

A decorative floral illustration in a dark blue color, featuring a central flower with several petals and a stem with leaves and small buds, all enclosed within a white, ornate, scroll-like border.

DØTRE
i mitt rike

HJELPEFORENINGENS
HISTORIE OG ARBEID

*Sannelig sier jeg deg, alle som mottar mitt evangelium,
er sønner og døtre i mitt rike.*

Lære og pakter 25:1

DØTRE

i mitt rike

.. ————— ..
**HJELPEFORENINGENS
HISTORIE OG ARBEID**
.. ————— ..

Utgitt av
Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige
Salt Lake City, Utah

HJELPEFORENINGENS FORMÅL

*Styrke tro og
personlig rettskaffenhet*

*Styrke familier
og hjem*

*Finne frem til og
hjælpe de trengende*

© 2011 Intellectual Reserve, Inc.
Med enerett
Printed in the United States of America

Engelsk original godkjent: 10/11
Godkjent for oversettelse: 10/11
Oversettelse av *Daughters in My Kingdom:*
The History and Work of Relief Society
Norwegian
06500 170

Innhold

FORORD	Et budskap fra Det første presidentskap	IX
FORORD	“Noe ekstraordinært”	XI
KAPITTEL 1	Hjelpeforeningen – En gjenopprettelse av et gammelt mønster	1
KAPITTEL 2	“Noe bedre”: Den kvinnelige hjelpeforening i Nauvoo	9
KAPITTEL 3	“Hold fast ved paktene”: Flukt, folkevandring og bosetting	27
KAPITTEL 4	“Et stort og omfattende virkefelt”	39
KAPITTEL 5	“Kjærlighet svikter aldri”	61
KAPITTEL 6	Et verdensomspennende søsterfellesskap	81
KAPITTEL 7	“Ren religion”: Omsorg og hjelp gjennom besøkende lærerinner	103
KAPITTEL 8	Prestedømmets velsignelser for alle: Et uløselig bånd til prestedømmet	125
KAPITTEL 9	“Hjemmets voktere”: Etablere, styrke og forsvare familien	145
	Familien – En erklæring til verden	166
KAPITTEL 10	“Lev opp til deres privilegier”	169
.. ————— ..		
	Viktige hendelser i Hjelpeforeningens historie	182
	Noter	186
	Liste over fotografier og bilder	194
	Emneoversikt	201

Et budskap fra
Det første presidentskap

Kjære søstre

I takknemlighet og anerkjennelse av den velsignelse Hjelpeforeningen er for Kirkens medlemmer, har vi tatt initiativ til *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid*. Vi ber om at denne boken må være til velsignelse for dere og dem dere kommer i kontakt med.

Dere skal vite at vi er glad i dere og beundrer og verdsetter dere som elskede døtre av vår himmelske Fader og vår Herre Jesu Kristi trofaste disipler. Dere tilhører et storartet, verdensomspennende søsterfelleskap. Veiledet av deres motto, "kjærlighet svikter aldri", bidrar dere til å styrke familier og bygge opp Guds rike på jorden.

Vi oppfordrer dere til å studere denne boken og la dens tidløse sannheter og inspirerende eksempler påvirke deres liv.

Vi vitner om at Herren har gjengitt evangeliets fylde gjennom profeten Joseph Smith og at Hjelpeforeningen er en viktig del av denne gjengivelsen. Søstre i Hjelpeforeningen har en strålende arv. Vi ber om at denne boken må være en viktig ressurs til å bevare denne arven.

Det første presidentskap

“Noe ekstraordinært”

I likhet med Maria og Marta i Det nye testamente virker dagens Hjelpeforeningens søstre som Jesu Kristi trofaste disipler.

På det første møtet i Hjelpeforeningen sa søster Emma Smith: “Vi skal gjøre noe ekstraordinært.”¹ Hun hadde rett. Hjelpeforeningens historie er full av eksempler på vanlige kvinner som har utrettet usedvanlige ting fordi de har utøvet tro på vår himmelske Fader og Jesus Kristus. Hjelpeforeningen ble

opprettet for å hjelpe Guds døtre å forberede seg til å motta det evige livs velsignelser. Hjelpeforeningens formål er å styrke tro og personlig rettskaffenhet, styrke familier og hjem og finne frem til og hjelpe de trengende. Kvinner oppfyller disse formålene når de søker, mottar og handler i samsvar med

personlig åpenbaring i sine kall og ellers i livet.

Denne boken er hverken en kronologisk historie eller et forsøk på en uttømmende oversikt over alt Hjelpeforeningen har utrettet. Den gir derimot en historisk oversikt over Hjelpeforeningens betydningsfulle arbeid. Gjennom historiske beretninger, personlige erfaringer, Skrifter og uttalelser av siste-dagers profeter og ledere i Hjelpeforeningen, forklarer denne boken de ansvarsoppgaver og muligheter siste-dagers-hellige kvinner er gitt i vår himmelske Faders plan for lykke.

Hvorfor studere Hjelpeforeningens historie og arbeid?

President Spencer W. Kimball, Kirkens 12. president, sa: "Vi vet at de kvinner som verdsetter fortiden høyt, vil være opptatt av å skape en strålende fremtid."² Et studium av denne boken kan hjelpe kvinner å sette større pris på sin fortid og få større forståelse av sin åndelige arv.

Hjelpeforeningens historie lærer oss om Guds døtres guddommelige identitet og uendelige verdi. Det er en åndelig ladet historie om sterke, trofaste og målbevisste kvinner som har utført sin tjeneste med lite offentlig anerkjennelse. Ved å studere denne historien kan

siste-dagers-hellige se at vår himmelske Fader kjenner sine døtre, at han elsker dem, at han stoler på dem og gir dem hellige ansvarsoppgaver, og at han veileder dem når de utfører disse ansvarsoppgavene. I sitt arbeid har Kirkens kvinner stått sammen med menn som bærer prestedømmet, om å bygge opp Guds rike på jorden og styrke Sions hjem.

Personlig studium hjelper kvinner å lære sine ansvarsoppgaver i Guds rike.

Personlig studium av *Døtre i mitt rike*

Denne bokens verdi ligger ikke så mye i de datoer og fakta den opplyser om, men i de hensikter, prinsipper og mønstre den lærer oss. Når søstre i Hjelpeforeningen studerer og slår opp i denne boken om og om igjen, vil de se at Hjelpeforeningens arv ikke bare består av de kvinner som har levd før, men også av kvinner over hele verden i dag som inngår og holder pakter. Denne forståelsen kan hjelpe søstre å hente inspirasjon fra fortiden og føle fred i møte med fremtiden.

Læresetningene, historiene og eksemplene i boken kan veilede søstre når de skal fastsette prioriteringer og rutiner i livet som vil hjelpe dem å vokse i tro og personlig rettskaffenhet, styrke familier og hjem og finne frem til og hjelpe de trengende.

Søster Belle S. Spafford, Hjelpeforeningens niende generalpresident, sa: "Jeg vil tro at gjennomsnittskvinnen i dag ville gjøre klokt i å ta sine interesser opp til vurdering, se nøyere på de aktiviteter hun engasjerer seg i, og så foreta seg noe for å forenkle livet, sette det viktigste først, vektlegge det som gir størst og mest varig belønning, og kvitte seg med mindre givende aktiviteter."³

Etter hvert som søstrene lærer av Hjelpeforeningens historie, vil de kunne oppdage eksempler, uttalelser og prinsipper som gjør

spesielt inntrykk på dem. Inspirert av disse oppdagelsene og læresetninger fra tidligere og siste-dagers profeter, kan de søke, motta og handle i samsvar med personlig åpenbaring. De kan motta veiledning i sine anstrengelser for å bli den slags mennesker som Herren ønsker at de skal bli, og gjøre det han ønsker at de skal gjøre.

Søstre kan finne oppmuntring i Almas ord: "Ved små og enkle ting utføres store ting."⁴ De små og enkle ting de gjør, vil hjelpe dem å se hvordan Herren styrker dem og veileder dem.

Studium av Hjelpeforeningens historie og arbeid sammen med andre

Denne boken er en viktig ressurs for å hjelpe søstre i Hjelpeforeningen å lære sammen på søndager og ellers i uken. Ledere i Hjelpeforeningen på menighets- eller grensplan kan finne generelle instruksjoner om undervisning på Hjelpeforenings-møter i gjeldende håndbok eller på LDS.org. De kan finne informasjon om bruk av denne boken på Hjelpeforenings-møter på LDS.org og i andre supplerende instruksjoner som Kirken har utgitt.

Det er meningen at denne bokens innflytelse skal strekke seg langt ut over Hjelpeforeningens møter. Familier kan studere og drøfte

Søstre kan bygge hverandre opp ved å snakke om Hjelpeforeningens historie og arbeid.

eksemplene og læresetningene i boken sammen. Søstre i Hjelpeforeningen kan gi boken til sine venner. Kirkens medlemmer i alle aldre kan bruke boken i forbindelse med leksjoner, taler og rådsmøter.

Takk

De som har klargjort denne boken for publisering, vil takke Lucile C. Tate og hennes niese Elaine R. Harris, som i 1996 ble kalt og beskikket til å utarbeide en upublisert historie om Hjelpeforeningen. Deres arbeid ble oppbevart som en ressurs i Kirkens arkiver. Deres arbeid med å dokumentere livet til Hjelpeforeningens presidenter og de viktigste hendelsene i

Hjelpeforeningens historie, danner grunnlaget for denne boken.

Vi vil også takke følgende: Susan W. Tanner, som i 2009 ble beskikket til å skrive denne første omfattende Hjelpeforeningens historie for hele Kirken, med utgangspunkt i søster Tates og søster Harris' arbeid; redaktører og designere som så for seg hva denne boken kunne bli og arbeidet iherdig for å få det til; andre skribenter, bidragsytere og historikere, som er anerkjent i henvisninger til deres publiserte verker i notene på slutten av denne boken.

Og til slutt, denne historien kunne aldri ha blitt skrevet om det ikke var for Hjelpeforeningens søstres tro, plikttrøskap og tjeneste gjennom hele Kirkens historie.

KAPITTEL 1

Hjelpeforeningen

En gjenopprettelse av et gammelt mønster

*Selv om navnet er av nyere dato,
er institusjonen av gammel opprinnelse.*

*Vår martyrprofet fortalte oss at den
samme organisasjon fantes
i Kirken i oldtiden.*

Eliza R. Snow

Hjelpeforeningen

En gjenopprettelse av et gammelt mønster

Gjennom hele sitt jordiske virke viste Frelseren spesiell kjærlighet og omtanke for kvinner. Eldste James E. Talmage i De tolv apostlers quorum sa: "Verdens største forkjemper for kvinnen og kvinneverdigheten er Jesus Kristus."¹

Frelseren underviste kvinner i folkemengder og enkeltvis, på gaten og ved innsjøens bredd, ved brønnen og i deres hjem. Han viste dem kjærlig omtanke og helbredet dem og deres familiemedlemmer. I mange lignelser fortalte han historier om kvinner som var opptatt av alminnelige gjøremål. Han viste at han var godt kjent med kvinners liv og utledet tidløse evangelielærdommer fra deres hverdagsliv. Han tilga dem. Han gråt sammen med dem. Han hadde medlidenhet med dem i deres spesielle omstendigheter som døtre, hustruer, husmødre, mødre og enker. Han verdsatte dem og foredlet dem.

Selv i uutholdelig smerte på korset uttrykte Frelseren omtanke for sin mor, som da trolig var enke og trengte omsorg.² Den første han viste seg for etter sin oppstandelse, var en kvinne.³

Kvinnelige disipler i Det nye testamente

Selv om vi vet lite om en formell kvinneorganisasjon i Det nye testamente, er det mye som tyder på at kvinner var viktige deltagere i Frelserens tjenestegjerning. Det nye testamente inneholder beretninger om kvinner, både navngitte og ikke navngitte, som utøvet tro på Jesus Kristus, lærte og etterlevde hans læresetninger og vitnet om hans tjenestegjerning, mirakler og storhet. Disse kvinnene ble eksemplariske disipler og viktige vitner i arbeidet med å frelse sjeler.

Kvinner reiste sammen med Jesus og hans tolv apostler. De ga av sine midler for å bidra til hans tjenestegjerning. Etter hans død og oppstandelse fortsatte kvinner å være trofaste disipler. De møtte og ba sammen med apostlene. De tilbød sine hjem som samlingssteder for Kirkens medlemmer. De deltok tappert i arbeidet med å frelse sjeler, både timelig og åndelig.

Marta og hennes søster Maria er to eksempler på kvinnelige disipler i Det nye testamente. Lukas 10 inneholder en beretning om Marta som åpner sitt hjem for Jesus. Hun tjente Herren ved å ivareta hans timelige behov,

mens Maria satt ved Mesterens føtter og lyttet til hans undervisning.

I en tid da kvinner som regel bare var forventet å yte timelig tjeneste, lærte Frelseren Marta og Maria at kvinner også kunne delta åndelig i hans verk. Han inviterte dem til å bli hans disipler og ta del i frelsen, "den gode del" som aldri skulle bli fratatt dem.⁴

Maria og Marta ble aktive deltagere i Herrens jordiske virke. Senere i Det nye testamente leser vi Martas sterke vitnesbyrd om Frelserens guddommelighet. I en samtale med Jesus sa

"Marta tok imot [Jesus] i sitt hus." Hennes søster Maria "satte seg ved Jesu føtter og lyttet til hans ord" (Lukas 10:38–39).

hun: "Jeg tror at du er Messias, Guds Sønn, han skal komme til verden."⁵

Mange andre kvinnelige disipler reiste sammen med Jesus og De tolv, og lærte av ham åndelig og tjente ham timelig. Lukas skrev:

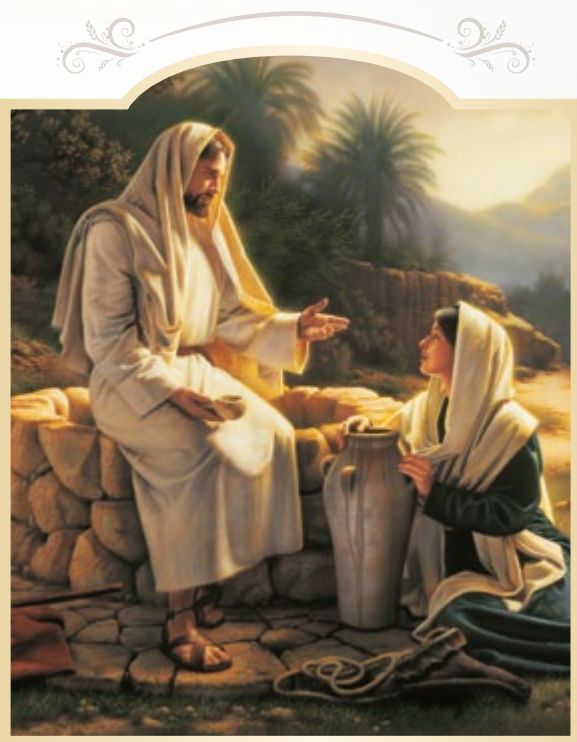
"Og det skjedde i tiden som fulgte, at [Jesus] drog omkring fra by til by og fra landsby til landsby og forkynte evangeliet om Guds rike. Og de tolv var med ham,

og likeså noen kvinner som var blitt helbredet for onde ånder og sykdommer: Maria, med tilnavnet Magdalena, som sju onde ånder var faret ut av,

Johanna, som var gift med Kusa, embetsmann hos Herodes, Susanna og mange andre, som tjente dem med det de eide."⁶

Det er sannsynlig at disse kvinnene ga en viss økonomisk støtte til Jesus og hans apostler, i tillegg til tjeneste som matlaging. I tillegg til at de mottok Jesu betjening – hans evangeliums glade budskap og velsignelsene av hans helbredelseskraft – betjente disse kvinnene ham og ga av sine midler og sin plikttroskap.

Apostelen Paulus skrev om kvinner som, både i stillinger i Kirken og på eget initiativ, tjente de hellige. Hans beskrivelse av en rettferdig enke var betegnende for mange kvinner i den tidlige Kirken: "Hun må ha ord for gode gjerninger, ha oppdratt barn, vist gjestfrihet, vasket de helliges føtter, tatt seg

Gjennom hele sitt jordiske virke viste Frelseren spesiell kjærlighet og omtanke for kvinner.

av nødlidende og alltid ha lagt vinn på å gjøre godt.”⁷ Paulus skrev også om den innflytelse eldre kvinner med visdom og erfaring hadde. Han rådet Titus til å oppfordre eldre kvinner til å tjene og undervise yngre kvinner om deres evige roller som hustruer og mødre, “slik at de kan lære de unge kvinnene å elske sine menn og sine barn”.⁸

Apostlenes gjerninger inneholder en beretning om en kvinne som hadde alle de egenskapene Paulus beskrev. Tabita, som også var kjent som Dorkas, bodde i Joppe, hvor hun laget klær til trengende kvinner.

“Det å utvikle Kristuslike egenskaper er en krevende og uopphørlig oppgave – den passer ikke for sesongarbeidere eller for dem som ikke vil anstrenge seg om og om igjen.”

Spencer W. Kimball

Ensign, nov. 1978, 105

“I Joppe var det en kvinne som var disippel, hun hette Tabita, på gresk Dorkas. Hun var rik på gode gjerninger, og hun gav mange almisser.

Men det skjedde nettopp i disse dagene at hun ble syk og døde ...

Da [byen] Lydda ligger i nærheten av Joppe, og disiplene hadde hørt at Peter var der, sendte de to menn til ham og bad: Kom hit til oss uten å nøle!

Peter sto da opp og gikk med dem. Da han kom fram, ... [sto] alle enkene ... gråtende rundt ham. De viste ham kjortler og kapper som Dorkas hadde laget mens hun var blant dem.

Men Peter sendte dem alle ut, bøyde kne og ba. Så vendte han seg mot den døde og sa: Tabita, stå opp! Hun slo opp sine øyne, og da hun så Peter, satte hun seg opp.”⁹

Det nye testamente nevner andre selvopofrende kvinner. Priskilla og hennes mann, Akvilas, risikerte livet for apostlene og åpnet sitt hjem for kirkesammenkomster.¹⁰ Paulus skrev: “Akvilas og Priska, sammen med menigheten i deres hus, hilser dere hjertelig i Herren.”¹¹

En kvinne som het Maria, “arbeidet meget” for apostlene.¹² En kvinne ved navn Lydia, ble døpt sammen med sin husstand og betjente deretter dem som hadde undervist henne.¹³

En kvinne som het Føbe, hadde tilsynelatende en kirkelig stilling som menighetstjenerinne. Paulus sa: “Jeg anbefaler dere Føbe,

vår søster, som er *menighetstjenerinne* ... Ta imot henne i Herren, slik det sømmer seg for de hellige, og støtt henne i alle saker der hun kan trenge hjelp fra dere. For hun har vært *til hjelp for mange*.”¹⁴ Den slags tjeneste som ble utført av Føbe og andre store kvinner i Det nye testamente, fortsetter i dag blant Hjelpeforeningens medlemmer – ledere, besøkende lærerinner, mødre og andre – som er til hjelp for mange.

Tabita “var rik på gode gjerninger, og hun gav mange almisser” (Apostlenes gjerninger 9:36).

Kvinnelige disipler i de siste dager

Kvinnene i oldtidens kirke var ærverdige og edle, nødvendige og verdsatte. De tjente andre, vokste i personlig hellighet og deltok i det store arbeidet med å frelse sjeler.

Disse mønstrene er gjenopprettet i de siste dager i og med Hjelpeforeningens organisasjon. Profeten Joseph Smith sa: "Kirken var aldri fullstendig organisert før kvinnene ble organisert." ¹⁵ Søster Eliza R. Snow, Hjelpeforeningens annen generalpresident, understreket dette på nytt. Hun sa: "Selv om navnet er av nyere dato, er institusjonen av gammel opprinnelse. Vår martyrprofet fortalte oss at den samme organisasjon fantes i Kirken i oldtiden." ¹⁶

Foruten Joseph Smith har andre siste-dagers profeter vitnet om at Hjelpeforeningens organisasjon er en inspirert del av gjenopprettelsen, hvorved kvinner i Kirken blir kalt til kirkelige stillinger for å tjene hverandre og velsigne hele Kirken. President Joseph F. Smith, Kirkens sjettede president, sa: "Denne organisasjonen er formet av Gud, bemyndiget av Gud, innstiftet av Gud, guddommelig forordnet av Gud til frelse for kvinners og menns sjeler." ¹⁷ Til en gruppe Hjelpeforeningens søstre sa president Lorenzo Snow, Kirkens femte president: "Dere har alltid stått sammen med prestedømmet, rede til å styrke deres hender og gjøre deres del for å fremme Guds rikes interesser, og ettersom dere har

deltatt i dette arbeidet, vil dere ganske sikkert få del i verkets seier og i den opphøyelse og herlighet som Herren vil gi sine trofaste barn." ¹⁸

Når kvinner deltar i Hjelpeforeningen, virker de som Jesu Kristi tapre disipler i arbeidet med å frelse sjeler. I likhet med kvinnene i oldtidens kirke, arbeider de side om side med menn som bærer prestedømmet, for å styrke tro og personlige rettskaffenhet, styrke familier og hjem og finne frem til og hjelpe de trengende. Søster Julie B. Beck, Hjelpeforeningens 15. generalpresident, sa: "I Hjelpeforeningen er vi Kristi disipler i praksis. Vi lærer det han vil at vi skal lære, vi gjør det han vil at vi skal gjøre, og vi blir det han vil at vi skal bli." ¹⁹

KAPITTEL 2

“Noe bedre”
*Den kvinnelige
hjælpeforening i Nauvoo*

*Jeg vrir nå om nøkkelen for dere i
Guds navn, og denne forening skal fryde
seg og kunnskap og intelligens skal strømme
ned fra denne tid av – dette er begynnelsen
til bedre tider for denne forening.*

Joseph Smith

you seek for ~~the~~ and ~~shall~~ to ~~your~~ my ~~concern~~
a ~~night~~, ~~providing~~ ~~you~~ ~~can~~ ~~for~~ ~~the~~ ~~last~~ ~~time~~ ~~you~~ ~~are~~
all ~~that~~ ~~when~~ ~~the~~ ~~last~~ ~~asked~~ & ~~they~~ ~~shall~~ ~~be~~ ~~as~~
to ~~his~~ ~~father~~ ~~word~~

Commandment H 1838

Resolution to Sarah Buss & John given at Haverhill,
Massachusetts County State of Massachusetts
Dear, say unto you, that ye shall let your time
be to the studying the scriptures, & to preaching
concerning the church at Jerusalem, & to performing
labours in the same, such as is required, until after
ye shall go to the west, to hold the next conference,
& shall be made known what then shall be
done. Things shall be done in common concern in the
week, by much prayer & faith; For all things ye
shall receive by faith.

Commandment H 1850

Resolution to Emma given at Haverhill
County State of Massachusetts giving her a command
to Hiram to come my daughter in Zion
Resolution given unto you concerning my will
to the same as for giving thee & them out an elect
when I have called innocents not because of the
age which thou hast not nor for thy age without
thee. The ~~Word~~ which is wisdom in me in a time
of the office of thy calling shall be for a comfort
my dearest Joseph thy husband in his afflictions
Conscience work in the spirit of meekness & fear
to go with him at the time of his going & he will
be double that I may see. Your righteousness I will
not shall be satisfied under his hand to expand light
to the church according as I shall be given the
spirit. So he shall be by his hands when the
the ~~presence~~ the Holy Ghost & thy time shall be

25
you be
the
than
what
these
seek
to
me
you
the
of
shown
the
made
let
shall
&
de
for
28
it
Count
that
my
ye
for
as
of
Reve
for
you
ye
new
shall
be
of
in
the
Behold
this
is
wisdom
in
me

“Noe bedre”

Den kvinnelige hjelpeforening i Nauvoo

Våren 1842 arbeidet de siste-dagers-hellige i Nauvoo, Illinois iherdig med å bygge et tempel i byen. Profeten Joseph Smith oppfordret alle til å hjelpe til. Mennene sto for selve byggingen av templet, mens kvinnene gjorde alt de kunne for å bidra på andre måter. Sarah M. Kimball fortalte:

“Veggene på Nauvoo tempel var cirka en meter høye. Kirkens president og andre kom med sterke appeller om hjelp til arbeidet.

De hellige følte at det hastet å bygge Nauvoo tempel.

[Margaret] Cook ... sa en dag i en samtale med meg om en appell nylig om mat, klær, sengetøy og generelle forsyninger til arbeiderne og deres familier, at hun gjerne ville bidra med søm hvis det var ønskelig. Jeg tilbød stoff som hun kunne sy av, og antydte at det kanskje fantes andre som tenkte det samme som oss. Vi snakket så om å organisere en syforening. Dens formål skulle være å bidra til byggingen av templet.

Tolv-tretten av søstrene i nabolaget møttes etter invitasjon hjemme hos meg påfølgende torsdag.”¹

På den tiden var det populært blant kvinner å danne egne organisasjoner, ofte med vedtekter og statutter – regler for organisasjonenes drift. Kvinnene som møttes hjemme hos Sarah Kimball, bestemte seg for å lage vedtekter og statutter, og Eliza R. Snow påtok seg ansvaret for å skrive dem. Kvinnene ba så Joseph Smith om å lese gjennom dem og si sin mening om dem. Da profeten hadde lest dem, sa han at de var “de beste han noensinne hadde sett, men, sa han: ‘Det er ikke dette dere vil. Fortell søstrene at deres forslag er godkjent av Herren,

og at han har noe bedre til dem enn en skriftlig forfatning. Jeg inviterer dem alle til et møte med meg og noen av brødrene ... neste torsdag ettermiddag, og jeg skal organisere kvinnene under prestedømmet og etter mønster av prestedømmet.’”²

Hjelpeforeningen blir organisert

Torsdagen etter, 17. mars 1842, møttes 20 kvinner i overetasjen i en bygning som ofte ble kalt “den røde teglstensbutikken”, hvor Joseph Smith hadde kontor og et foretak for å forsørge familien. De møttes under ledelse av Joseph Smith og to medlemmer av De tolv apostlers quorum, eldste John Taylor og Willard Richards.³

Istedenfor å danne en organisasjon for siste-dagers-hellige kvinner etter mønster av datidens fremtredende og populære kvinneforeninger, organiserte profeten Joseph Smith dem på en måte som var guddommelig inspirert og bemyndiget.

Tidlig i møtet fortalte han søstrene at de skulle motivere “brødrene til gode gjerninger når det gjaldt å ivareta de fattiges behov – søke anledninger til velgjørenhet og dekke fattiges behov – til å hjelpe til med å rette opp den moralske vandel og styrke kvinners dyder”.⁴

Joseph Smiths hustru Emma ble valgt til president for denne nye foreningen. Profeten oppfordret så sin hustru til å velge rådgivere som, sammen med henne, skulle “presidere over foreningen i arbeidet med å hjelpe de

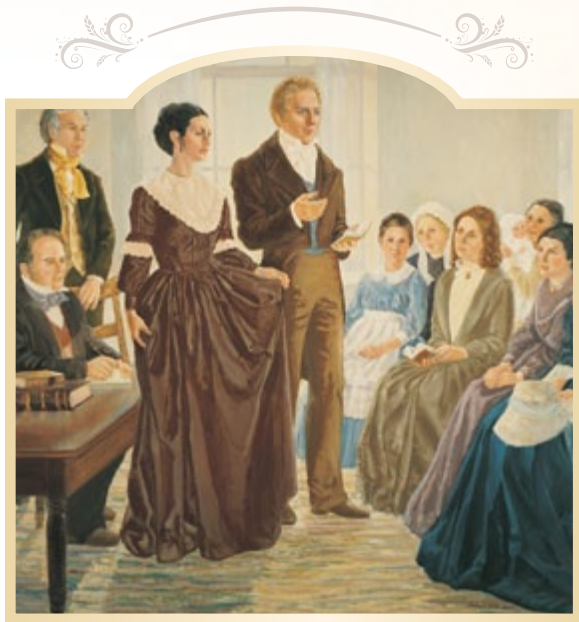
EMMA SMITH

Hjelpeforeningens første generalpresident

“Jeg ønsker Guds ånd for å kjenne og forstå meg selv så jeg kan overvinne enhver tradisjon eller tilbøyelighet som ikke vil bidra til min opphøyelse i de evige verdener. Jeg ønsker et produktivt, aktivt sinn slik at jeg kan være i stand til å fatte Guds planer uten å tvile når de blir åpenbart gjennom hans tjenere.”

Emma Smith

Brev til Joseph Smith, 1844, Kirkehistorisk bibliotek

17. mars 1842 ble Emma Smith Hjelpeforeningens første president.

fattige – ivareta deres behov og ta seg av foreningens forskjellige anliggender”. Søster Smith valgte Sarah M. Cleveland og Elizabeth Ann Whitney som sine rådgivere. Eldste Taylor beskikket senere hver av rådgiverne ved håndspåleggelse til å virke i sitt embede i presidentskapet.⁵

Litt senere i møtet sa Joseph Smith at hans hustrus kall oppfylte en profeti han hadde fått cirka 12 år tidligere, hvor Herren omtalte henne som “en utvalgt kvinne, som jeg har kalt”, og sa at hun skulle “ordineres under [Joseph Smiths] hånd til å forklare Skriftene og til å formane kirken slik det skal bli gitt deg av min Ånd”.⁶ Joseph Smith leste hele denne åpenbaringen, som nå er kapittel 25 i Lære og pakter, for de tilstedeværende.⁷

“Hjelpeforeningen ble organisert ved inspirasjonens ånd og har blitt veiledet ved denne ånd [siden den gang], og den har gitt utallige av våre gode søstre de ønsker om rettferdighet som har vært til behag for Herren.”

Joseph Fielding Smith

Relief Society Magazine, des. 1970, 883

I åpenbaringen fortalte Herren Emma om privilegier hun ville motta, som å få være skriver for sin mann og å samle salmer for de hellige. Herren rådet også Emma til å gi akt på advarsler, være trofast og dydig og ikke knurre, til å trøste sin mann og hjelpe ham, til å undervise fra Skriftene og formane Kirken, til å skrive og lære, til å "legge til side de ting som er av denne verden, og søke etter de ting som tilhører en bedre verden", til å holde pakter, til å være saktmodig og vokte seg for stolthet, og til å holde budene.⁸

På slutten av åpenbaringen erklærte Herren at det han sa til Emma, ikke bare var til henne, men at det var hans "røst til alle".⁹ Med profetisk myndighet gjentok Joseph Smith dette poenget, og understreket at rådene og advarslene i denne åpenbaringen gjaldt alle medlemmer av den nyorganiserte foreningen. Han sa at "ikke bare [Emma], men også andre kunne få de samme velsignelser".¹⁰ Denne åpenbaringen fastslo grunnleggende prinsipper for siste-dagers-hellige kvinner.

Etter en del diskusjon bestemte søstrene seg for å kalle seg Nauvoo kvinnelige hjelpeforening. Emma Smith erklærte: "Vi skal gjøre noe ekstraordinært... Vi forventer ekstraordinære anledninger og presserende oppgaver."¹¹

På slutten av møtet uttrykte eldste John Taylor sine tanker. Han sa at han "frydet seg" når han sa "de fornemste personligheter tre frem for slik

en sak, som har potensial til å omsette enhver dyd i praksis og forøke kvinnehjertets menneskekjærlighet". Han frydet seg også over "å se

John Taylor

denne institusjon organisert i henhold til himmelens lov – i henhold til en åpenbaring som tidligere er gitt [Emma] Smith, hvor hun blir utnevnt til dette viktige kall – og over å se at alt går fremover på så fantastisk vis".

Han ba om at "Guds velsignelser og himmelens fred må hvile over denne institusjon fra nå av". Et kor understreket så det eldste Taylor hadde sagt, med "Vi gledes og frydes", før avslutningsbønnen.¹²

Prestedømsmyndighet, mønstre og velsignelser

På et Hjelpeforenings-møte seks uker senere underviste profeten Joseph Smith søstrene utførlig, og sa så: "Denne forening skal motta instruksjon ifølge den orden Gud har fastsatt – gjennom dem som er kalt til å lede – og nå vrir jeg nøkkelen om for dere i Guds navn, og denne forening skal fryde seg og kunnskap og intelligens skal strømme ned fra denne tid av – dette er begynnelsen til bedre tider for denne foreningen."¹³

Som Herrens profet hadde Joseph Smith alle prestedømsnøkler på jorden. Ved at han

organiserte Hjelpeforeningen til å fungere under hans overordnede ledelse, åpnet han derfor muligheter for Kirkens kvinner til å spille viktige roller i arbeidet i Herrens rike. De virket nå under prestedømmets myndighet og ble lovet enda større velsignelser enn de allerede hadde mottatt. De skulle motta disse velsignelsene i forhold til sin trofasthet og flid. Kunnskap og intelligens ville strømme til dem idet de mottok en fylde av prestedømsvelsignelser i templet. De ville motta ordinanser og inngå hellige pakter som ville hjelpe dem å forberede seg og sine familier til evig liv. (Du finner mer

Ved Peter, Jakob og Johannes ga Herren Joseph Smith "nøklen til [sitt] rike" (se L&P 27:13).

informasjon om Hjelpeforeningen og prestedømmet i kapittel 8.)

Tidlig begeistring for Hjelpeforeningen

Nauvoo kvinnelige hjelpeforening vokste raskt, og i august 1842 hadde den allerede over 1100 medlemmer. Til å begynne med ble ikke alle kvinnelige medlemmer av Kirken automatisk medlem av foreningen. Kvinnene måtte søke om opptak, og opptaket skjedde på grunnlag av deres gode egenskaper og dyd. Joseph Smith sa: "Det skulle være en utvalgt forening, adskilt fra all verdens ondskap, utsøkt, dydig og hellig."¹⁴

Blant søstrene i Nauvoo var det stor rift om å bli medlem av Hjelpeforeningen. De gledet seg over å kunne yte både timelig og åndelig hjelp på organisert og bemyndiget vis. De skjønnte også at de hadde en enestående mulighet til å bli undervist av en profet som forberedelse til høyere åndelig kunnskap og templets velsignelser. De satte stor pris på fellesskapet med hverandre og sine brødre i prestedømmet i disse viktige sakene.

Nå som søstrene hadde dette privilegiet, hadde de ansvar for å leve opp til det. Joseph Smith fortalte dem: "Dere er nå satt i en situasjon hvor dere kan handle ifølge den legning Gud har plantet i deres bryst. Hvis

dere lever opp til disse prinsipper, hvor stort og strålende!”¹⁵ President Boyd K. Packer i De tolv apostlers quorum sa mange år senere: “En kvinne er like forpliktet til å søke de dyder som Hjelpeforeningen kan gi henne, som en mann er forpliktet til å utvikle de karaktermønstre som prestedømmet kan gi ham.”¹⁶

Hjelpeforeningen var ikke bare en hvilken som helst gruppe kvinner som prøvde å gjøre noe godt i verden. Den var annerledes. Den var “noe bedre” fordi den var organisert ved prestedømsmyndighet. Dens organisasjon var et nødvendig trinn i utfoldelsen av

Emma Smith ledet Hjelpeforeningens møter.

Guds verk på jorden. Den forberedte Kirkens kvinner til å motta prestedømmets ordinasjoner og pakter, og den hjalp dem med deres familieforpliktelser.

Joseph Smiths instruksjoner

På det første møtet i Nauvoo kvinnelige hjelpeforening ble søster Eliza R. Snow utnevnt til organisasjonens sekretær. I kraft av denne stillingen førte hun omhyggelige og detaljerte møtereferater fra hvert eneste Hjelpeforeningsmøte hun var tilstede på. Joseph Smith fortalte søstrene at disse møtereferatene skulle bli foreningens “forfatning og lov”.¹⁷

På de fleste Hjelpeforeningsmøter satte søstrene av tid til å motta instruksjon. Søstrene ble velsignet med profeten Joseph Smiths undervisning på seks av sine møter. Når han underviste, følte de en rik utgytelse av Ånden. På slutten av et av disse møtene skrev søster Snow: “Herrens ånd ble utøst med så overveldende kraft at ingen av dem som var tilstede ved denne interessante anledning, vil kunne glemme det.”¹⁸

Av alle møtereferatene søster Snow skrev, var hennes notater fra profetens taler de mest betydningsfulle. Profetens undervisning i denne sammenheng ledet arbeidet til Hjelpeforeningens søstre og prestedømslederne som virket sammen med dem. Disse læresetningene har fremdeles innvirkning på Kirkens arbeid i dag.

Profeten Joseph Smith underviste søstrene i Hjelpeforeningen.

Joseph Smith fremsatte prinsipper som hjalp Hjelpeforeningens søstre å “hjelp de fattige” og “frelse sjeler” – grunnleggende prinsipper som foreningen var bygget på.¹⁹ Med dette som utgangspunkt har Hjelpeforeningen bestått og økt sin innflytelse. Helt siden Hjelpeforeningens tidligste møter har søstre anvendt profetens lærdommer i sitt arbeid for å øke tro og personlig rettskaffenhet, styrke familier og hjem, og finne frem til og hjelpe de trengende.

Styrke tro og personlig rettskaffenhet

Joseph Smith lærte søstrene at de var høytidelig forpliktet til å søke sin egen frelse. Han sa: “Vi kan bare leve ved å dyrke vår Gud – noe

alle må gjøre selv – og ingen kan gjøre det for en annen.”²⁰ Han lærte dem å være rettskafne, å bli et hellig folk og å forberede seg til tempellets ordinanser og pakter. Han oppfordret dem til å ha fred med Herren, menneskene rundt seg og seg selv: “Søstre... skal det være strid blant dere? Det vil jeg ikke ha noe av – dere må omvende dere og få del i Guds kjærlighet.”²¹ “Strid ikke, trett ikke og ikke motsi og argumenter, men vis ydmykhet, kjærlighet og renhet, det er disse ting som skulle foredle oss.”²²

På ett møte i Hjelpeforeningen utredet profeten Joseph kapittel 12 i 1. Korinterbrev og understreket at hver søster, hvis hun fylte sin egen rolle, var viktig for hele Kirken. Han

ga "instruksjoner om de forskjellige embedene [i Kirken], og nødvendigheten av at hver enkelt virker i den sfære som er tildelt ham eller henne, og utfører de embeder de er utnevnt til". Han advarte også mot tilbøyeligheten til å "se på de lavere embedene i Kirken som mindre ærefulle, og til å være misunnelige på andre". Han sa det var "menneskenes dårskap og tåpelighet å hige etter andre stillinger enn dem de var utnevnt til av Gud".²³ Ved slike lærdommer hjalp han søstrene å vandre "i hellighet for Herren".²⁴

"Hvis vi vil komme frem for Gud," fortalte Joseph Smith Hjelpeforeningens søstre, "må vi holde oss rene".²⁵

Styrke familier og hjem

Selv om de tidlige Hjelpeforeningens søstre var engasjert i sitt lokalsamfunn og sto parat til å tjene sine naboer, mistet de aldri av syne sitt ansvar for egne familier og hjem. De var tro mot sine iboende egenskaper som mødre og omsorgspersoner. De var også tro mot de åpenbaringer om ansvar i familien som Herren hadde gitt gjennom Joseph Smith:

"Og ditt kalls embede skal bestå i å være til trøst for ... din mann, ... og i hans trengsler skal du si ham trøstende ord i saktmodighetens ånd."²⁶

"I den grad foreldre i Sion eller i noen av hennes organiserte staver har barn, og de ikke

"Oppdra deres barn i lys og sannhet" (L&P 93:40).

lærer dem å forstå læren om omvendelse, tro på Kristus den levende Guds Sønn og om dåp og Den Hellige Ånds gave ved håndspåleggelse når de er åtte år gamle, skal synden være på foreldrenes hoder.

For dette skal være en lov for Sions innbyggere og for alle hennes organiserte staver.

Og deres barn skal døpes til sine synders forlatelse når de er åtte år gamle, og motta håndspåleggelsen.

Og de skal også lære sine barn å be og vandre rettskaffent for Herren."²⁷

"Jeg har befalt dere å oppdra deres barn i lys og sannhet ...

... Sett først ditt hus i orden ...

Det jeg sier til én, sier jeg til alle ...

... Påse at [familiens medlemmer] er mer flittige og samvittighetsfulle hjemme og alltid ber.”²⁸

Utdrag av møtereferatene til Nauvoo kvinnelige hjelpeforening viser at Joseph Smith og søstrene aldri mistet prinsippene i disse åpenbaringene av syne. Deres ord og handlinger viste at deres egne og andres hjem var deres førsteprioritet. Emma Smith sa for eksempel at “det var på sin plass at mødre våket over sine døtre og formante dem til å holde seg på dydens sti”.²⁹ Profeten Joseph uttrykte spesiell omtanke for forholdet mellom mann og hustru. Han ga søstrene dette råd: “La denne forening lære kvinner hvordan de skal opptre overfor sine menn, og behandle dem med mildhet og hengivenhet. Når en mann er nedtyngt av vanskeligheter – når han er oppradd, om han kan møte et smil istedenfor trette – hvis han kan bli møtt med mildhet, vil det roe hans sjel og lindre hans følelser. Når han er fortvilet, trenger han trøst... Når dere går hjem, si da aldri et krast ord, men la vennlighet, neste-kjærlighet og kjærlighet krone deres gjerninger fra nå av.”³⁰ I andre sammenhenger ga profeten lignende råd til menn, og sa at en manns plikt er å “elske, verne om og forsørge sin hustru” og “møte hennes følelser med ømhet”.³¹

Når Hjelpeforeningens søstre drøftet hvordan de kunne hjelpe andre i lokalsamfunnet, fokuserte de ofte på familien og hjemmet. Møtereferatene deres er fulle av uttalelser som disse: “Fru Hawkes opplyste at familien Drury fremdeles er syk og trenger våre bønner, om ikke annet.”³² “Søster Joshua Smith ... besøkte søster McEwen og søster Modley. Hun fant dem og

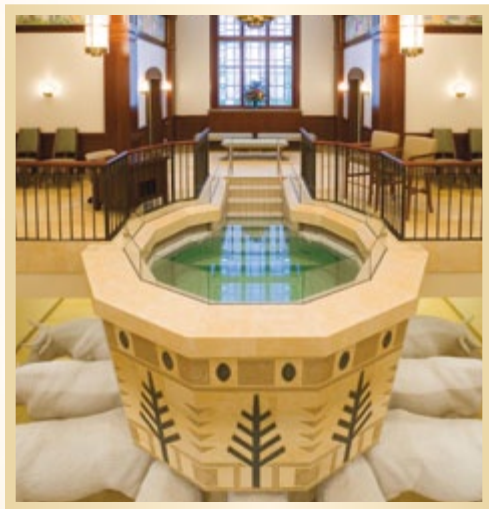
*“Hjelpeforeningens
fremtid er svært løfterik.
Etter hvert som Kirken
vokser, vil dens nytte bli
stadig større, og den vil
bli en enda større kraft
til det gode enn den
hittil har vært. Hvis alle
søstrene vil gi sin støtte
til foreningen, vil den
utrette et mektig verk
og være til kontinuerlig
velsignelse for Kirken.”*

Lorenzo Snow

*Deseret Evening News,
9. juli 1901, 1*

deres familier i lidelse og nød. De trenger daglig tilsyn.”³³ “P. M. Wheeler ... anbefalte at foreningen skulle hjelpe søster Francis Lew Law, som er syk og hjemløs, en aldrende enke som for tiden ikke har noen penger.”³⁴ “Søster Peck rapporterte at herr Guyes og familien er syke og nødlidende. Hun ga dem hjelp... Fru Kimball sa at en herr Charleston og familien hans var syke, og at hans hustru var svært dårlig og hadde stort behov for en sykepleier. Hun sa hun hadde hjulpet dem.”³⁵

De helliges samlede innsats for å bygge et tempel i Nauvoo var påvirket av deres kjærlighet til sin familie. Profeten Joseph hadde lært dem at de kunne bli døpt på vegne av sine avdøde familiemedlemmer. De fikk tillatelse

Døpefonten i Helsinki Finland tempel

til å utføre disse ordinansene utenfor templet en stund, men Herren hadde befalt dem:

”[Bygg] et hus til mitt navn hvor Den Aller Høyeste kan bo.

For det finnes intet sted på jorden hvor han kan komme og gjenopprette det som gikk tapt for dere, eller som han har tatt bort, nemlig prestedømmets fylde.

For det finnes ikke noen døpefont på jorden hvor mine hellige kan bli døpt for de som er døde.

For denne ordinans hører hjemme i mitt hus.”³⁶

De ønsket også å bygge et tempel for at de kunne motta den nye og evige ekteskapspakt, som kunne knytte deres familier sammen for evig.³⁷

Kirkens medlemmer i Nauvoo fant stor trøst i dåp for de døde og løftet om evige familier. Et av disse medlemmene var en søster som het Sally Randall. Da hennes 14 år gamle sønn George døde, sendte hun den triste nyheten til familiens medlemmer. Kort tid senere fikk hun høre om dåp for de døde. Igjen skrev hun til sine slektninger, denne gang med en ny fred og forvisning:

”[Georges] far har blitt døpt for ham, og hvor stort det er at vi tror og mottar evangeliets fylde slik det nå forkynnes, og kan døpes for alle våre døde venner og frelse dem så langt tilbake som vi kan få kunnskap om dem. Jeg vil at dere skal skrive til meg og gi meg

Forberedelse til å komme inn i templet

Tro på vår himmelske Fader, Jesus Kristus og Den hellige ånd.

Utvikle et vitnesbyrd om Jesu Kristi forsoning og det gjengitte evangelium.

Opphold og følg den levende profet.

Gjør deg kvalifisert til en tempelanbefaling ved å være moralsk ren, holde Visdomsordet, betale full tiende og leve i overensstemmelse med Kirkens læresetninger.

Bidra med tid, talenter og midler til å bygge Herrens rike.

Delta i slektshistorisk arbeid.

Vær lærevillig og ærbødig.

Kle deg sømmelig og vær velstelt.

navnene på alle deres bekjente som er døde, i det minste så langt tilbake som til deres besteforeldre. Jeg ønsker å gjøre det jeg kan for å frelse mine venner... Dere vil sikkert oppfatte denne læren som underlig, men dere vil også finne ut at den er sann.”

Til sin mor, som også hadde mistet et barn, vitnet Sally: “Å, mor, hvis vi er så heldige å få del i den første oppstandelse, vil vi få tilbake våre barn akkurat slik vi la dem i deres graver.”³⁸

Finne frem til og hjelpe de trengende

Siden Kirken ble organisert i 1830, har sistedagers-hellige kvinner funnet utallige måter å utføre tjeneste på. De har vært tro mot Frelserens ord: “Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg.”³⁹

Da profeten Joseph Smith ledet arbeidet med å bygge et tempel i Kirtland, Ohio, så søstrene mange behov blant bygningsarbeiderne og deres familier. Sarah M. Kimball fortalte: “Kvinnene kjernet og sendte med glede smøret sitt til dem som arbeidet på templet, og uten å ha noe å sette på sitt eget bord.”⁴⁰ Søstrene så også behov for å lage tepper og draperier til templet. Polly Angell mintes noe Joseph Smith sa da han så dem arbeide. Han sa: “Søstrene er alltid de første og de førende i alle gode gjerninger. Maria [Magdalena] var den første ved graven og fikk se den oppstandne Herre, og søstrene er nå de første til å arbeide inne i templet.”⁴¹

Nå som Hjelpeforeningen var organisert ved prestedømsmyndighet, ble det gjort enda mer for å hjelpe dem som bygget Nauvoo tempel. På ett møte i Hjelpeforeningen konsentrerte kvinnene seg om praktiske måter å hjelpe mennene på som arbeidet så iherdig på templet. “Søstrene uttalte seg en etter en,” og tilkjennega et enstemmig “ønske om å bidra til byggingen av templet og Sions sak”. Møtereferatet viser mange bidrag fra Hjelpeforeningens medlemmer:

“Søster Jones sa at hun ville være villig til å gå rundt og samle inn materialer, og dersom hun ble bedt om det, tilbød hun seg også å innlosjere en som arbeidet på templet.

Fru Durfee sa at dersom foreningens ledere ønsker det, er hun villig til å kjøre rundt med en vogn og samle inn ull osv. i den hensikt å føre verket fremover.

Fru Smith foreslo at kjøpmannsfruer skulle donere materialer slik at andre kunne settes i sving.

Frøken Wheeler sa hun er villig til å bidra med en del av, eller all sin tid –

Fru Granger [er] villig til å gjøre hva som helst, strikke, sy eller pleie syke, alt etter hva det er størst behov for.

Frøken Ells sa hun var villig til gå rundt og be om bidrag osv.

Fru Angell sa hun var villig til å reparere gamle klær om nødvendig, hvis det ikke var mulig å skaffe nye materialer.

Fru Smith foreslo å skaffe ull og sørge for at eldre damer fikk garn til å strikke sokker til arbeiderne på templet neste vinter.

Søster Stringham tilbød seg å sy herreklær og utføre arbeid på templet.

Søster Felshaw foreslår å bidra med såpe ...

Søster Stanley foreslo å bidra med hvert tiende pund lin, samt en liter melk om dagen.

Frøken Beman vil sy klær.

Søster Smith foreslo å skaffe musselin osv. fra kjøpmenn som ikke tilhører Kirken, men som var vennlig innstilt ...

Søster Geen tilbød seg å donere garn som hun selv har spunnet.”⁴²

Disse søstrene viste et inderlig ønske om å engasjere seg i gode gjerninger. Det gjorde de med ull og vogner, såpe og søm, mat og klær, tid og talenter. Gjennom sin nye forening omsatte Kirkens kvinner sitt naturlige ønske om å bygge opp Herrens kirke, i praksis.

Profeten Joseph Smith oppmuntret Hjelpeforeningens søstre i deres anstrengelser for å styrke de trengende. På ett møte i Hjelpeforeningen, etter å ha undervist dem fra 1 Korinterbrev 12 (se side 17), begynte han å lese Paulus’ preken om kjærlighet i 1 Korinterbrev 13. Som en kommentar til dette kapitlet, sa han: “Ikke vær begrenset i deres syn på deres nestes dyder... Dere må ha et større hjertelag overfor andre hvis dere vil gjøre som Jesus... Når dere vokser i uskyld og dyd, når dere vokser i godhet, da utvid deres hjerte til å omfatte andre – dere må være tålmodige og bære over med menneskers feil og mangler. Hvor dyrebar er ikke menneskets sjel!”⁴³

På et annet Hjelpeforenings-møte sa han: “Intet er i den grad egnet til å få menneskene til å forsake synd som å ta dem ved hånden og våke over dem med ømhet. Når mennesker

viser den minste vennlighet og kjærlighet overfor meg, hvilken makt har ikke dette over mitt sinn, mens den motsatte holdning har en tendens til å fremkalle alle bitre følelser og gjøre menneskesinnet nedstemt.”⁴⁴

Hjelpeforeningens søstre gjorde nestekjærlig tjeneste til et grunnleggende prinsipp for sin organisasjon. Hver uke når Nauvoo kvinnelige hjelpeforening møttes, rapporterte den enkelte søster om mennesker i nød. En kasserer tok imot bidrag, og bidragene ble brukt til å hjelpe de trengende. Bidragene kom i form av penger, råvarer, talenter og tid. Kvinner ga klær og sengetøy. De ga lin, ull og garn til å lage klær.

De bidro også med mat: epler, løk, mel, sukker, brød og smør.

Søster Emma Smith, som president for Hjelpeforeningen, var et strålende eksempel på nestekjærlig tjeneste. Hun åpnet sitt hjem for de sultne, hjemløse og syke. “The Homestead”, som familien Smiths tømmerhus noen ganger ble kalt, besto av et forsamlingsrom og to soverom. Da Hjelpeforeningen ble organisert, bodde det 11 personer i dette huset, i tillegg til Emma, Joseph og deres 4 barn.

De tidlige Hjelpeforeningens søstre hjalp de trengende og fikk noen ganger hjelp selv. For eksempel sluttet Ellen Douglas seg til

I Nauvoo, Illinois ledet Emma og Joseph Smith arbeidet med å hjelpe de sultne, hjemløse og syke.

Hjelpeforeningen kort tid etter at hun og hennes familie kom til Nauvoo i mars 1842. Tre måneder senere døde hennes mann, George. Hun og barna arbeidet sammen for å forsørge seg selv, men det var en stri tærn uten deres mann og far. Likevel deltok Ellen i Hjelpeforeningens arbeid ved aktivt å lindre andres lidelse, sykdom og fattigdom. I april 1844 ble både hun og noen av hennes barn syke og fikk behov for hjelp. Hun skrev et brev til familien i England og beskrev hvordan Hjelpeforeningen kom henne til unnsetning da hun gikk for å besøke en venn som het Ann:

“Da jeg hadde begynt å friskne til, gikk jeg til byen for å besøke Ann, og jeg sov der i to netter... Kvinnen i huset hvor Ann bodde, ville at jeg skulle søke Hjelpeforeningen om noen klær som jeg trengte til meg selv og familien. Jeg avsto, men hun sa jeg trengte noe

og at jeg hadde vært syk så lenge, og hvis jeg ikke ville gjøre det selv, ville hun gjøre det for meg.” Søster Douglas gikk til slutt med på å be om hjelp. “Vi gikk til en av søstrene,” fortsatte hun, “og hun spurte meg hva jeg hadde størst behov for. Jeg sa at jeg trengte ... mange ting. Mens jeg var syk, slet barna ut klærne sine fordi jeg ikke kunne reparere dem, så hun sa hun skulle gjøre så godt hun kunne for meg. Ann kom etter noen dager, og de hadde med seg vognen og hentet en flottere gave til meg enn jeg noensinne hadde fått.”⁴⁵

“Så vi alle kan sitte ned i himmelen sammen”

Eldste John A. Widtsoe i De tolv apostlers quorum beskrev Hjelpeforeningens grunnleggende arbeid: “Hjelp mot fattigdom, hjelp mot

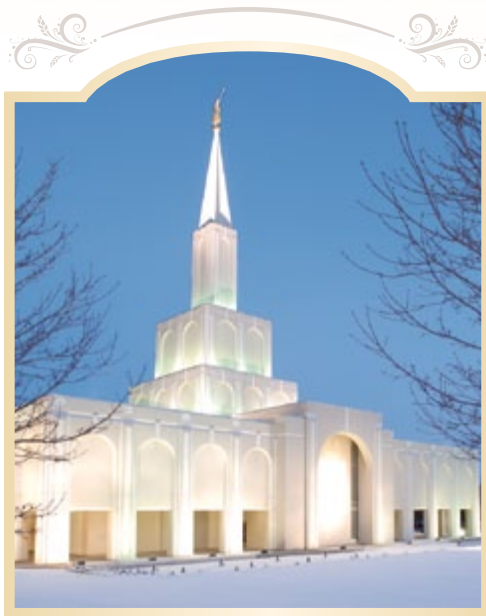
JOSEPH SMITH

Kirkens første president

“[Hjelpeforeningen] skal ikke bare hjelpe de fattige, men også frelse sjeler.”

Joseph Smith Jr.

*Relief Society Minute Book, 9. juni 1842,
Kirkehistorisk bibliotek, 63*

Toronto Ontario tempel

sykdom, hjelp mot tvil, hjelp mot uvitenhet – hjelp mot alt som hemmer en kvinnes glede og fremgang. For et fantastisk oppdrag!”⁴⁶

Siste-dagers-hellige kvinner, sterke i tro og vitnesbyrd, har i sannhet “en Guds gave” å gi.⁴⁷ Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum sa: “Enhver søster i denne kirken som har inngått pakter med Herren, har et guddommelig påbud om å hjelpe til med å redde sjeler, å lede verdens kvinner, å styrke Sions hjem og bygge opp Guds rike.”⁴⁸

Da Sarah M. Kimball og Margaret Cook bestemte seg for å starte en syforening, ønsket de å bidra til å forberede et tempel for folket. Under inspirasjon og veiledning fra en profet og andre

prestedsledere, bidro de og deres søstre i virkeligheten til å forberede et folk for templet.

Dette arbeidet pågår ennå. Med prinsippene som Joseph Smith forkynte, som rettesnor, samarbeider Hjelpeforeningens søstre om å forberede kvinner og deres familier for Guds største velsignelser. De følger med glede rådet fra Joseph Smiths mor, Lucy Mack Smith: “Vi må være glad i hverandre, våke over hverandre, trøste hverandre og motta lærdom så vi alle kan sitte ned i himmelen sammen.”⁴⁹

KAPITTEL 3

“Hold fast ved paktene”

Flukt, folkevandring og bosetting

*Søstrene mistet aldri institusjonen ut av syne,
heller ikke de løfter som ble gitt dem av president
Joseph Smith... De var alltid beredt til med
villige hender og kjærlig omtanke å utføre
gode gjerninger, og det var mange som trengte
denne hjelpen, for det var en tid med slit,
lidelse, knapphet og motgang.*

Emmeline B. Wells

“Hold fast ved paktene”

Flukt, folkevandring og bosetting

27. juni 1844 rykket en væpnet mobb frem mot et lite fengsel i Carthage, Illinois, hvor Joseph Smith satt urettmessig fengslet sammen med sin bror Hyrum og eldstene John Taylor og Willard Richards. Da mobben dro sin vei, var Joseph og Hyrum døde og eldste Taylor skadet.

Joseph og Hyrum Smiths martyrdød gjorde imidlertid ikke slutt på de helliges tro og hengivenhet. Den ga heller intet håp om at forfølgelsene mot Kirkens medlemmer skulle ta slutt. På grunn av stadige forfølgelser rådet Kirkens nye leder, president Brigham Young, til slutt de hellige til å forlate Nauvoo, Illinois for å finne et nytt hjem hvor de håpet å kunne bo og utøve sin religion i fred. Mange fulgte president Young, og utvandringen begynte i februar 1846.

I forkant av denne vanskelige perioden opphørte Hjelpeforeningens formelle organisasjon. Søstrenes ønske om å lindre lidelse, styrke familier og være trofaste og hellige var imidlertid like sterkt. De fulgte den befaling Herren hadde gitt til Hjelpeforeningens første president: “Hold fast ved paktene som du har inngått.”¹

Utvandring: Oppholdt ved pakter

De første Hjelpeforeningens søstre var som Ammons folk i oldtiden, de “skilte seg ut ved sin nidkjærhet mot Gud” og sto “fast i troen på Kristus”.² De hadde blitt undervist av profeten Joseph Smith, og de hadde blitt velsignet ved sin formelle organisasjon under prestedømmets myndighet. Nå trengte de templets velsignelser.

Over 5000 hellige strømmet til Nauvoo tempel etter innvielsen for å motta begavelsen og beseglingsordinansen før de tok fatt på sin ferd mot en ukjent fremtid. De kom til templet hele dagen og til langt på natt. President Brigham Young skrev at de var så ivrige etter å motta sine ordinanser “at jeg har gått fullstendig opp i Herrens verk i templet natt og dag og ikke tatt meg tid til å sove mer enn gjennomsnittlig fire timer i døgnet, og jeg har gått hjem bare en gang i uken”.³

Den styrke og kraft og de velsignelser som tempelpaktene ga dem, skulle holde de sistedagers-hellige gående på sin reise, hvor de ville bli utsatt for kulde, hete, sult, fattigdom,

sykdom, ulykker og død. De ble styrket og gitt kraft – de ble åndelig forberedt til å forlate Nauvoo på sin strabasjose ferd ut i villmarken.

I likhet med mange av Hjelpeforeningens søstre, ble Sarah Rich oppmuntret av tempelvelsignelsene i møte med de utfordringer som reisen skulle by på. Før hun reiste fra Nauvoo, kalte Brigham Young henne til å arbeide i templet. Hun sa senere:

“Mange var de velsignelser vi hadde mottatt i Herrens hus, som hadde gitt oss glede og trøst

Sarah Rich

midt i alle våre sorger og gjort det mulig for oss å tro på Gud, i visshet om at han ville lede oss og oppholde oss på den ukjente reisen som lå foran oss. Hadde det ikke vært for

den tro og kunnskap vi mottok i Nauvoo tempel gjennom Herrens ånds innflytelse og hjelp, ville reisen ha vært som å hoppe ut i mørket. Å ta fatt på en slik reise om vinteren i vår fattigdom, ville ha fortonet seg som å gå rett inn i dødens gap. Men vi hadde tro på vår himmelske Fader, og vi satte vår lit til ham, idet vi følte at vi var hans utvalgte folk og hadde tatt imot hans evangelium, og istedenfor sorg følte vi glede over at vår utfrielses dag hadde kommet.”⁴

Som søster Rich antydet, var ikke utvandringen “som å hoppe ut i mørket” for trofaste siste-dagers-hellige kvinner. De ble oppholdt ved sine pakter. I likhet med Israels barn i

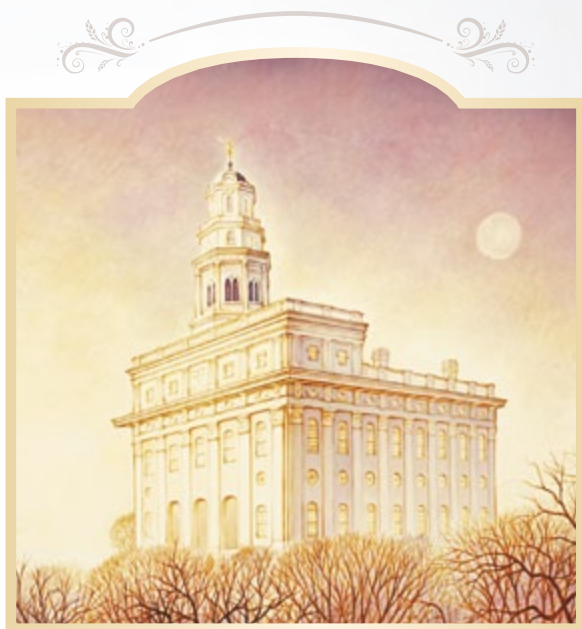
oldtiden, fulgte de en profet ut i villmarken i håp om utfrielse. I forkant av utvandringen uttalte president Brigham Young følgende til de hellige: “Dette skal være vår pakt – at vi vil vandre i lydighet mot alle Herrens forordninger.”⁵ De siste-dagers-hellige bega seg ut i villmarken, bundet ved pakt med Gud, sine familier og sine reisefeller.

Folkevandring: Tro, kjærlighet og gjensidig støtte

Før de forlot Nauvoo, skrev en gruppe siste-dagers-hellige følgende på veggen i forsamlingssalen i sitt forlatte tempel: “Herren har sett vårt offer, følg oss.”⁶ Disse ordene oppsummerte deres engasjement og felles anstrengelser. De hellige foretok reisen i en ånd av offervilje, innvielse og tro på Gud. De foretok ikke reisen som ensomme vandrere, men som “Israels leir”, et samfunn som var organisert i mindre grupper, kalt kompanier, for gjensidig støtte.

I en åpenbaring til Brigham Young “angående Israels leir på deres vandring mot Vesten”, befalte Herren pionerene å “la hvert kompani i forhold til sine midler ta seg av de fattige, enkene, de faderløse og familiene til dem som har sluttet seg til hæren”.⁷

Under utvandringen var det ofte betydelig færre menn enn kvinner. Våren 1847, etter at

Over 5000 hellige mottok tempelvelsignelser i Nauvoo, Illinois før de tok fatt på sin reise til Saltsjødalen.

mange hellige hadde tilbragt vinteren på et sted de kalte Winter Quarters, sluttet cirka 520 menn, ledsaget av 35 kvinner og 42 barn, seg til Mormonbataljonen for å tjenestegjøre i USAs militære styrker. Ytterligere 143 menn, 3 kvinner og 2 barn kjempet seg frem i det første pionerkompaniet og forberedte veien for andre. En søster som het Presendia Kimball, fortalte: "Det var bare noen få menn igjen til å dyrke korn og grønnsaker og beskytte kvinnene og barna... Dermed var det bare eldre, svake, kvinner og barn igjen."⁸

De hellige ble velsignet ved prestedømmets kraft ved håndspåleggelse av brødre som hadde prestedømmet. De ble også oppholdt ved søstrenes tro på Gud, kjærlighet, styrke og bønner.

"I enhver tidsalder på jorden når Gud har kalt eller befalt en mann eller et folk å utføre et bestemt arbeid, har de blitt gjort i stand til å utføre dette ved besluttsomhet og utholdenhet og ved tro på ham."

Wilford Woodruff

*Deseret News: Semi-Weekly,
26. juli 1881, 1*

På reisen til Saltsjødalen hjalp kvinnene hverandre med å ta vare på sine familier.

Med sykdommer som spredte seg raskt, fungerte søstrene som leger og sykepleiere for sine egne familier og for hverandre, slik de hadde gjort i Nauvoo. Drusilla Dorris Hendricks fortalte: "Det fantes ikke en vogn i hele leiren hvor det ikke var sykdom, men vi utholdt det med Jobs tålmodighet."⁹ Dødeligheten var høy, spesielt blant spedbarn.¹⁰

Eliza Partridge Lyman fødte en sønn 14. juli 1846, i en vogn. I likhet med mange spedbarn blant pionerene, overlevde ikke gutten. I en dagbok beskrev Eliza sine erfaringer:

14. juli 1846: "Min situasjon er svært ubekvem for en syk kvinne. Med den stekende solen som skinner på vognen om dagen og den kalde luften om natten, er forandringen nesten for stor til at det kan være sunt."

15. oktober 1846: "Vi har flyttet inn i tømmerhuset i dag. Det første huset barnet mitt har vært i. Jeg er utrolig takknemlig for det privilegium å få sitte ved en peis hvor vinden ikke kan blåse flammene og røyken i alle retninger, og hvor jeg kan varme meg på den ene siden uten å fryse på den andre. Huset vårt mangler

gulv og mange andre bekvemmeligheter, men veggene beskytter oss mot vinden, selv om torvtaket ikke beskytter oss mot regnet.”

6. desember 1846: “Barnet mitt er sykt og blir stadig verre. Han har grått i hele dag, men jeg finner ikke ut hva som plager ham.”

12. desember 1846: “Barnet er dødt, og jeg sørger over tapet. Vi har gjort så godt

Eliza Partridge
Lyman

vi kunne for ham, men ingenting har hjulpet. Han har bare blitt verre helt siden han ble syk. Min søster Caroline og jeg satt oppe hver natt med ham og

prøvde å redde ham fra døden, for vi orket ikke tanken på å skulle skille lag med ham, men vi var maktesløse ...

Jeg har fremdeles venner som står meg nær. Var det ikke for dem, ville jeg ønsket å ta farvel med denne verden, for den er full av skuffelser og sorg. Men jeg tror det finnes en makt som våker over oss og retter opp i alt som er galt.”¹¹

Som Eliza sa, kunne hun holde det gående på grunn av omsorgsfulle søstres vennskap. Senere var det hun som sørget for vennskap og omsorg og hjalp andre kvinner som opplevde lignende sorg. 1. juni 1847 skrev hun: “Søster Elvira Holmes’ baby døde. Hun inviterte meg ... til å tilbringe dagen sammen med henne, noe jeg takket ja til. Sammen besøkte vi hennes barns grav.”¹²

I slike vanskelige omstendigheter satte søstrene sin lit til sine pakter. Bathsheba W. Smith, Hjelpeforeningens fjerde generalpresident, fortalte senere følgende om disse erfaringene:

“Jeg skal ikke prøve å beskrive hvordan vi tok oss frem gjennom uvær med snø, vind og regn, hvordan veier måtte ryddes og broer og flåter måtte bygges, hvordan våre stakkars dyr måtte kjempe seg frem dag etter dag på minimalt med fôr, eller hvordan våre leirer led av fattigdom, sykdom og død. Vi fant trøst ... i at vi kunne ha våre offentlige og private møter i fred, hvor vi ba og sang Sions sanger og frydet

Mange siste-dagers-hellige kvinner fødte barn underveis til Saltsjødalen.

oss over at våre forfølgere nå var langt bak oss. Vi fant også trøst i å se Guds kraft tilkjennegitt ved at eldstene la sine hender på medlemmene og fikk de syke til å bli friske og de lamme til å gå. Herren var med oss, og hans kraft ble tilkjennegitt for oss daglig.”¹³

Kvinnene fant også åndelig styrke i hverandres kjærlighet og medlidenhet. På hele reisen, mens de ble prøvet ved sykdom og død, ba de i tro for hverandre og trøstet hverandre. “Guds kjærlighet strømmet fra hjerte til hjerte,” skrev Helen Mar Whitney, “til den onde virket maktesløs i sine anstrengelser for å komme mellom oss og Herren, og hans grusomme piler, i noen tilfeller, ble fratatt sin brodd.”¹⁴

Disse trofaste pionerkvinnene husket den inspirerte undervisning de hadde fått av

profeten Joseph Smith, og hadde tro på sin evne og sitt potensial til å tjene andre. De hjalp til med å bygge boliger og samfunn. Med handlinger utført i tro og kjærlighet, frelste de sjeler. Deres ofre hadde en helliggjørende virkning på dem selv og på dem som mottok av det de ofret.

Selv uten Hjelpeforeningens formelle møter, fulgte pionerkvinnene profetiske læresetninger og holdt sine tempelpakter, og derved bidro de til et usedvanlig kapittel i Kirkens og den amerikanske Vestens historie. En fremtredende historiker som ikke er medlem av Kirken, skrev: “At jeg ikke deler deres tro, betyr ikke at jeg tviler på at de ofte var svært oppofrende og heltmodige i sin tro. Ikke minst kvinnene. Kvinnene var utrolige.”¹⁵

BATHSHEBA W. SMITH

Hjelpeforeningens fjerde generalpresident

“Da jeg hørte evangeliet, visste jeg at det var sant. Første gang jeg leste Mormons bok, visste jeg at den var inspirert av Gud. Første gang jeg så Joseph Smith, visste jeg at jeg sto ansikt til ansikt med en levende Guds profet, og jeg var ikke det minste i tvil om hans myndighet.”

Bathsheba W. Smith

Young Woman's Journal, okt. 1901, 440

Søstrene "var alltid beredt til med villige hender og kjærlig omtanke å utføre gode gjerninger" (Emmeline B. Wells).

Bosetting: "Alltid rede ... til å handle i kjærlighet"

Da de første pionerkompaniene kom til Saltsjødalen, sådde de jorden og bygget midlertidige boliger så de kunne overleve. De begynte også å ivareta andres behov. President Brigham Young rådet de hellige til å hjelpe de trengende, både åndelig og timelig. Hans råd var som Amuleks formaning til de fattige zoramittene i Mormons bok: "Hvis dere ... viser bort de trengende og de nakne og ikke besøker de syke og plagede og gir av deres midler, hvis dere har noen, til dem som står i trang til det, jeg sier til dere at hvis dere ikke gjør noen av disse ting, se, da er deres bønner forgyves og

gavner dere ikke, og dere er som hyklere som forneker troen."¹⁶

Søster Emmeline B. Wells, som senere ble Hjelpeforeningens femte generalpresident, beskrev søstrenes godhet og tjeneste: "Da de hellige forlot Nauvoo og under deres reiser, opphørte nødvendigvis Hjelpeforeningens møter, men søstrene mistet aldri av syne institusjonen eller de løfter president Joseph Smith hadde gitt dem, men fortsatte sitt kjærlighetsarbeid når som helst og hvor som helst en anledning bød seg. De var alltid rede til med villige hender og stor omsorg å utføre gode gjerninger, og det var mange som trengte denne hjelpen, for det var en tid med slit, lidelse, knapphet og motgang."¹⁷

I 1856 samlet Hjelpeforeningens søstre inn quilter til lidende håndkjerreponerer.

I 1854 så Matilda Dudley mange behov blant lokale indianere. Først på eget initiativ og så etter instruks fra president Brigham Young, organiserte hun søstre under ledelse av sin biskop for å sy klær til indianerkvinner og -barn. Lignende grupper oppsto i andre bosettinger etter hvert som siste-dagers-hellige kvinner lot sin naturlige kjærlighet komme til uttrykk og utførte tjeneste for å ivareta andres behov.

Dette mønsteret fortsatte etter hvert som flere siste-dagers-hellige ankom Saltsjødalene. Kirkens ledere ba medlemmene spre sine bosettinger rundt i territoriet, til områder nord og syd for Salt Lake City. Søstrene husket Nauvoo kvinnelige hjelpeforening og dens grunnprinsipper, og mange grupper ble

opprettet i disse bosettingene for å hjelpe nødlidende og fattige.

Lucy Meserve Smith ledet for eksempel en gruppe siste-dagers-hellige kvinner i Provo, Utah. Hun og andre søstre reagerte på oppfordringer om å hjelpe siste-dagers-hellige som kom til Utah. På generalkonferansen i oktober 1856 bekjentgjorde president Brigham Young at håndkjerreponerer sto værfaste flere hundre kilometer unna. Han erklærte: "Deres tro, religion og trosbekjennelse vil aldri frelse en sjel av dere i Guds celestiale rike, med mindre dere iverksetter nettopp slike prinsipper som jeg nå lærer dere. Gå og bring hit dem som nå befinner seg på slettene, og ivareta nøye de tingene som vi kaller timelige, eller timelige plikter, ellers vil deres tro være forgjeves."¹⁸

Søster Smith skrev i sin selvbiografi at etter president Youngs formaning tok de tilstedeværende fatt på oppgaven med å hjelpe sine brødre og søstre. Kvinner "tok av seg sine underskjørt, strømper og hva som helst de kunne avse der og da i Tabernaklet, og la det på vognene som dro av sted til de hellige i fjellet".

De fortsatte å samle inn sengetøy og klær til de hellige som ville ankomme med bare noen få eiendeler i små håndkjerre. Søster Smith skrev: "Vi gjorde alt vi kunne, med hjelp fra gode brødre og søstre, for å hjelpe de trengende når de kom med sine håndkjerre sent på høsten..."

Ettersom foreningen hadde smått med midler den gangen, var det ikke mye vi kunne gjøre, men de fire biskopene klarte så vidt å bære sengetøyet og de andre klærne vi samlet inn første gang vi møttes. Vi ga oss ikke før alle hadde det godt." Søster Smith sa at da håndkjerrekompaniene ankom, var en bygning i byen "full av forsyninger til dem". Hun fortsatte: "Jeg må si at jeg aldri før har vært mer tilfreds med noe arbeid jeg har utført, for fellesskapsfølelsen var så sterk. Jeg behøvde bare gå inn i en butikk og si hva jeg ønsket. Hvis det var stoff, ble det målt ut til meg helt gratis. Vi vasset gjennom snøen

Hjelpeforeningens søstre fortsatte å hjelpe og oppmuntre hverandre etter at de kom til Saltsjødalen.

til klærne våre var våte til langt opp på leggen for å få samlet inn det vi skulle."¹⁹

"Hva blir det neste for villige hender?"

Disse Hjelpeforeningens søstre viste kjærlighet, "Kristi rene kjærlighet",²⁰ ved at de ga bort sine underskjørt og sydde lappetepper for å redde kalde og sultne hellige som de aldri hadde møtt. De fant stor glede i denne tjenestegjeringen. Etter at de hadde gjort alt de kunne for å hjelpe håndkjerreponerene, fortsatte de å hjelpe andre. Lucy Meserve Smith uttrykte sine følelser slik: "Hva blir det neste for villige hender?"²¹ Dette spørsmålet illustrerer Hjelpeforenings-kvinnens godhet – både den gang og nå. ❏

KAPITTEL 4

“Et stort og omfattende virkefelt”

Hvis noen av døtrene og mødrene i Israel føler seg det minste begrenset i sitt nåværende virkefelt, vil de finne rikelig med anledninger til å anvende enhver evne til å gjøre godt som de har blitt rikelig begavet med.

... President Young har åpnet for et stort og omfattende virkefelt.

Eliza R. Snow

“Et stort og omfattende virkefelt”

26. desember 1866 møttes Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum under ledelse av president Brigham Young. Da møtet nærmet seg slutten, uttrykte president Young, Kirkens annen president, et ønske om å organisere hjelpeforeninger over hele Kirken.¹

I året som fulgte, følte president Young det stadig mer presserende å hjelpe biskopene i deres ansvar for å finne frem til og hjelpe de trengende. Samtidig som han tok initiativ til å organisere Hjelpeforeningen i alle menigheter, ga han biskopene følgende råd: “La [søstrene] organisere kvinnelige hjelpeforeninger i de forskjellige menighetene. Vi har mange talentfulle kvinner blant oss, og vi ønsker deres hjelp i denne sak. Enkelte synes kanskje dette er ganske ubetydelig, men det er det ikke, og dere vil finne at søstrene vil være drivfjæren i bevegelsen. La dem nyte godt av deres visdom og erfaring, gi dem deres innflytelse, led og veiled dem klokt og godt, og de vil finne plass til de fattige og skaffe midler til å forsørge dem ti ganger raskere enn selv biskopen kunne.”²

Igen skulle søstrene bli organisert under prestedømmets myndighet og, slik profeten Joseph Smith hadde sagt, bli “satt i en situasjon hvor [de kunne] handle ifølge den medfølelse som Gud [hadde] plantet i deres bryst”.³ De skulle styrke sine familier og andre som trengte det, både timelig og åndelig. Ved

Salt Lake tempel under oppføring, 1877

slik tjenestegjering ville deres egen tro og rettsskaffenhet vokse. Søster Eliza R. Snow sa at Hjelpeforeningen ville "foredle og løfte [søstrene], og fremfor alt styrke dem i troen på evangeliet, og derved kunne de bidra til manges frelse".⁴

En Hjelpeforening i hver menighet

President Young kalte søster Snow til å reise rundt i territoriet og hjelpe biskopene å organisere Hjelpeforeningen. Hun sa: "President

Young ba biskopene om å organisere kvinnelige hjelpeforeninger i sine forskjellige menigheter, og ... gjentok anmodningen til alle bosettinger. Han oppfordret søstre til å organisere seg, ikke bare for å hjelpe de fattige, men for å utføre alt slags godt og edelt arbeid."⁵

Som sekretær for den første Nauvoo kvinnelige Hjelpeforening, Illinois, hadde søster Snow ført detaljerte møtereferater, herunder Joseph Smiths instruksjoner (se kapittel 2). Underveis fra Nauvoo til Saltsjødalen hadde hun vernet godt om sin referatbok. Hun

ELIZA R. SNOW

Hjelpeforeningens annen generalpresident

"Vi liker å bli verdsatt, men om vi ikke blir vist all den påskjønnelse vi synes vi fortjener, hvilken rolle spiller det? Vi vet at Herren har gitt oss et stort ansvar, og det finnes ikke noe ønske som Herren har gitt oss i rettferdighet uten at det vil bli realisert, og det beste vi kan gjøre for oss selv og for hverandre, er å lutre og foredle oss i alt som er godt og som gjør oss kvalifisert for disse ansvarsoppgavene."

Eliza R. Snow

Relief Society Minute Book, 1868–79, Lehi Ward, Alpine Stake, 27. okt. 1869, Kirkehistorisk bibliotek, 27; tegnsetting og rettskrivning modernisert

F.v.: Elizabeth Ann Whitney, Emmeline B. Wells og Eliza R. Snow

forsto viktigheten av den undervisning søstrene hadde fått på disse møtene. Hun visste hvordan foreningen skulle bygges opp, og hun husket prinsippene den skulle bygge på. Hun forsto at organisasjonen var en grunnleggende del av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. "Det er ingen alminnelig sak," forklarte hun, "å møtes i en organisasjon av denne karakter. Denne organisasjonen tilhører Kristi Kirkes organisasjon i alle evangelieutdelinger hvor den er fullstendig organisert."⁶ Når hun nå reiste fra menighet til menighet, underviste hun fra referatene om og om igjen.

"Det er dette vi ønsker at søstrene skal forstå – at de kan være til nytte i sitt virkefelt og ikke bli motløse på grunn av vanskeligheter, men stole på Gud og se hen til ham. Da lover jeg at hans strålende velsignelser vil bli utøst over dere."

Lorenzo Snow

Young Woman's Journal, sep. 1895, 578

Sister Eliza R. Snow underviste Hjelpeforeningens søstre.

Søstrenes visjon og innflytelse vokste

I tillegg til å be søster Snow samarbeide med prestedømsledere i hver menighet, utvidet president Young hennes oppdrag. Han sa: "Jeg vil at du skal undervise søstrene."⁷ Selv om hun ikke ble beskikket som Hjelpeforeningens annen generalpresident før i 1880, ble hun gitt de samme ansvarsoppgaver som Herren hadde gitt søster Emma Smith: "å forklare Skriftene og ... å formane kirken slik det skal bli gitt deg av min Ånd."⁸

President Young ga også råd til Kirkens kvinner. Med hans formaninger og søster

Snows undervisning fikk søstrene større tro på sin innflytelse til det gode i sin familie, i Kirken og i verden. Søster Snow sa:

"Hvis noen av døtrene og mødrene i Israel føler seg det minste begrenset i sitt nåværende virkefelt, vil de finne rikelig med anledninger til å anvende enhver evne til å gjøre godt som de har blitt rikelig begavet med... President Young

har åpnet for et stort og omfattende virkefelt."⁹

En gjennomgang av noen av de læresetninger og tiltak som definerte Hjelpeforeningen på slutten av 1800-tallet, viser hvordan gjenopprettelsen av Hjelpeforeningen utvidet

siste-dagers-hellige kvinners perspektiv og rettferdige innflytelse.

Nestekjærlighet

I pakt med det mønster som ble opprettet av Joseph og Emma Smith i Nauvoo, fortsatte nestekjærlighet å danne grunnlaget for alle ting, både åndelige og timelige, som Hjelpeforeningens søstre ble organisert til å gjøre. President Young sa:

“Alt dette omfattes av vår religion. Ethvert godt ord, enhver god gjerning, alt som er time-
lig og alt som er åndelig, det som er i himmelen og det som er på jorden og alt som befinner seg under jorden, omfattes av vår religion... Hvis vi gjør disse tingene og gleder oss over å gjøre det rette, vil vi stå like faste og urokkelige som disse evige høyders grunnvoll. Vi skulle ikke ønske noe annet enn det som bygger på gode prinsipper, og hvis vi ønsker det rette, la oss så dele det med andre og være vennlige og fulle av kjærlighet overfor alle.”¹⁰

Vi må vende oss bort fra verdslig innflytelse

I sitt hjem lærte president Brigham Young sine døtre: “Begrens dere i alt som er dårlig og verdiløst, og forbedre dere i alt som er godt og vakkert.”¹¹ Da president Young rådet sine døtre til å begrense seg, mente han at de skulle vende seg bort fra verdslig, fjollete og usømmelig adferd og påkledning. Han

forkynte også begrensning og reform for hele Kirken.

Når han rådet de hellige til å gi slipp på verdens levemåte, ga som regel president Young praktiske råd som angikk hverdagslivet. Han oppmuntret til sparsommelighet og hardt arbeid. Han rådet for eksempel søstrene i Hjelpeforeningen til å forandre sine spise- og husholdningsvaner. Men begrensning eller økonomisering betydde mer enn å venne seg til en enklere livsstil. Det innebar en forandring i hjertet. Søstrene skulle skille seg ut fra resten av verden og i sannhet bli hellige, Herrens folk. Søster Eliza R. Snow sa: “Hva ønsker jeg å begrense? Jo, min uvitenhet og alt som ikke er av Gud.”¹²

Personlig åpenbaring

Søster Snow fulgte prestedømsledernes råd, og hun lovet sine søstre i Hjelpeforeningen at de ville bli velsignet hvis de gjorde det samme. Hun sa også at den enkelte kvinne kunne motta inspirasjon til veiledning i sitt eget liv, sitt familieansvar og sine ansvarsoppgaver i Kirken. Hun sa: “Be søstrene gå og gjøre sin plikt i ydmykhet og trofasthet, så vil Guds ånd hvile over dem, og de vil bli velsignet i sitt arbeid. La dem søke visdom fremfor kraft, så vil de få all den kraft de har visdom til å utøve.”¹³

Hennes inspirerte undervisning hjalp Hjelpeforeningens søstre å møte sin tids prøvelser. Hun sa at dersom de stadig ville søke Den

hellige ånds trøst og veiledning, kunne de føle fred selv i motgang. Hun sa at Den hellige ånd "tilfredsstillter og oppfyller enhver lengsel i menneskehjertet og fyller ethvert tomrom. Når jeg er fylt av denne ånd," fortsatte hun, "er min sjel tilfreds, og jeg kan ærlig si at dagens ubetydelige ting ikke synes å komme i veien i det hele tatt. Men hvis jeg mister denne ånd og evangeliets kraft og får del i verdens ånd, selv i den minste grad, så kommer problemene – noe er galt. Jeg blir prøvet, og hva vil trøste meg? Dere kan ikke gi meg trøst som vil tilfredsstillte det uodelige sinn, den må komme fra Kilden

Når Hjelpeforeningens søstre ber hver for seg og sammen med sin familie, kan de motta inspirasjon og veiledning.

der oppe. Og er det ikke vårt privilegium å leve slik at denne stadig kan strømme til vår sjel?"¹⁴

Flegifte forsvares

I Kirkens tidlige tid ble prinsippet flegifte åpenbart til Joseph Smith.¹⁵ Selv om denne praksis til å begynne med var vanskelig for mange å godta, visste de trofaste hellige at Joseph Smith var en Guds profet. De fulgte Herrens vilje slik den ble åpenbart til deres profet. De inngikk pakter med Gud og var sterke og hengivne når det gjaldt å holde disse paktene.

Da Hjelpeforeningen ble gjenopprettet på slutten av 1860-tallet, var flegifte fremdeles vanlig blant Kirkens medlemmer. Mange i USA mente imidlertid at kvinner som levde i flegifte, ble fornædret og misbrukt. Som følge av utbredte misforståelser om de siste-dagers-hellige og deres tro, vedtok nasjonale myndigheter en lov som forbød flegifte.

En gruppe siste-dagers-hellige kvinner møttes i Salt Lake City i januar 1870 for å ta til motmæle mot denne loven. I nærvær av journalister fra hele USA uttrykte disse kvinnene sin støtte til levende profeter og Kirkens praksis. De forsvarte seg selv og sine ektemenn og tilkjennega sin tro og sine pakter. Søster Eliza R. Snow sa: "Det var på høy tid å reise oss med verdighet i vårt kall og tale for oss selv... Verden kjenner oss ikke, og hvis våre brødre og

vi selv skal oppnå rettferdighet, må vi uttale oss... Vi er ikke noe ringere enn verdens kvinner, og vi ønsker ikke at det skal virke sånn.”¹⁶

Én siste-dagers-hellig kvinne uttrykte det mange andre følte da hun sa: “Det finnes ikke et sted i denne vide verden hvor kvinner behandles med større vennlighet og kjærlighet, og hvor hennes rettigheter forsvares i den grad av hellighet, som her i Utah. Vi er her for å uttrykke vår kjærlighet til hverandre og vise for verden vår hengivenhet til Gud vår himmelske Fader, og for å vise vår villighet til å rette oss etter evangeliets krav, og loven om celestialt ekteskap er ett av dets krav som vi er fast bestemt på å overholde, undervise i og praktisere. Måtte Gud gi oss styrke til å gjøre det.”¹⁷

Flere journalister sa at dette var et “bemerkelsesverdige møte”.¹⁸ Én journalist skrev: “Når det gjelder logikk og retorikk, er mormonismens såkalte nedverdige kvinner helt på nivå med kvinnene i Øststatene.”¹⁹ I månedene som fulgte, var det mange flere kvinner som deltok på lignende møter over hele territoriet.

I 1890 mottok president Wilford Woodruff, Kirkens fjerde president, en åpenbaring som førte til at Kirken sluttet å praktisere flergifte. Han skrev denne åpenbaringen i et dokument kjent som Manifestet. Han sa følgende om manifestet: “Himmelens Gud hadde befalt meg å gjøre det jeg gjorde, og da tiden kom at jeg ble befalt å gjøre det, sto alt klart for meg. Jeg gikk frem for Herren, og jeg skrev det Herren ba meg skrive.”²⁰

Ettersom folket hadde godtatt det profetiske råd om å inngå flergifte og hadde inngått og holdt sine pakter, ble denne åpenbaringen igjen vanskelig for

*“Gransk Skriftene –
gransk de åpenbaringer
som vi utgir, og be deres
himmelske Fader i hans
Sønns Jesu Kristi navn
om å tilkjenne sannhe-
ten for dere, og hvis dere
så gjør med øyet ene og
alene vendt mot hans ære
og uten å tvile, vil han
gi dere et svar ved sin
Hellige ånds kraft. Da vil
dere selv vite dette og
ikke bygge på andres
kunnskap. Dere vil ikke
være avhengig av
mennesker for å ha
kunnskap om Gud.”*

Joseph Smith

History of the Church, 1:282

mange, men trofaste siste-dagers-hellige bestemte seg igjen for å følge profeten. Den dagen Kirkens medlemmer fikk høre manifestet og godkjente det, sa søster Zina D. H. Young, som på den tiden var Hjelpeforeningens tredje generalpresident: "I dag ble alles hengivenhet satt på prøve, men de vendte seg til Gud og innrettet seg."²¹

De Kirkens kvinner som, ved åpenbaring, aksepterte flergifte og som, ved åpenbaring, senere aksepterte manifestet, fortjener enhver beundring og anerkjennelse. De var strengt

lydige mot sine pakter og den levende profets råd. I dag hedres disse kvinnene av sine trofaste etterkommere.

Helen Mar Whitney, som levde i flergifte, skrev: "Vi kan lese om martyrer og mektige erobrere og mange gode menn og kvinner, men historien om de edle kvinner og deres skjønne døtre i Sion, hvis tro på Israels Guds løfter gjorde dem i stand til å vinne over seg selv og adlyde hans høyere lov og hjelpe hans tjenere å etablere den på jorden, ... jeg er sikker på at englene førte en opptegnelse over deres

En sammenkomst for siste-dagers-hellige mødre og døtre, 1893

gjerninger som vil finnes blant evighetens opp-tegnelser, skrevet i gullbokstaver.”²²

De formulerte sin tro

Søster Eliza R. Snow var en begavet skribent og taler. Hun var kjent av mange som “Sions dikterinne” på grunn av sin beherskelse av det engelske språk.²³ Hun var kunnskapsrik, organisert, trofast, utrettelig, uforferdet, klok og talefør, og hun fulgte Åndens tilskyndelser i sine anstrengelser for å bygge opp Herrens rike. Hun uttrykte ofte sin kunnskap og sitt vitnesbyrd, og hun oppfordret siste-dagers-hellige kvinner til å gjøre det samme på Hjelpeforeningens møter – og ikke alltid være avhengige av at andre skulle undervise dem.

Noen kvinner følte seg motvillige og uforberedt til å tale offentlig. Søster Snow ga følgende råd til disse: “La ikke deres president si alt... Har ikke Gud gitt dere evnen til å tale? ... Hvis dere er begavet med Guds ånd, vil deres tanker være oppbyggende for dem som hører dem, uansett hvor enkle de måtte være.”²⁴

Emily S. Richards sa at søster Snow hjalp henne å lære å tale offentlig: “Første gang hun ba meg tale på et møte, klarte jeg det ikke, og hun sa: ‘Det går bra, men neste gang du blir bedt om å tale, prøv å ha noe å si,’ og det gjorde jeg.”²⁵ Søster Richards fortsatte å utvikle sine talegaver, og i 1889 talte hun på en konferanse

“Nyt Kristi ord” (2 Nephi 32:3).

for organisasjonen National Woman Suffrage Association i Washington, D. C.

En journalist skrev at søster Richards “skalv litt der hun sto foran alle menneskene, men likevel var hun rolig, behersket og så ren og god som en engel... Det var ikke ordene i seg selv, men den milde ånd som ledsaget ordene og bragte hennes vinnende ynde inn i ethvert hjerte.”²⁶

I dag følger Hjelpeforeningens søstre det mønster som ble etablert av søster Snow, søster Richards og andre tidlige medlemmer av Hjelpeforeningen. De søker flittig kunnskap om evangeliet, og deler så denne kunnskapen med andre. Ved å gjøre det følger de rettleiding fra siste-dagers profeter. President Spencer W. Kimball, Kirkens tolvte president, sa:

“Jeg vil ... understreke det store behov hver enkelt kvinne har for å studere Skriftene. Vi ønsker at våre hjem skal være velsignet med søstre som har kunnskap om Skriftene – enten dere er gifte eller enslige, unge eller gamle, enker eller lever i en familie.

Uansett hvilke spesielle forhold dere lever under, vil dere etter hvert som dere blir bedre

Spencer W. Kimball

og bedre kjent med Skriftenes sannheter, bli mer og mer effektive i å overholde det annet store bud – å elske din neste som deg selv. Bli godt kjent med Skriftene – ikke for å ydmyke andre, men for å løfte dem opp! Når alt kommer til alt, hvem har større behov for å ‘samle’ evangeliets sannheter (som de kan dra

nytte av i stunder da de trenger dem) enn kvinner og mødre som gjør så mye for å styrke og undervise andre?”

President Kimball vitnet om at Hjelpeforeningens søstre vil kunne øve mektig innflytelse til det gode på “verdens gode kvinner” hvis de “utstråler rettferdighet og veltalenhet”.²⁷

Søster Snow, president Kimball og mange andre ledere i Kirken har uttrykt den samme tro på Hjelpeforeningens positive innflytelse. Når søstre uttrykker sin tro i ord og gjerning, kan de styrke hverandres tro på vår himmelske Fader og Jesus Kristus. De kan hjelpe hverandre å forberede seg til å motta alle velsignelser som er tilgjengelige i vår himmelske Faders plan for lykke.

BRIGHAM YOUNG

Kirkens annen president

“Søstrene i våre kvinnelige hjelpeforeninger har gjort mye godt. Kan dere si hvor mye godt mødrene og døtrene i Israel er i stand til å gjøre? Nei, det er umulig. Og det gode de vil gjøre, vil følge dem i all evighet.”

Brigham Young

Deseret News Weekly, 16. juni 1869, 228

Timelig selvhjelpenhet

De siste-dagers-hellige samlet seg i Salt-sjødalen etter å ha blitt forfulgt og tvunget til å forlate sine hjem og sine samlingssteder flere ganger. Nå som de hadde forflyttet seg til en fjern og avsidesliggende ørken, ønsket president Brigham Young at de skulle blomstre og etablere et permanent hjem. Han ønsket å beskytte dem mot fysisk skade, og han ønsket også at de skulle holde seg borte fra verdslige innflytelser som kunne skade deres tro og deres vitnesbyrd. Han ønsket at de skulle være uavhengige av verdslig innflytelse, både timelig og åndelig.

Dette innebar at de hellige måtte lære ferdigheter for å kunne ivareta alle sine behov. For å oppnå dette satte president Young stor lit til kvinnenes evner, talenter, trofasthet og velvilje. Han minnet Hjelpeforeningens søstre om å utføre sine plikter hjemme overfor sin mann og sine barn.²⁸ Han forkynte også andre sider ved timelig selvhjelpenhet, og noe av dette er omtalt nedenfor. Selv om mange timelige plikter er annerledes i dag, er prinsippene bak fremdeles de samme: Siste-dagers-hellige rådes til å gjøre alt de kan for å skaffe livets timelige nødvendigheter for seg selv og sin familie.

Som. President Young rådet søstrene til å sy klær til seg selv og sin familie. Han sa: "Jeg vil oppfordre mine søstre til å ... skape sine egne

Bli selvhjulpne

Lær å elske arbeid og unngå lediggang.

Utvikle vilje til selvoppofrelse.

Ta ansvar for deres egen åndelige styrke.

Påta dere ansvaret for deres helse, utdanning, arbeid, økonomi, mat og andre grunnleggende livsnødvendigheter.

Be om tro og mot til å overvinne de utfordringer som kommer.

Styrk andre som trenger hjelp.

moter og sy sine klær etter eget behag uavhengig av ytre påvirkning."²⁹ Søster Eliza R. Snow rapporterte at hun oppfordret søstrene til å skape "moter som ville være kledelige – som ville være verdige fornuftige, raffinerte og intelligente kvinner som står, slik vi i realiteten gjør, i spissen for verden".³⁰

Silke. President Young opprettet Deseret Silk Association, med Zina D. H. Young som president. Denne gruppen dyrket silkeorm, og foret dem med morbærblader. Søster Young syntes ormene var avskyelige og hadde til og med mareritt om dem, men hun adlød og både dyrket dem selv og lærte andre å gjøre det samme. Under hennes ledelse dyrket Deseret Silk Association silkeorm i over 20 år. Selv om

deres arbeid aldri ga noen inntekt, kunne de spinne vakker silke til eget bruk.

Hvete. President Young rådet søstrene: "Lær å forsørge dere selv. Legg dere opp korn og mel, og spar det til en tid med mangel."³¹ Emmeline B. Wells, som senere ble Hjelpeforeningens femte generalpresident, ble utnevnt til leder for den sentrale hvetekomité.

I dette foretaket var kvinnene motivert av sitt moderlige ønske om å beskytte sin familie mot sult. Søster Wells sa: "Finnes det noen som kan

føle disse tingene like inderlig som en mor? Tenk hvordan det måtte føles å høre deres små gråte etter brød."³²

Presidenter for Hjelpeforeningen på menighetsplan møttes fra tid til annen for å bli enige om hvordan de skulle skaffe til veie og lagre kornet. Den villighet som ble uttrykt av Sarah Howard, en president for Hjelpeforeningen på menighetsplan i Salt Lake City, var representativ for mange søstre den gangen. Hun sa: "Jeg føler det er et privilegium Herren har gitt oss,

Tidlige søstre i Hjelpeforeningen høster silke, rundt 1890

og vi vil prøve å stå sammen om dette. For min del vil jeg prøve å gjøre alt jeg kan, og jeg føler at Herren vil åpne en mulighet så vi kan skaffe til veie korn, selv om det er sent på året.”³³ Sarah M. Kimball, som også var president for Hjelpeforeningen på menighetsplan, hadde allerede tenkt ut en plan for lagring av korn da hun kom til et møte. I løpet av prosjektets første år bygget Hjelpeforeningen i hennes menighet et brannsikkert kornkammer med en lagringskapasitet på 1000 skjepper hvete.

President John Taylor i De tolv apostlers quorum oppfordret brødre i Kaysville i Utah til å hjelpe søstrene med dette arbeidet. Han fortalte om en kvinne som syntes hennes mann var “litt for raus og skjødesløs” med familiens økonomi. Hver uke la hun en del av sitt husholdningsbudsjett inn i familiebibelen. “Noen år senere oppsto det en økonomisk krise, og mannen ble urolig. Hustruen merket snart forandringen i mannens ansiktsuttrykk, og hun spurte ham hvorfor han var så urolig. Han fortalte at en regning snart ville forfalle, og han var redd for at han ikke ville klare å betale den. Hun prøvde å oppmuntre ham ved å be ham ha tro på Gud, og viste til Den gode bok og ba ham lese den så han kanskje kunne finne litt trøst i den. Hun ga ham Bibelen, og da han åpnet den og bladde i den, begynte [pengene] å falle ut.” President Taylor konkluderte: “Det kan komme en tid da vi vil trenge denne hveten som våre søstre lagrer. La oss ikke føle oss for trygge, og la oss gjøre det vi kan for å hjelpe dem.”³⁴

Søster Emmeline B. Wells fortalte søstrene at deres flid i forbindelse med dette tiltaket ville bety “dette folks timelige frelse i tilfelle en krisesituasjon”.³⁵ Dette ble

“Ved den levende Guds kraft kan og vil vi være selvhjulpne og være de mest selvstendige skapninger under den celestiale verden.”

Harold B. Lee

Church News, 12. feb. 1944, 8

Et møtelokale for Hjelpeforeningen i etasjen over en kolonialforretning i Salt Lake City, Utah, 1892

oppfylt i 1898 og 1899, da Hjelpeforeningens hvete opprettholdt livet under en ekstrem tørke i Syd-Utah.

Søstrenes flid med hensyn til å lagre hvete gjorde siste-dagers-hellige kvinner i stand til å hjelpe flere enn sine familier og medhellige. Kirken sendte Hjelpeforeningens hvete til indianerne i Utah, til overlevende etter et forferdelig jordskjelv og en voldsom brann i San Francisco, California i 1906, og til Kinas befolkning, som led av hungersnød i 1907.³⁶ Hveten ga også næring til tusener under 1. verdenskrig, da Hjelpeforeningen solgte 200 000 skjepper

til USAs myndigheter.³⁷ Denne arven når det gjaldt lagring og tjeneste, var med på å skape et mønster for Kirkens nåværende innsats for å yte humanitærhjelp over hele verden, over alt hvor det finnes mennesker i nød.

Helseomsorg og medisinsk utdanning. I september 1873 rapporterte søster Eliza R. Snow at president Brigham Young ønsket at "så mange [søstre] som mulig skulle skaffe seg grunnleggende utdanning og deretter studere medisin".³⁸

Søster Zina D. H. Young er et eksempel på Hjelpeforeningens søstre som utførte viktig tjeneste innen helseomsorg. Hun fikk vite i sin patriarkalske velsignelse at hun hadde evnen til å helbrede, og hun forberedte seg til å bruke denne evnen ved å ta et kurs i obstetrikk, eller fødselsvitenskap. Hun var med på å ta imot mange barn i Saltsjødalen. Hennes praktiske utdanning kompletterte hennes evner til fysisk omsorg, åndelig helbredelse og følelsesmessig trøst. Søster Emmeline B. Wells sa følgende om henne: "Det fortelles om utallige tilfeller hvor hun arbeidet blant de syke, og hvor hun syntes å være inspirert av en høyere kraft enn sin egen, ... når andre rundt sykesengen hadde mistet motet og troen. I like stunder fremsto hun virkelig som en barmhjertig engel."³⁹

Til tross for all den tjeneste søster Young utførte ved hjelp av sine åndelige gaver og sin begrensede utdanning, var hun høyst klar

over at hun ikke kunne ivareta alle medisinske behov blant Utahs voksende befolkning. Hun oppfordret andre siste-dagers-hellige kvinner til å følge president Youngs råd og skaffe seg medisinsk opplæring.

Søster Snow sa: "Finnes det noen søstre her som har ambisjoner nok og som ser nødvendigheten av, for Sions skyld, å ta fatt på dette studiet? Enkelte har naturlige evner som gjør dem egnet som sykepleiere, og disse ville gjøre lurt i å studere medisin... Hvis de ikke kan dekke sine egne utgifter, har vi midler til å gjøre det."⁴⁰

Med denne oppmuntringen valgte noen Hjelpeforeningens søstre å studere medisin i

Nyutdannede sykepleiere ved Kirkens sykehus, 1911-kullet

Øststatene. De kom tilbake til Utah som leger, og underviste i fødselshjelp og hjemmesykepleie. Emma Andersen Liljenquist, som gikk på kurs i Utah, skrev om flere av sine erfaringer:

"Jeg satte stor pris på kurset, og etter å ha blitt beskikket av apostel John Henry Smith og flere av de andre, dro jeg hjem for å ta fatt på mitt arbeid, etter å ha blitt lovet av apostlene at hvis jeg levde riktig, ville jeg alltid vite hva jeg skulle gjøre hvis det oppsto vanskeligheter ...

Dette løftet har i sannhet blitt oppfylt. Mange ganger når en av mine pasienter har vært alvorlig syk, har jeg bedt min himmelske Fader om hjelp, og fått den hver eneste gang. Jeg husker spesielt en kvinne som nettopp hadde født barn, og som fikk blødninger. Mannen ringte legen, men han var ikke klar over hvor alvorlig det var. Jeg ba Herren hjelpe oss. Blødningen stanset, og jeg gjorde det som var nødvendig for henne. Da legen kom, sa han at han ikke kunne tro det som hadde skjedd, men at jeg hadde gjort nøyaktig det samme som han ville ha gjort ...

... Jeg har bragt over tusen barn [inn i verden]. Igjen takker jeg min himmelske Fader for hans hjelp og den styrke som Herren har gitt meg, for uten den kunne jeg ikke ha utført denne tjenesten for mine søstre eller vårt lokalsamfunn. Noe av det mest rørende ved en fødsel er at morens første tanke går til barnet, ikke henne selv."⁴¹

I 1882 grunnla Hjelpeforeningen Deseret Hospital, "hvor de syke blant Herrens folk kunne få hjelp og ha fordelene av Kirkens ordnanser [prestedomsvelsignelser], så vel som fagmessig behandling."⁴² Sykehuset ble drevet i litt over 10 år, da driftskostnadene oversteg bidragene og andre fasiliteter ble tilgjengelige.

Kvinnens stemmerett

I februar 1870 ga Utahs territoriale myndigheter kvinner stemmerett. På den tiden var territoriet Wyoming det eneste andre stedet i USA hvor kvinner hadde denne

retten. Senere opphevet landets myndigheter dette privilegiet som en del av straffen for at siste-dagers-hellige praktiserte flergifte. Men siste-dagers-hellige kvinner fortsatte å kjempe for sine rettigheter. Mange søstre søkte aktivt kvinners stemmerett. Søstrenes stadig bedre taleferdigheter var en velsignelse når de trengte å fremstå som sterke, verdige og edle kvinner. Deres anstrengelser førte til at de gjenvant sin stemmerett da Utah ble tatt opp som delstat i USA. De vant også respekt blant andre kvinnebevegelser i USA og rundt i verden.

ZINA D. H. YOUNG

Hjelpeforeningens tredje generalpresident

"Jeg fryder meg over å bære vitnesbyrd for Sions døtre så deres tro kan bli styrket og det gode verk kan rulle videre. Søk et vitnesbyrd, mine kjære søstre, som etter en skjult diamant. Dersom noen fortalte dere at dere ved å grave lenge nok på et bestemt sted, ville finne en umåtelig verdifull diamant, tror dere at dere ville klage over den tid og innsats dere hadde brukt på å finne denne skatten? ... Dersom dere vil grave i dypet av deres eget hjerte, vil dere, med hjelp av Herrens ånd, finne den kostelige perle, vitnesbyrdet om at dette verk er sant."

Zina D. Young

Young Woman's Journal, april 1893, 319

Publikasjoner

Under søster Eliza R. Snows ledelse støttet Hjelpeforeningen en avis som het *Woman's Exponent*. Denne avisen ble skrevet for sistedagers-hellige kvinner for at de skulle lære om sitt arbeid, sitt liv og sin historie. Søster Emmeline B. Wells var redaktør mesteparten av tiden avisen ble utgitt. I sin dagbok skrev hun: "Jeg ønsker å gjøre alt som står i min makt for å forbedre tilstandene blant mitt eget folk, spesielt kvinnene."⁴³ Hun skrev senere: "Jeg har ønsket av hele mitt hjerte å gjøre noe som kunne hjelpe kvinner å utvikle seg med hensyn til moralsk og åndelig arbeid og utdanning, og bidra til at Guds verk må fortsette å rulle frem på jorden."⁴⁴

Etter å ha blitt utgitt i 42 år, ble *Woman's Exponent* nedlagt i 1914. Året etter begynte Hjelpeforeningen å utgi *Relief Society Magazine*, som inneholdt leksjoner til ukentlige Hjelpeforenings-møter. Tidsskriftet var en viktig ressurs for søstrene. Kvinnene satte stor pris på bladene, og de både lærte av dem og underviste fra dem. I 1971 ble *Relief Society Magazine* og andre tidsskrifter for engelsktalende voksne medlemmer av Kirken slått sammen til ett tidsskrift kalt *Ensign*. Siden den gang har *Ensign* inneholdt artikler til undervisning og inspirasjon for Hjelpeforeningens søstre.

Kirken begynte å utgi tidsskrifter på andre språk enn engelsk på midten av 1800-tallet.

Mange av disse tidsskriftene ble utgitt under ledelse av misjonspresidenter. I 1967 ble de slått sammen til ett tidsskrift med samme format og innhold, oversatt til mange språk. Dette internasjonale tidsskriftet – som nå heter *Liahona* – har alltid inneholdt artikler til å hjelpe søstre å etterleve evangeliet.

Siden 1987 har Besøkende lærerinnere budskap blitt utgitt i *Liahona* og *Ensign*. Besøkende lærerinnere budskap distribueres også som egne publikasjoner i områder hvor Kirken er ny og det er få medlemmer.

Woman's Exponent, en avis for Hjelpeforeningens søstre, ble utgitt fra 1872 til 1914.

Barn og unge kvinner forberedes til tjeneste i Guds rike

På slutten av 1800-tallet organiserte ledere i prestedømmet og Hjelpeforeningen tiltak for å forbedre barns og unge kvinners livssituasjon. Etter president Brigham Youngs oppfordring om å reformere og begrense (se side 45), opprettet Hjelpeforeningens ledere en egen avdeling for Unge kvinner i 1870. Dette ble forløperen til dagens Unge kvinner-organisasjon. Primær ble organisert for barn i 1878. Til å begynne med førte Hjelpeforenings-ledere tilsyn med arbeidet i disse organisasjonene under ledelse av sine prestedømsledere. I 1880 kalte president John Taylor, Kirkens tredje president, et Hjelpeforeningens generalpresidentskap, et Unge kvinners generalpresidentskap og et Primærs generalpresidentskap, slik at arbeidet i disse tre organisasjonene nå ble adskilt.

Siden da har Hjelpeforeningens søstre alltid ledet og virket i organisasjonene Unge kvinner og Primær. De har også styrket den oppvoksende generasjon ved tjeneste i andre organisasjoner, som Søndagsskolen og Seminar og Institutt.

Veien fremover

Gjenopprettelsen av Hjelpeforeningen førte til større ansvar og større muligheter for sistedagers-hellige kvinner. Eliza R. Snow erklærte:

“Jeg vil fortsette fremover... Vitnesbyrdet om Jesus vil ... lede mitt blikk” (Eliza R. Snow).

“Ser dere ikke at vårt virkefelt vokser? Vårt virkefelt vil fortsette å vokse, og ingen kvinne i Sion behøver å sørge fordi hennes virkefelt er for lite.

Gud velsigne dere, mine søstre, og oppmuntre dere så dere kan være fylt av lys og innse at dere ikke har noen annen interesse enn Sions velferd. La deres førsteprioritet være å utføre

deres plikter hjemme. Men i den grad dere er kloke forvaltere, vil dere finne tid til sosiale plikter, for disse er vårt ansvar som døtre og mødre i Sion. Ved å utføre enhver plikt etter beste evne, vil dere se at dere får større kapasitet, og dere vil bli forundret over hva dere kan klare.”⁴⁵

Søster Snows personlige uttrykk for tro og optimisme kan være en rettesnor for alle siste-dagers-hellige. “Jeg vil fortsette fremover,” sa hun. Jeg vil smile når stormene raser, og ri fryktløs og triumferende over de stormende hav av omstendigheter, ... og *’vitnesbyrdet om Jesus’* vil lede mitt blikk gjennom udødelighetens portaler.”⁴⁶

KAPITTEL 5

“Kjærlighet svikter aldri”

*Kjærligheten er tålmodig og er velvillig
og misunner ikke og blåser seg ikke opp, søker
ikke sitt eget, blir ikke lett bitter, tenker intet
ondt og gleder seg ikke over ugudelighet, men
gleder seg ved sannheten. Den utholder alt,
tror alt, håper alt og tåler alt.*

Moroni 7:45

SPECIAL NOTICE from Relief Society General Board

Delivered by Relief Society Visiting Teachers

**CLOTHING TO BE GATHERED
FOR EUROPEAN SAINTS**

The evening of Monday,
December 11, 1945, from 9:00
Church as the days on which
clothing which has been acc

On these days in your w
of the ward welfare committe
all such clothing. On this fir
repair should be given. A lis

who will advise you as to what other ar
the ward meeting house.

*with Love
we send y
of our new
& Beave
if Fundest
will mak
Then you
The very
May the
bro
for
as*

“Kjærlighet svikter aldri”

Da søster Emmeline B. Wells i 1910 ble kalt som Hjelpeforeningens femte generalpresident, var hun forberedt til ansvaret. Som deltager i folkevandringen til Saltsjødalen hadde hun arbeidet side om side med søstre som hadde solid forankrede vitnesbyrd om

Jesu Kristi evangelium, og som forsto Hjelpeforeningens grunnleggende prinsipper. Hun hadde vært sekretær for to av Hjelpeforeningens generalpresidenter, Zina D. H. Young og Bathsheba W. Smith, fra 1888 til 1910.

Med et vitnesbyrd om at Hjelpeforeningen hadde blitt organisert ved åpenbaring, var søster Wells og hennes rådgivere, Clarissa S. Williams og Julina L. Smith, fast bestemt på å bevare de prinsipper som foreningen hadde blitt tuftet på. I oktober 1913 sa de:

“Vi erklærer at vi har til hensikt å bevare denne storartede organisasjons opprinnelige navn, ånd og hensikt, holde fast ved profeten Joseph Smiths inspirerte læresetninger da han åpenbarte den plan som skulle gjøre kvinner i stand til, etter kall fra prestedømmet, å organisere seg i passende organisasjoner for å

hjelpe de syke og trengende, trøste de eldre, advare de skjødesløse og ta hånd om de foreldreløse.”¹

Noen få måneder tidligere hadde dette målet fått søster Wells og hennes rådgivere til å utarbeide et motto som skulle bli en stadig påminnelse om

organisasjonens grunnleggende prinsipper og inspirerte opprinnelse. De valgte en erklæring fra Skriftene: “Kjærlighet svikter aldri.”² Disse tre ordene rommet den befaling profeten Joseph Smith hadde gitt Hjelpeforeningens søstre om å “hjelpe de fattige” og å “frelse sjeler”.³

Tidligere hadde pionerkvinnene praktisert nestekjærlighet overfor sine nærmeste naboer. Nå skulle Hjelpeforeningens søstre organisere seg i den hensikt å vise nestekjærlighet, “Kristi rene kjærlighet”,⁴ til våre neste i resten av verden også.

Søster Wells og hennes rådgivere fastsatte dette mottoet i en tid med relativ fred og fremgang. Lite visste de om hvordan hendelser i de kommende år skulle sette deres motto på prøve.

Hvordan leve fredelig i krigstid

I Europa brøt det ut krig i 1914. Da krigen tok slutt i november 1918, hadde mange nasjoner sluttet seg til konflikten som ble kjent som 1. verdenskrig. I denne perioden, da bitterhet og intoleranse kunne ha truet den nestekjærlighet som forventes av Hjelpeforeningens søstre, utstedte søster Emmeline B. Wells og hennes rådgivere følgende budskap til alle kvinner i Kirken:

“Ta dere av deres menn og deres barn i kjærlighetens ånd. Beskytt de små. Tillat ikke at de utvikler intoleranse eller hat overfor nasjoner eller folk. Hold dem unna skytevåpen. La dem ikke leke krig eller more seg med å imitere død i strid. Hjelp dem å utvikle lojalitet overfor sitt eget land og flagg, men hjelp dem også å føle at de er himmelens soldater, og at dersom de

må gripe til våpen for å forsvare friheten for sitt land og sine hjem, skal de gjøre det uten hat eller bitterhet... Undervis i rikets fredelige ting, og gjør mer for å hjelpe de trengende enn noensinne før.”⁵

Ved å sende dette budskapet oppfordret søster Wells søstrene til å omsette nestekjærlighet i praksis, akkurat slik profeten Joseph Smith hadde forkynt 70 år tidligere. Hun oppfordret dem til å være tålmodige med sine kjære og vennlige mot sin neste – også fiender – og å hjelpe de trengende. Hjelpeforeningens søstre fulgte dette rådet. De søkte å motta og spre Kristi rene kjærlighet, som de visste aldri ville svikte dem.⁶ Denne kjærligheten ville hjelpe dem i både krig og fred.

Under 1. verdenskrig samarbeidet Hjelpeforeningen i USA helhjertet med

EMMELINE B. WELLS

Hjelpeforeningens femte generalpresident

“Det er mitt største ønske at våre unge kvinner i dag må forstå de tidlige medlemmers arbeid som, uten vår tids fasiliteter, trøstet de sørgende og nødlidende, besøkte enken og de farløse og var som tjenende engler.”

Emmeline B. Wells

Relief Society Bulletin, mai 1914, 3

Hjelpeforeningens søstre setter sammen utstyrspakker for nyfødte til trengende familier

samfunnsorganisasjoner som Det nasjonale forsvarsråd og det amerikanske Røde Kors. Søstrene deltok i produksjon og konservering av mat, i pengeinnsamlinger, helsearbeid, barnevern og annen tjeneste. De var effektive og energiske i sin deltagelse i disse samfunnstiltakene. Deres profet minnet dem imidlertid om at de aldri måtte miste Hjelpeforeningens guddommelige opprinnelse ut av syne.

President Joseph F. Smith, Kirkens sjette president, sa at mens verdslige organisasjoner er "dannet av menn eller kvinner", er Hjelpeforeningen "formet av Gud, bemyndiget av Gud, innstiftet av Gud, guddommelig forordnet av Gud til frelse for kvinners og menns sjeler". Han ønsket ikke "å oppleve en tid da våre hjelpeforeninger følger etter eller blander seg med dem, og mister

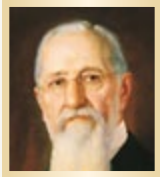
"Våre følelser overfor menneskehetens verden, generelt sett, burde være de samme som Jesus viste overfor dem. Han søkte å fremme deres velferd, og vårt motto burde alltid være det samme som hans var:

'Fred på jorden, i mennesker Guds velbehag.'"

John Taylor

Læresetninger fra Kirkens presidenter – John Taylor (2002), 27, med henvisning til Lukas 2:14

sin egen identitet ved å blande seg med disse kvinneskapte organisasjonene... Det er opp til dere," fortalte han Hjelpeforeningens-søstre,

Joseph F. Smith

Emmeline B. Wells var av samme oppfatning. Hun ledet Hjelpeforeningen i å samarbeide med andre organisasjoner, men hun sørget også for å bevare foreningens særegne hensikt og guddommelige karakter.

I tillegg til å samarbeide med andre organisasjoner, gjorde Hjelpeforeningens søstre mye på egen hånd og sammen med sine menigheter for å skaffe til veie varer og samle inn penger til de trengende. Noen søstre sydde og solgte kjoler, forklær, barneklær, quilter og håndvevde hodeplagg og ryer. Noen avlet og solgte kveg og sauer.

En søster i Tooele i Utah fikk vite at en quilt hun hadde laget, hadde hjulpet en britisk familie under krigen. Denne Hjelpeforenings-søsteren hadde laget quilten i 1906, lagt en lapp inni den og sendt den til San Francisco, California for å hjelpe ofre etter et voldsomt jordskjelv. Elleve år senere ble quilten gitt til Røde Kors og sendt til Storbritannia. Da den britiske mottakeren fant lappen, sendte hun et personlig takkebrev og sa

at quilten "kom til stor nytte, ettersom jeg mistet min mann ved fronten". Alene med åtte barn og uten noen mulighet til å arbeide, innrømmet denne enken: "Det er så vidt jeg klarer å holde det gående."⁸

Mange britiske søstre meldte seg frivillig til å sy og strikke til soldatene, men de hadde ingen penger til å kjøpe nødvendige materialer. Amerikanske og kanadiske hjelpeforeninger bidro ivrig til et nødhjelpsfond. De sendte penger til hver gren i Storbritannia slik at de britiske søstrene kunne kjøpe materialer til å lage lakener, putevar og klær.

Da Hjelpeforeningen solgte resten av hveten sin til USAs myndigheter i 1918 (se kapittel 4), sa søster Wells: "I alle disse årene har vi ikke hatt mye bruk for kornet vi har lagret i denne hensikt, men med den mørke skyen som nå henger over verden, kan vi se president Youngs profetiske visdom da han oppfordret søstrene til å lagre korn til nødens stund."⁹

Salget av hveten gjorde mer enn å skaffe for mat til sultne mennesker. Søster Clarissa S. Williams, som var en av søster Wells' rådgivere i presidentskapet, anbefalte at Hjelpeforeningen skulle sette pengene fra salget på en sentral konto og at de skulle bruke rentene til å finansiere tiltak for å bedre kvinners og barns helse. Senere, da søster Williams var Hjelpeforeningens sjettede generalpresident, førte hun tilsyn med bruken av disse midlene til slike formål.

Innsats for å styrke enkeltpersoner og familier

På slutten av 1. verdenskrig var det mange familier og enkeltpersoner som hadde det vanskelig – økonomisk, fysisk, følelsesmessig og åndelig. For å ivareta disse behovene ble Hjelpeforeningens sosialavdeling opprettet i 1919, med full støtte fra president Heber J. Grant, Kirkens syvende president. Søster Amy Brown Lyman, som senere ble Hjelpeforeningens åttende generalpresident, ledet denne avdelingen. Gjennom sosialavdelingen samarbeidet Hjelpeforeningen med menigheter

og staver om tiltak som å hjelpe trengende kvinner å skaffe seg arbeid og å plassere barn for adopsjon. Dens hovedformål var imidlertid å gi familier praktisk opplæring. Søster Lyman sa at Hjelpeforeningens sosialavdeling ikke var en “hjelporganisasjon”, men en “serviceavdeling” med vekt på “studiet av familiesituasjoner, utarbeidelse av planer og budsjetter, organisering av hjelp til siste-dagers-hellige familier, og opplæring av arbeidere”.¹⁰

Med dette mål for øyet utarbeidet sosialavdelingen et seks ukers langt kurs i familievelferd. Arbeidere på stavsplan tok dette kurset og gikk

Hjelpeforeningens søstre i Kidderminster i England

så tilbake til sine menigheter og lokalsamfunn og holdt kurset for andre. Over 4000 kvinner fikk opplæring.

Fra 1902 hadde Hjelpeforeningens presidentskap på generalplan drevet organisert opplæring av sykepleiere. Yrkesopplæringen for sykepleiere ble etter hvert mer omfattende, så i 1920 opprettet Hjelpeforeningen et opplæringsprogram for hjelpepleiere. Dette ettårige kurset, som begynte ved Kirkens sykehus i Salt Lake City, Utah, var gratis for deltagerne. Til gjengjeld måtte elevene yte 30 dagers samfunnstjeneste som sykepleiere i sine

lokalsamfunn. Etter 4 år, hvor det ble utdannet 46 hjelpepleiere, avsluttet Hjelpeforeningen programmet og overførte isteden sin støtte til kurs i hjemmesykepleie i regi av Røde Kors. I likhet med en del annen kursvirksomhet, brukte Hjelpeforeningen denne til å ivareta et bestemt timelig behov på den tiden, for så å overlate arbeidet til andre organisasjoner.

Hjelpeforeningens ledere oppfordret søstrene til å fortsette å hjelpe hverandre av kjærlighet, slik de hadde gjort helt siden begynnelsen i Nauvoo. Søstrene tok seg av de syke, sydde til dem som trengte klær og hjalp de trengende

Sykepleiere og barn lytter til musikk på Kirkens sykehus i Salt Lake City, Utah, 1934

på andre måter. I 1921 måtte for eksempel en gruppe armenske siste-dagers-hellige i Tyrkia evakuere sine hjem. Joseph W. Booth, president for Palestina/Syria misjon, hjalp dem å flytte til Aleppo i Syria, hvor han organiserte en gren hvor Hjelpeforeningen hadde cirka 30 søstre. De fleste av disse kvinnene var svært fattige, og likevel følte de at det var deres privilegium og plikt som Hjelpeforenings-kvinner å hjelpe andre som var mindre heldig stilt enn dem selv. Dermed kom de sammen og sydde klær av 100 meter stoff som president Booth hadde kjøpt inn. De tilberedte også et måltid til de underernærede medflyktningene.

I april 1921 overtok søster Clarissa S. Williams etter søster Emmeline B. Wells som Hjelpeforeningens generalpresident. Etter å ha virket i presidentskapet sammen med søster Wells, var hun forberedt for kommende utfordringer. Hun var kjent for sine organisasjonsferdigheter, sin kjærlighet og sitt vennskap med alle.

Søster Williams var bekymret over den høye dødeligheten blant mødre og nyfødte. Hun var også opptatt av mangelen på muligheter for de funksjonshemmede og den lave levestandarden for mange kvinner. Under hennes kloke og kyndige lederskap videreførte Hjelpeforeningen sin innsats for å lette disse problemene. I 1924 opprettet Hjelpeforeningen i Cottonwood stav en fødselsklinikk, med støtte og oppmuntring

Joseph W. Booth og Hjelpeforeningens søstre fra Armenia i begynnelsen av 1920-tallet

fra lokale og sentrale prestedømsledere og søster Williams. Dette sykehuset ble senere en del av et nettverk av Kirkens sykehus.

Søster Williams så et stort behov for fremskritt innen "helse, muligheter og en menneskeverdig levestandard for alle vi kommer i kontakt med". Hun sa: "Slike tiltak for generell utvikling innbefatter omhyggelig planlegging, opplæring, utdanning og faktisk tjeneste."¹¹ Disse tiltakene bidro til å dekke aktuelle behov og gi biskopene en ny kanal for hjelp til trengende familier. De forberedte også Kirken til å kunne møte vanskeligheter som skulle oppstå noen år senere.

Utvikling av selvhjulpenhet

I mer enn 10 år etter 1. verdenskrig arbeidet Hjelpeforeningen for å forbedre levestandarden for kvinner og familier, med fokus på helse, arbeid og utdanning. Hjelpeforeningen fortsatte også å oppmuntre til personlig rettshaffenhet og gode gjerninger. Så, uten særlig forvarsel, styrtet verden ned i en stor økonomisk depresjon i slutten av 1929.

Atter en gang var de egenskaper kvinner lærte i Hjelpeforeningen, med på å styrke enkeltpersoner og familier i krisetider. Sistedagers-hellige kvinner fant styrke i sin tro på vår himmelske Fader og Jesus Kristus, brukte sine ferdigheter innen selvhjulpenhet og arbeidet i samsvar med den kjærlighet de følte i sitt hjerte. Ved hjelp av disse

styringsprinsippene klarte de å ta vare på seg selv og sine familier, samtidig som de hjalp andre.

I 1928 kalte president Heber J. Grant søster Louise Y. Robison som Hjelpeforeningens syvende generalpresident. Økonomiske utfordringer var ikke noe nytt for søster Robison. Hun var oppvokst i et beskjedent tømmerhus på landet i Scipio, Utah, hvor hun hadde lært gårds- og hagebruk, søm og å arbeide hardt, leve av lite og være ved godt mot.

Syv år før han kalte søster Robison som Hjelpeforeningens generalpresident, hadde president Grant beskikket henne som annerådsgiver i Hjelpeforeningens generalpresident-skap. Hun hadde følt seg svært utilstrekkelig, og slik fortalte hennes datter:

LOUISE Y. ROBISON

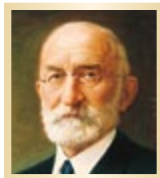
Hjelpeforeningens syvende generalpresident

“Hvis vi bare haløjherted utfører vårt arbeid, hvis vi gjør det fordi vi føler det er vår plikt, vil vi ikke få noen glede, men dersom vi føler at vi er en gren av dette vintreet og at vår himmelske Fader har ansett oss som verdige til å være der vi er, og at vi kan utføre dette arbeidet når det finnes for oss å utføre, da vil vi føle glede.”

Louise Y. Robison

Relief Society Magazine, nov. 1933, 649

“Da mor dro til president Grants kontor for å bli beskikket, var hun sikker på at han måtte ha blitt

Heber J. Grant

feilinformert om hennes evner, så hun sa hun med glede ville gjøre sitt beste uansett hva han ba henne gjøre, men han skulle vite at hun hadde begrenset utdanning, svært lite penger og lav sosial posisjon, og hun var redd hun ikke ville være det eksempel som kvinnene i Hjelpeforeningen ville forvente av en leder. Hun avsluttet med å si: ‘Jeg er bare en enkel kvinne!’ President Grant svarte: ‘Søster Louizy, 85 % av Kirkens kvinner er enkle kvinner. Vi kaller deg til å være en leder for dem.’”¹²

Oppmuntret av president Grants ord, delte søster Robison sine unike talenter og tjente helhjertet, først som rådgiver og deretter som president. Hun var klok, medfølelse og hardtarbeidende. Hennes mangel på formell utdanning og materiell rikdom gjorde henne i stand til å forstå og hjelpe andre i lignende omstendigheter. Hennes råd til husmødre var praktiske og empatiske. Hun visste hvordan det var å leve på et knapt budsjett, og hun visste hvor viktig en mors innflytelse i hjemmet var. Derfor oppfordret hun mødre til å gjøre alt de kunne for å være hjemme med sine barn, istedenfor å forlate dem for å arbeide utenfor hjemmet.

USAs myndigheter iverksatte mange hjelpeprogrammer for å prøve å snu den økonomiske krisen. I en periode samarbeidet Hjelpeforeningens sosialavdeling med disse offentlige etatene om å hjelpe trengende familier, men behovene ble større enn avdelingen kunne

“Vi ... oppfordrer alltid de hellige innstendig til å huske den ytterst viktige nødvendighet å leve rettskaffent, unngå overdådighet, fremelske vaner som sparsomhet og flid, å leve strengt innenfor sin inntekt og legge litt til side, uansett hvor små beløp det måtte være, til tider med større påkjenninger som måtte komme.”

Det første presidentskap (Heber J. Grant, Anthony W. Ivins, J. Reuben Clark jr.)

Deseret News, 2. sep. 1933, Church section, 7; tegnsætning standardisert

Hjelpeforeningens søstre i California konserverer mat til stavens velferdsprogram, rundt 1940

håndtere. En saksbehandler i avdelingen opplevde at sakslisten hennes vokste fra 78 familier i 1929 til over 700 i 1934.¹³

Kirken verdsatte offentlige etaters innsats. Søster Robison sa at USAs myndigheter "gjorde en fantastisk innsats" for å hjelpe mennesker i nød. Sammen med prestedømsledere sa hun imidlertid at selvhjulpener fortsatt måtte være en grunnleggende verdinorm for Kirkens medlemmer. Hun sa: "I 93 år har Hjelpeforeningen sagt at vi skulle ta vare på våre egne trengende. Jeg lurer på om vi nå i for stor grad overlater det til myndighetene."¹⁴

I april 1936 innførte Det første president-skap et velferdsprogram for hele Kirken. Dette gjorde Kirken bedre i stand til å hjelpe

trengende medlemmer. Under generalkonferansen i oktober 1936 forklarte president Heber J. Grant formålet med programmet.

"Vår primære hensikt," sa han, "var å etablere, så langt det var mulig, et system som ville fjerne lediggangens forbannelse og forsorgsvesenets onder, og gjeninnføre uavhengighet, flid, sparsommelighet og selvrespekt blant våre medlemmer. Kirkens mål er å hjelpe medlemmene å hjelpe seg selv. Arbeid skal gjenvinne sin posisjon som det styrende prinsipp i livet til Kirkens medlemmer."¹⁵

Mange år senere gjentok president Thomas S. Monson, Kirkens 16. president, denne læren. "Husk," sa han, "at den assistanse som gis av Kirken, tar sikte på å hjelpe mennesker til å hjelpe seg selv. Et medlems rehabilitering er den enkeltes og familiens ansvar, med hjelp fra prestedømsquorumet og Hjelpeforeningen. Vi forsøker å utvikle uavhengighet, ikke avhengighet. Biskopen prøver å bygge opp integritet, selvrespekt, verdighet og sunn karakter hos enhver som mottar hjelp, noe som fører til at vedkommende blir helt selvhjulpener."¹⁶

Et av velferdsprogrammets styrende prinsipper var at Hjelpeforeningens søstre og prestedømsbrødre skulle arbeide i harmoni. President Harold B. Lee, Kirkens 11. president, var med på innføringen av velferdsprogrammet da han var stavsprezident. Han sa:

“Det viktigste målet med [Kirkens velferdsprogram] er å fremme en ånd av samarbeid og enhet over hele Kirken ...

I den grad Hjelpeforeningen i menighetene virker i samarbeid med prestedømsquorumer og biskopsråd, i samme grad finnes det et velferdsprogram i denne menigheten.”¹⁷

Hjelpeforeningens president i menigheten hadde en spesielt viktig rolle, sa biskop Joseph L. Wirthlin, som da var Kirkens presiderende biskop: “Etter mitt syn er det bare én person som kan gå inn i et hjem, analysere dets behov og ivareta dem på en klok måte. Vedkommende er en vi kan kalle en leder for hjem, en Hjelpeforenings-president... Disse storartede kvinnene har tross alt sine egne hjem, og har erfaring som mødre og med å bestyre et hjem.”¹⁸

Hjelpeforeningene var godt rustet til å innta en fremtredende rolle i menighetens velferdsarbeid. Under biskopenes ledelse evaluerte de familienes behov, for så å skaffe tilveie tørket og hermetisert frukt og grønnsaker, klær og sengetøy etter behov. I en periode ble søstre som hermetiserte frukt, bedt om å gi hvert tiende glass til velferdsprogrammet. Søster Belle S. Spafford, Hjelpeforeningens niende generalpresident, fortalte at hun sanket frukt som vinden hadde blåst ned på bakken, hermetiserte den på glass og ga den til trengende søstre. Gjennom denne tjenesteanledningen fikk hun større forståelse av Hjelpeforeningens formål.

Hjelpeforenings-ledere var en vesentlig del av Kirkens velferdssystem. På general-, stavs- og menighetsplan deltok de i velferdskomité-møter, og de påvirket beslutninger og samordnet innsats. Denne samordningen var avgjørende etter hvert som Kirkens velferdssystem av gårder, fabrikker, distribusjonssentre og andre fasiliteter vokste. Hjelpeforeningens sosialavdeling ble innlemmet i Kirkens velferds- og sosialtjeneste i 1969.

Kjærlighetsbånd styrkes

Fra 1939 til 1945 oppslukte 2. verdenskrig store deler av verden. De fleste av Kirkens programmer ble påvirket av denne verdensomspennende konflikten. I mars 1940 møtte president

En sammenkomst for Hjelpeforeningens søstre i Del Rio, Texas, rundt 1950

J. Reuben Clark jr., president Heber J. Grants første rådgiver, hjelpeorganisasjonenes president for å revurdere alle programmer og aktiviteter. De skisserte fire grunnleggende målsettinger for hver del av Kirken – “å innskrenke den ‘stadig voksende byrden’ som pålegges medlemmene for å opprettholde Kirkens aktiviteter, å lette biskopenes byrder, å kutte ut programmer som krevde store, kostbare møter, og å holde Kirkens kostnader lavere enn dens inntekter.” Hjelpeforeningen og andre organisasjoner ble bedt om å “slå sammen, samarbeide, eliminere, forenkle og tilpasse sitt arbeid for å samarbeide med Det første presidentskap om å nå de ovennevnte mål”.¹⁹

Beskytte familien

Kirkens lederes primære hensikt med å forenkle sine programmer var å beskytte familien. Ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene var bekymret over at 2. verdenskrig splittet hjem og familier. Når mennene dro i krig, måtte kvinnene livnære sine familier uten umiddelbar hjelp fra sine ektemenn og eldre sønner. Kirkens ledere oppfordret igjen mødre med hjemmeboende barn til om mulig å finne måter å forsørge sine barn på uten å arbeide utenfor hjemmet på heltid. Disse lederne oppfordret Hjelpeforeningens søstre til å utvikle grunnleggende ferdigheter for selvhjelp: quilting, søm av klær,

CLARISSA S. WILLIAMS

Hjelpeforeningens sjette generalpresident

“Gjennom vår organisasjon har evangeliet blitt forkynt, trengende har blitt tatt hånd om, syke har fått trøst, motløse har fått oppmuntring og et budskap om kjærlighet og velsignelse har alltid utstrålt fra arbeidere i Hjelpeforeningen... Kjærlighet er det største som finnes. Og hvis vi har den i vårt hjerte og gir den som et budskap til menneskene rundt oss, vil vi bli velsignet og være redskaper til å velsigne dem vi kommer i kontakt med.”

Clarissa S. Williams

Relief Society Magazine, juni 1922, 312

hagebruk og konservering og lagring av frukt og grønnsaker. De la også vekt på morens åndelige rolle i hjemmet. Nasjoner som var sønderrevet av krig, trengte gode unge borgere som lærte moralverdier og rettskaffenhet av sine mødre.

Samarbeid med samfunnsorganisasjoner og prestedømsbrødre

Som under forrige verdenskrig, meldte Hjelpeforeningens medlemmer i USA seg frivillig til å støtte andre gode organisasjoner. I 1942 gjennomførte over 10 000 Hjelpeforeningens søstre kurs i hjemmesykepleie, førstehjelp og ernæring i regi av Røde Kors. Kirken støttet også kampanjer mot tobakk og alkohol for å beskytte helsen til siste-dagers-hellige som tjenestegjorde i Forsvaret. Gjennom sin støtte til disse programmene og sin barmhjertige og kjærlige tjeneste, fremmet Hjelpeforeningens søstre god helse og velvilje.

Dette var en tid med mye samarbeid for Hjelpeforeningens søstre, både i lokalsamfunnet og med prestedømsledere. Søster Amy Brown Lyman, som var Hjelpeforeningens åttende generalpresident under det meste av 2. verdenskrig, sa:

“Jeg tror noe av det jeg har satt større pris på enn noe annet, ... er den støtte som Hjelpeforeningens kvinner alltid har fått fra prestedømmet – fra Kirkens generalautoriteter

og fra lokale prestedømsbærere, ikke minst fra biskopene.

Generalautoritetene har ikke bare gitt de kvinnelige lederne for hjelpeorganisasjonene enestående muligheter i Kirken, men de har oppmuntret dem i deres samarbeid med andre humanitærorganisasjoner.”²⁰

Ett eksempel på dette samarbeidet var programmet for utplassering av indianske elever, som begynte i 1947 med støtte fra eldste Spencer W. Kimball, den gang i De tolv apostlers quorum. Gjennom dette programmet ble indiansk ungdom fra små lokalsamfunn invitert til å bo hos siste-dagers-hellige familier i en periode, på steder hvor en formell utdanning var lettere tilgjengelig og hvor Kirken var veletablert. Programmet oppmuntret disse ungdommene til å utvide sitt perspektiv, og det fremmet også forståelse mellom forskjellige kulturer.

Hjelpeforenings-ledere, spesielt søster Belle S. Spafford, Hjelpeforeningens niende generalpresident, hjalp til med å administrere programmet under ledelse av eldste Kimball. Mange søstre hjalp ungdommene direkte ved å ta hånd om dem som om de var deres egne barn. Programmet fortsatte til 1996. President Boyd K. Packer i De tolv apostlers quorum sa senere: “Utplasseringsprogrammet for indianere oppfylte sin hensikt, og er nå avsluttet. Og slik er det... Vi fjerner stillasene når bygningen er ferdig.”²¹

“Kristi rene kjærlighet”: Nestekjærlighet i praksis

Hjelpeforeningens søstre i Europa opplevde store ødeleggelser etter 2. verdenskrig. De viste også prisverdig mot ved å hjelpe hverandre til tross for rystende forhold. De fortsatte trofast og satte sin lit til sitt vitnesbyrd og Jesu Kristi forsoning. Deres liv og vitnesbyrd fra denne perioden er virkelig inspirerende.

Etter krigen skrev Maria Speidel, som var president for Hjelpeforeningen i Tyskland Stuttgart distrikt, følgende:

“De siste fem årene har vært vanskelige, og vi har blitt svært ydmyke. Vår tillit til Herren og vårt vitnesbyrd om hans Kirke har vært vår støttepilar. I sin barmhjertighet har han bevart oss, og selv om lidelsene har vært store, har han gitt oss et mål av sin styrke. Noen av oss har mistet alle våre jordiske eiendeler, enhver håndgripelig ting vi noensinne har hatt kjært, og når vi sier ‘det er bedre å vandre med Gud i mørket enn uten ham i lyset’, vet vi hva vi snakker om ...

... Med glede synger vi Sions sanger og setter vår lit til Herren. Han retter opp i alle ting.”²²

Gertrude Zippo, en annen Hjelpeforeningspresident på distriktsplan, vandret med Gud i mørket mang en kveld i kjærlighet og tjeneste for sine søstre. Hun bodde i Holland på en tid da landet var under militær okkupasjon. Ettersom vakter ofte stoppet og ransaket reisende,

hadde hun med seg ID-papirer slik at hun kunne besøke grenenes Hjelpeforeninger rundt om i distriktet.

Søster Zippros sønn John sa at det “ble stadig farligere å være ute om kvelden i løpet av de fem årene som okkupasjonen varte”. Han mintes sin mors plikttroskap og sa: “Kan du tenke deg min mor som trosset disse omstendighetene og reiste rundt om kvelden, ofte på sykkel, for å besøke en annen gren?” Han fortalte: “Uansett hvordan hun følte seg eller hvordan omstendighetene var, utførte hun sin plikt. For en fantastisk kvinne og leder hun var! Jeg er ikke det minste i tvil om at hun ble håndplukket av Herren til å være Hjelpeforeningens president akkurat da.”

Søster Zippros sønn sa: “Hun må ha hatt uforbeholden tillit til Herren for gang på gang å dra ut under slike forhold, uten å vite hva slags problemer hun kunne støte på.”²³

I Danmark var de helliges situasjon bedre enn i mange andre land. De hadde tilgang på mat, så de delte den med sine mindre heldigstilte naboer. Eva M. Gregersen, president for Hjelpeforeningen i Den danske misjon, sa: “I løpet av krigen har vi påtatt oss arbeidet med å hjelpe vårt sultende broderland, Norge. Sammen med misjonskontoret har vi gitt penger til dette formål, og hver måned har mange fine pakker med mat blitt sendt til våre brødre og søstre i Norge, som har vært usigelig takknemlige.”²⁴

Gertrude Zippro, i midten, sammen med sine søstre og barn

President Hugh B. Brown var personlig vitne til slik kjærlighet. Han var president for Den britiske misjon fra 1937 til 1939, koordinator for siste-dagers-helliges militærpersonell i Europa fra 1939 til 1945 og igjen president for Den britiske misjon fra 1945 til 1946. Han ble senere medlem av De tolv apostlers quorum og Det første presidentskap. Han rapporterte følgende om den tjenestevirksomhet han så blant Hjelpeforeningens søstre under 2. verdenskrig:

“Det finnes hundrevis av Hjelpeforenings-kvinner i krigsområdene som har blitt utsatt for farer, prøvelser og vanskeligheter som kan sammenlignes med det våre menn opplever på slagmarken. Disse tapre

*“Vår evige lykke vil stå
i forhold til i hvilken
grad vi vier oss til
å hjelpe andre.”*

George Albert Smith

*I Conference Report,
okt. 1936, 71*

kvinnene har gått ufortrødent frem i møte med nesten ulidelige vanskeligheter ...

Å knele i bønn sammen med disse kvinnene og høre dem takke Gud for sine enkle velsignelser, for at han har bevart deres og deres nærmestes liv og for deres knappe matforsyninger og deres vindusløse hjem, er både en inspirasjon og en irettesettelse for mange av oss hvis materielle velsignelser langt overgår det som finnes her, men som ofte klager over at vi mangler noen få luksusartikler.”²⁵

Hedwig Biereichel, en søster i Øst-Tyskland, skaffet mat til sultende russiske krigsfanger, til tross for at hun og hennes familie kunne ha blitt fengslet eller skutt for en slik velgjerning.²⁶ Mange år senere ble hun intervjuet angående sine opplevelser, i likhet med flere andre som hadde gjennomgått lignende prøvelser under 2. verdenskrig. På slutten av hvert intervju

spurte intervjueren: “Hvordan bevarte du ditt vitnesbyrd under alle disse prøvelsene?”

Intervjueren oppsummerte alle svarene hun fikk med følgende utsagn: “Jeg bevarte ikke et vitnesbyrd gjennom dette – vitnesbyrdet bevarte meg.”²⁷

Da 2. verdenskrig var over i 1945, hadde Hjelpeforeningens søstre over hele verden gjennomgått mye sorg og nød. Gjennom det hele hadde de imidlertid fortsatt å tjene hverandre, styrke familier og bygge opp vitnesbyrd.

Som vitne til så mye lidelse og så mye uselvisk tjeneste, erklærte søster Amy Brown Lyman:

“Mitt vitnesbyrd har vært mitt anker og mitt holdepunkt, min tilfredsstillelse i stunder med fryd og glede, og min trøst i stunder med sorg og motløshet ...

Jeg er takknemlig for anledningen jeg har hatt til å virke ... i Hjelpeforeningen, hvor jeg

AMY BROWN LYMAN

Hjelpeforeningens åttende generalpresident

“Lite forsto de første medlemmer av organisasjonen ... hvor stor deres kjære Hjelpeforening ville bli.”

Amy Brown Lyman

Relief Society Magazine, mars 1944, 139

*“Kjærligheten er Kristi rene kjærlighet, og den varer evig”
(Moroni 7:47).*

gjennom det meste av mitt voksne liv med glede og tilfredshet har arbeidet sammen med dens mange tusen medlemmer. Jeg har besøkt deres hjem, sovet i deres senger og spist ved deres bord, og slik har jeg blitt kjent med deres fine karakter, deres uselviskhet, deres forståelsesfulle hjerter, deres trofasthet og deres ofre. Jeg har større respekt for dette store tjenestefellesskapet blant søstre enn jeg kan uttrykke med ord.”²⁸

I tider med prøvelser og usikkerhet har Hjelpeforeningens søstre over hele verden fulgt Mormons formaning: “Hold fast ved kjærligheten som er det største av alt.” De har vist sin sikre

forståelse av at selv om “alle ting skal svikte [er] kjærligheten ... Kristi rene kjærlighet, og den varer evig”.²⁹ Gang på gang har de vært tro mot sitt motto: “Kjærlighet svikter aldri.”

KAPITTEL 6

Et verdensomspennende søsterfelleskap

Denne store krets av søstre vil være til beskyttelse for dere og deres familier. Hjelpeforeningen kan lignes med et tilfluktssted – stedet med sikkerhet og trygghet – oldtidens hellige tilfluktssted. Dere vil finne trygghet der. Den omkranser hver søster som en beskyttende vegg.

Boyd K. Packer

Et verdensomspennende søsterfelleskap

Under profeten Joseph Smiths møter med Hjelpeforeningens søstre i Nauvoo, lærte han dem at i tillegg til å yte timelig tjeneste, skulle de styrke hverandre åndelig (se kapittel 2). Med denne rettleidingen i bunnen har Hjelpeforeningens søstre funnet kjærlighet og tilflukt fra livets stormer ved å utføre tjeneste sammen. De har delt Jesu Kristi evangelium med hverandre og med andre rundt seg. Hjelpeforeningen har blitt en tilflukt fra verden og et senter for lys som stråler ut til verden – en reell innflytelse.

På et møte i Hjelpeforeningen i Ogden, Utah takket søster Eliza R. Snow, Hjelpeforeningens annen generalpresident, søstrene for deres innsats for å styrke hverandre både timelig og åndelig. Hun fortalte dem at selv om Kirken ikke førte opptegnelse over ethvert bidrag de gjorde for å hjelpe de trengende, førte Herren en fullkommen opptegnelse over deres frelsende arbeid:

“Jeg er klar over at det ytes mange bidrag som aldri blir bokført. President Joseph Smith sa at denne forening ble organisert for å frelse sjeler. Hva har søstrene gjort for å vinne tilbake de villfarne? – for å varme hjertet til de

Hjelpeforeningens søstre finner kjærlighet og trygghet mot livets stormer når de tjener sammen.

medlemmer som har blitt kalde i evangeliet? – En annen bok blir ført om deres tro, deres gode gjerninger og deres ord. En annen opptegnelse blir ført. Ingenting blir glemt.”¹

Det blir ført en opptegnelse i himmelen over Hjelpeforeningens søstres arbeid når de strekker seg ut til dem som har blitt kalde i sitt hjerte, og som trenger tro, vennlighet, gode gjerninger og gode ord.

Et verdensomspennende søsterfelleskap

På midten av 1900-tallet, mens verden led på grunn av krig og naturkatastrofer, fortsatte Hjelpeforeningens arbeid å øke i omfang. I pakt med organisasjonens formål – å styrke tro og personlig rettskaffenhet, styrke familier og hjem og finne frem til og hjelpe de trengende – ga Hjelpeforeningen siste-dagers-hellige søstre en tilflukt samtidig som den var en innflytelse til det gode. I 1947 sa Hjelpeforeningens generalpresidentskap (søstre Belle S. Spafford, Marianne Sharp og Gertrude Garff): “Vår oppgave er å helbrede, noe som fordrer et større hjerte, en vennligere berøring og en fastere vilje.”²

På den tiden innførte noen myndigheter politiske restriksjoner og bygget til og med fysiske barrierer. Disse restriksjonene og barrierene, kjent under navn som jernteppet og Berlinmuren, hadde til hensikt å begrense noen mennesker og utelukke andre. Til sammenligning bygget Hjelpeforeningens søstre åndelige murer for tilflukt, beskyttelse og inkludering. De kom sammen i et verdensomspennende søsterfelleskap og inviterte andre til å slutte seg til dem.

Til og med i land med politiske begrensninger og lover som hindret åpen deltagelse i religion, følte Hjelpeforeningens medlemmer et bånd til sine søstre i resten av verden. I stillhet levde de opp til sitt vitnesbyrd om det gjengitte evangelium og Hjelpeforeningens formål.

I 1980 besøkte president Boyd K. Packer i De tolv apostlers quorum og hans hustru, Donna, en Hjelpeforening i Tsjekkoslovakia (nå Tsjekia og Slovakia). Han fortalte senere:

“Det var ikke lett å få visum, og vi var meget forsiktige så vi ikke skulle sette våre medlemmers trygghet og velferd i fare, de som i generasjoner hadde kjempet for å holde troen levende under usigelig undertrykkelse.

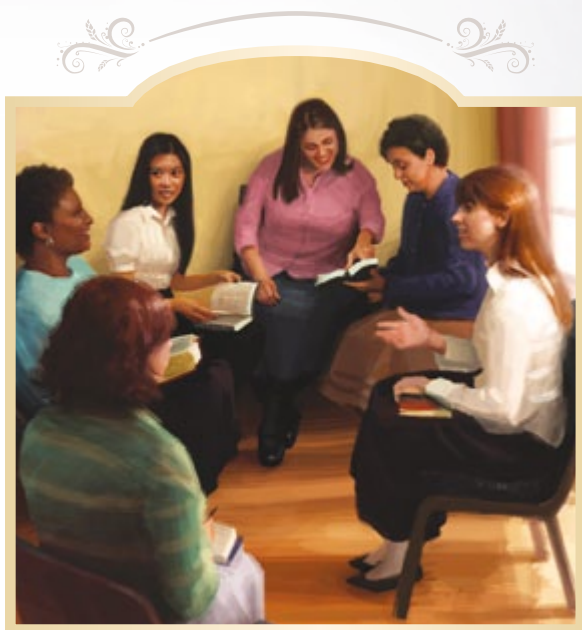
Vårt mest minneverdige møte var i et rom ovenpå. Rullegardinene var trukket ned. Selv på kvelden kom de tilstedeværende til forskjellig tid, en fra en retning og en annen fra en annen kant, for at de ikke skulle tiltrekke seg oppmerksomhet.

Det var tolv søstre tilstede. Vi sang Sions salmer fra salmebøker – tekst uten noter – trykt over 50 år tidligere. [En leksjon] ble fremført på en ærbødig måte etter en håndlaget bok ...

Jeg fortalte søstre at de tilhørte den største, og i enhver målestokk, den beste kvinneorganisasjon på jorden. Jeg siterte profeten Joseph Smiths ord da han og Brødrene organiserte Hjelpeforeningen ...

Ånden var tilstede. Den gode søsteren som hadde ledet møtet så fint og ærbødig, gråt åpenlyst.

Jeg fortalte dem at når vi kom hjem igjen, skulle jeg tale på en konferanse i Hjelpeforeningen, og spurte om jeg kunne gi et budskap fra dem. Flere av dem gjorde notater. Alt som

Hjelpeforeningens medlemmer kommer sammen i en krets av søsterfelleskap.

ble sagt, alt sammen, gikk ut på å gi – ikke å be om noe. Jeg kommer aldri til å glemme det én søster skrev: 'En liten krets av søstre sender sin omsorg og sine tanker til alle søstre og ber Herren hjelpe oss å gå fremover.'

Disse ordene, *krets av søstre*, inspirerte meg. Jeg kunne se dem stå i en krets som strakte seg ut fra dette rommet og omkranset verden."³

Om dette møtet sa president Packer senere: "Jeg sto en stund i denne kretsen og følte impulser av tro, mot og kjærlighet komme og gå i alle retninger."⁴

Den slags tro, mot og kjærlighet forener seg og danner Hjelpeforeningens søstres arv hvor de enn befinner seg. President Henry B. Eyring, rådgiver i Det første presidentskap, oppfordret Hjelpeforeningens søstre til

"Dere er valgt til å være Guds trofaste kvinner i vår tid, til å heve dere over smålighet, sladder, selviskhet, uanstendighet og alle andre former for ugudelighet. Vær klar over deres guddommelige fødselsrett som døtre av vår himmelske Fader."

Howard W. Hunter

Lys over Norge, jan. 1993, 92

å dele denne arven med flere. "Dere viderefører arven ved at dere hjelper andre å motta nestekjærlighetens gave," sa han. De vil i sin tur kunne videreføre den til andre. Hjelpeforeningens historie er nedtegnet i ord og tall, men arven videreføres fra hjerte til hjerte."⁵ Dette skjer i Hjelpeforeningens søsterfellesskap.

Et tilfluktssted

Helt siden Hjelpeforeningen ble organisert har søstre skapt et tilfluktssted – et sted for helbredelse, kjærlighet, vennlighet, omsorg og tilhørighet. I Nauvoo fant søstrene tilflukt i Hjelpeforeningen ved å sette sin lit til hverandres tro og ferdigheter og dele på mat og klær. Dette fortsatte da de krysset slettene og da de

etablerte seg i territoriet Utah. Nå som Kirken vokser over hele verden, finner søstre fremdeles tilflukt i Hjelpeforeningen.

President Boyd K. Packer har sagt: "Denne store søsterkrets vil være til beskyttelse for dere og deres familier. Hjelpeforeningen kan lignede med et tilfluktssted – stedet med sikkerhet og trygghet – oldtidens hellige tilfluktssted. Dere vil finne trygghet der. Den omkranser hver søster som en beskyttende vegg."⁶

I 1999 flyttet Bobbie Sandberg, en ung hustru og mor, med familien sin fra USA til Taiwan. Selv om hun bare skulle være der i seks måneder mens hun og hennes mann holdt et engelskkurs, omkranset hennes taiwanske søstre henne med Hjelpeforeningens beskyttende innflytelse.

BELLE S. SPAFFORD

Hjelpeforeningens niende generalpresident

"Opp gjennom årene har Hjelpeforeningen vært like konstant i sitt formål som sannhet er konstant. De formål som var viktige for en håndfull kvinner i Nauvoo, er fremdeles viktige for kvinner over hele verden. Slik er Hjelpeforeningen et mirakel. Jeg har arbeidet i Hjelpeforeningen i mange år, og jeg begynner så vidt å ane dens storhet."

Belle S. Spafford

Ensign, juni 1974, 15

“Uansett hvor [en familie] drar, er det en kirkefamilie som venter på dem” (Boyd K. Packer).

Denne beskyttelsen kom særlig til uttrykk da et voldsomt jordskjelv rystet landet, med episenter ikke langt unna familien Sandbergs hjem. Bygninger raste på begge sider av skolen hvor de bodde. Få timer etter det første store skjelvet kom søster Sandbergs Hjelpeforenings-president til familien som en barmhjertig engel for å vurdere deres behov og hjelpe dem. Ettersom mange av veiene og bygningene var ødelagt og alle kommunikasjonslinjer var nede, brukte denne omsorgsfulle presidenten det eneste transportmiddel

hun kunne finne. Hun syklet gjennom ruinene til hun hadde besøkt mange av søstrene i menigheten.

Midt i det fysiske kaoset var søster Sandberg under en Hjelpeforenings trygge beskyttelse. Hennes Hjelpeforenings-president var opptatt av sikkerheten og behovene til hver enkelt søster i menigheten.

I likhet med søster Sandberg kan mange siste-dagers-hellige over hele verden vitne om at det president Packer sier her, er sant: “Hvilken trøst det er å vite at uansett hvor [en familie] drar, er det en kirkefamilie som venter på dem. Fra den dagen de kommer dit, vil han tilhøre et quorum i prestedømmet, og hun vil tilhøre Hjelpeforeningen.”⁷

En reell innflytelse

Søster Belle S. Spafford ble kalt som Hjelpeforeningens niende generalpresident i april 1945, og president George Albert Smith ble beskikket som Kirkens åttende president bare seks uker senere. President Smith oppfordret søster Spafford og alle Hjelpeforeningens søstre til å gi timelig støtte til mennesker som fremdeles led på grunn av 2. verdenskrig. Han ba dem også om å gjøre sin innflytelse gjeldende blant alle verdens kvinner. Han sa: “Da profeten Joseph Smith vred om nøkkelen til kvinners frigjøring, ble den vridd om for hele verden.”⁸

Hjelpeforeningens bygning, et senter for innflytelse

I oktober 1945 ble planene om å bygge en Hjelpeforenings-bygning kunngjort.⁹ I oktober 1947 godkjente Det første presidentskap et forslag som ble fremlagt av søster Belle S. Spafford: Alle medlemmer av Hjelpeforeningen, som den gang hadde 100 000 medlemmer, ble bedt om å gi fem dollar til prosjektet. Søstre fra hele verden sendte bidrag. Noen sendte kunstgjenstander fra sitt hjemland til å forskjønne bygningens interior. På ett år samlet søstrene inn \$ 554 016.

Søster Spafford erklærte: "Denne bragden har resultert i et stort pengebeløp, men den måles ikke bare i penger. Bak disse bidragene ligger det mange u håndgripelige verdier – verdier av største betydning – verdsettelse av kvinners ærefulle stilling i evangeliets plan, vitnesbyrd om at foreningens arbeid er guddommelig i sin karakter, takknemlighet for den anledning søstre i Kirken har til å tjene... lojalitet mot ledelsen og uselvsk oppofrelse for en god sak. I dette gjenspeiles det store potensial som finnes i foreningen."¹⁰

Bygningen, som ligger like nordøst for Salt Lake tempel, ble innviet 3. oktober 1956. I innvielsesbønnen nevnte president David O. McKay, Kirkens niende president, den verdensomspennende innflytelse som ville utstråle fra bygningen: "For å gjøre sin tjeneste for de

Hjelpeforeningens bygning, Salt Lake City, Utah, 1956

trengende og lidende både i Kirken og ellers, mer effektiv, har Hjelpeforeningen med hjelp fra Kirkens medlemmer, reist dette vakre hjem for Hjelpeforeningen."¹¹

Siden 1984 har bygningen også rommet kontorene til Unge kvinners generalpresidentskap og Primærs generalpresidentskap.

Innflytelse på andre enn Kirkens medlemmer

Søster Spafford lærte noe viktig av president George Albert Smith om å dele Kirkens verdinormer med verdens kvinner. Kort tid etter at hun ble oppholdt som Hjelpeforeningens generalpresident, "kom det brev fra Det nasjonale kvinneråd med informasjon om deres årsmøte som skulle holdes i New York City.

Søster Spafford hadde deltatt på disse møtene før, og i lys av det hun hadde opplevd

der tidligere, vurderte hun og hennes rådgivere invitasjonen nøye i flere uker.

De bestemte seg for å anbefale for Kirkens president at Hjelpeforeningen skulle avslutte sitt medlemskap i disse rådene. De utarbeidet en anbefaling hvor de ramset opp alle grunnene til å gjøre det.

Skjelvende og usikker la søster Spafford papiret på president George Albert Smiths skrivebord og sa: 'Hjelpeforeningens presidentskap vil anbefale at generalutvalget avslutter sitt medlemskap i Det nasjonale og Det internasjonale kvinneråd av de grunner som er nevnt i dette notatet.'

President Smith leste notatet omhyggelig. Hadde de ikke vært medlem i godt over et halvt århundre? spurte han.

Søster Spafford forklarte hvor dyrt det var å reise til New York og hvor mye tid det tok, og beskrev den ydmykelse de noen ganger ble utsatt for. Hun anbefalte at de skulle trekke seg fordi 'vi får ingenting ut av disse rådene'.

Denne kloke, gamle profeten lente seg tilbake i stolen og så på henne med en urolig mine. 'Vil dere trekke dere fordi dere ikke får noe ut av det?' spurte han.

'Det er slik vi føler det,' svarte hun.

'Si meg,' sa han, 'hva er det dere legger i det?'

'Søster Spafford,' fortsatte han, 'du overrasker meg. Tenker du alltid på hva du mottar? Tenker du ikke også på hva du har å gi?'

Han ga notatet tilbake til henne og rakte ut hånden. Svært bestemt sa han: 'Dere må fortsette å være medlem av disse rådene og gjøre deres innflytelse gjeldende.'"¹²

Hun gjorde sin innflytelse gjeldende. Hun deltok i Det nasjonale og Det internasjonale kvinneråd og hadde lederverv i disse organisasjonene i mange år. Hun sto sterkt for prinsippene i Jesu Kristi evangelium og for Hjelpeforeningens formål.

Søster Belle S. Spafford, t.v., på en konferanse i Det internasjonale kvinneråd

Hver gang søster Spafford deltok i Det internasjonale kvinneråd, ble hun tildelt møtet om "sosial og moralsk velferd". Hun fortalte:

"En gang protesterte jeg mot at jeg nok en gang skulle delta på møtet om sosial og moralsk velferd, og den gangen var rådets leder og jeg svært gode venner... Jeg sa: 'Jeg er alltid med på dette møtet, og det begynner å bli så usmakelig at jeg har lyst på en forandring.'

Hun sa: 'Det har du så absolutt fortjent, og jeg skal sørge for at du får det.'

Så kom hun tilbake og sa: 'Vi kan ikke innvilge din anmodning fordi ditt eget råd insisterer på at du skal være med på møtet om sosial og moralsk velferd.' Hun sa: 'Det er kanskje interessant for deg å vite hvorfor. Din nasjonale leder sier at du alltid står for din kirkes standpunkter i disse sakene, og de kjenner Mormonkirkens standpunkter og føler det er trygt å ha deg der.'"¹³

Kvinnene i disse organisasjonene visste at deres venn Belle Spafford ville stå for Kirkens prinsipper, og de trengte den slags visdom og styrke. I 1954 ble hun valgt til å lede USAs delegasjon til Det internasjonale kvinneråd i Helsinki i Finland. Da hun ledet et stort opptog i forbindelse med åpningen av konferansen, tenkte hun tilbake i tid:

"Da jeg så ut over folkemengden som kom fra mange land... kom jeg plutselig til å tenke på det våre første ledere i Hjelpeforeningen sa

om at ... 'vi står i spissen for verdens kvinner' ... 'for å forsvare rettighetene til Sions kvinner og kvinner fra hele verden'... og jeg visste at våre første kvinnelige ledere hadde fått guddommelig innsikt og kunnskap om Hjelpeforeningens fremtid... Jeg er overbevist om at tiden var inne til at Hjelpeforeningen skulle gjøre sin innflytelse gjeldende blant kvinner i hele verden.'"¹⁴

I 1987 rådet Det første presidentskap Hjelpeforeningen til å trekke seg fra Det nasjonale og Det internasjonale kvinneråd. Tiden var nå

Hjelpeforeningens søstre og heltidsmisjonærer i San Antonio, Texas, rundt 1950

moden for at Hjelpeforeningens generalpresidentskap skulle bruke mer energi på sin egen raskt voksende verdensomspennende organisasjon, istedenfor på andre nasjonale og verdensomspennende saker. Etter hvert som kirken har vokst, har imidlertid siste-dagers-hellige kvinner fortsatt å gjøre sin innflytelse gjeldende over hele verden – i sine lokalsamfunn, på sine skoler og i verdige lokale organisasjoner. De har fulgt det mønster som ble etablert av president Smith og søster Spafford, og tenkt på hva de kan gi, ikke på hva de kan få.

Omsorg for og undervisning av undersøkere og nye konvertitter

Etter hvert som Kirken har vokst over hele verden, har Hjelpeforeningen hatt stor innflytelse på undersøkere og nye konvertitter. Denne innflytelsen har innbefattet å gi nye medlemmer anledninger til å tjene og lede. Søster Silvia H. Allred, en rådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap, fortalte om sin mor, Hilda Alvarenga, som var Hjelpeforeningens president i en gren i San Salvador, El Salvador:

“Min mor var fersk konvertitt i Kirken da hun ble kalt som president for Hjelpeforeningen i vår lille gren i San Salvador. Hun fortalte grenspresidenten at hun manglet erfaring, var uforberedt og følte seg utilstrekkelig. Hun var i 30-årene, hadde svært lite formell skolegang, og hennes liv hadde vært viet til omsorg for mann og syv barn. Men grenspresidenten kalte henne likevel.

Jeg så at mor vokste med oppgaven. Samtidig som hun tjente, lærte hun lederskapsferdigheter og utviklet nye talenter som å undervise, tale offentlig, planlegge og

“Når vi kvalifiserer oss ved vår verdighet, når vi strever i tro uten å nøle for å oppfylle de plikter som vi er kalt til, når vi søker Den allmektiges inspirasjon for å utføre vårt kall, kan vi utrette mirakler.”

Thomas S. Monson

I Conference Report, april 1988 52; eller Lys over Norge, juli 1988, 38

organisere møter, aktiviteter og tjenesteprojekter. Hun påvirket kvinnene i grenen. Hun

Hilda Alvarenga

tjente dem og lærte dem å tjene hverandre. Søstrene elsket og respekterte henne. Hun hjalp andre kvinner å oppdage, bruke og utvikle gaver og talenter. Hun hjalp dem å bygge opp riket og sterke, åndelige familier. Hun etterlevde trofast de pakter hun inngikk i templet. Da hun døde, hadde hun fred med sin Skaper.

En søster som virket sammen med henne som rådgiver i Hjelpeforeningen, skrev et brev til meg noen år senere: 'Det var din mor som lærte meg hvordan jeg skulle bli den jeg nå er. Av henne lærte jeg nestekjærlighet, vennlighet, ærlighet og ansvarsbevissthet i våre kall. Hun var min mentor og mitt forbilde. Jeg er nå 80 år, men jeg har holdt meg trofast til Frelseren og hans evangelium. Jeg har vært på misjon, og Herren har velsignet meg rikelig.'"¹⁵

Denne trofaste presidenten for Hjelpeforeningen styrket vitnesbyrdet til søstre som allerede var medlemmer av grenen. Hun ga også næring til andre kvinners tro som undersøkte Kirken og andre som nylig hadde blitt døpt og bekreftet. Hun ledet tiltak for å gjøre Hjelpeforeningen til et innbydende og oppbyggende sted.

Andre påvirkes ved forkynnelse av evangeliet

Ikke lenge etter at president og søster Packer besøkte den lille kretsen av søstre i Tsjekkoslovakia, ble en ung kvinne som søkte åndelig tilflukt, kjærlighet og mening med livet, tatt inn i denne kretsen. Hun het Olga Kovářová, og hun var da medisinerstudent ved et universitet i Brno. Universitetet påla studentene å lære ateisme. Olga følte at studentene og andre rundt henne manglet mål og mening. Hun lengtet etter et dypere åndelig liv, og hun fornemmet den samme lengselen blant sine venner og kolleger.

Mens Olga studerte ved universitetet, møtte hun Otakar Vojkůvka, en 75 år gammel sistedagers-hellig mann. Hun fortalte senere: "Han så ut til å være 75 år gammel, men i personlighet var han nærmere 18 og full av glede. Dette var svært uvanlig i Tsjekkoslovakia den gangen, da kynismen rådet... Jeg så at han ikke bare var velutdannet, men han visste hvordan han skulle leve lykkelig." Hun spurte ham og familien hans om meningen med livet, og etter hvert presenterte de henne for andre medlemmer av Kirken. Hun ønsket å vite hvordan de fant glede og hvor de leste om Gud. De ga henne en Mormons bok, som hun begynte å lese ivrig.

Olga omvendte seg til det gjengitte evangelium og bestemte seg for å bli døpt. Hun

I likhet med Frelserens apostler i fordums tid, kan Hjelpeforeningens søstre være redskaper i Guds hånd.

måtte bli døpt i skogen om natten for å unngå oppmerksomhet rundt en religiøs aktivitet. Uheldigvis var det mange fiskere i skogen den natten hun ble døpt. Men etter at Olga og vennene hennes hadde ventet en stund og holdt en innstendig bønn, dro fiskerne omsider.

Et medlem av Kirken som var tilstede ved Olgas dåp spurte henne: "Vet du hvorfor det var mange fiskere ved vannet den natten?" Så sa han: "Husk at da Jesus vandret ved

Gennesaretsjøen, sa han til Simon Peter og Andreas, som fisket med garn i sjøen: 'Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere.'" Olga følte at "han mente at jeg skulle være et redskap i Guds hender til å bringe unge mennesker inn i Kirken".

Olga gjorde nettopp det. Hun påvirket mange som søkte sannhet og lykke. Ettersom proselyttering ikke var tillatt i deres land, hadde hun og familien Vojkúvka en klasse

de kalte "Visdommens skole". Her underviste de i moral og etikk for å hjelpe folk å finne åndelighet og glede i livet. Mange av elevene følte Åndens innflytelse, og det åpnet seg muligheter til diskusjoner med utvalgte personer om vår himmelske Fader og Jesu Kristi evangelium.¹⁶

Senere, da søster Barbara W. Winder var Hjelpeforeningens 11. Generalpresident, fikk hun anledning til å reise til Tsjekkoslovakia sammen med sin mann, Richard W. Winder, som hadde vært der som ung misjonær mange år tidligere. Da de kom inn i et hjem hvor det skulle holdes et møte, ble de møtt av en energisk ung kvinne som med begeistring sa: "Velkommen! Jeg heter Olga, og jeg er

Hjelpeforeningens president." Bror og søster Winder la merke til hennes utstråling og at Herrens ånd var med henne. Som Hjelpeforeningens president i sin lille gren, var Olga Kovářová en innflytelse til det gode i en verden med politisk undertrykkelse og religionsfølgelse, og hun var med på å gi tilflukt til dem som sluttet seg til Kirken og ble medlem av Hjelpeforeningen. Hun bidro til å frelse andres sjeler ved å bringe dem til Kristus.

Søster Kovářová's omvendelsesberetning og hennes misjonærarbeid er en delvis oppfyllelse av en profeti av president Spencer W. Kimball, Kirkens 12. president: "Mye av den store vekst vi ser i Kirken i de siste dager, vil finne sted fordi mange gode kvinner i verden (som ofte

ELAINE L. JACK

Hjelpeforeningens 12. generalpresident

"Vi er en del av en storslagen helhet. Vi trenger hverandre for å gjøre vårt søsterfelleskap fullstendig. Når vi strekker oss ut for å ta våre søstre i hånden, strekker vi oss til ethvert kontinent, for vi kommer fra alle nasjoner. Vi knyttes sammen ved at vi prøver å forstå hva Herren har å si til oss, hva han vil at vi skal bli. Vi snakker forskjellige språk, men likevel er vi en familie og kan være av ett hjerte."

Elaine Jack

Lys over Norge juli 1992, 90

har en bemerkelsesverdig indre følelse overfor åndelige ting) vil trekkes til Kirken i store skarer. Dette vil skje i den grad Kirkens kvinner greier å utstråle rettferdighet, og i den grad Kirkens kvinner – på en positiv måte – blir sett på som spesielle og forskjellige fra alle andre kvinner i verden.”¹⁷

Andre påvirkes ved tjeneste

I 1992 feiret søstre over hele verden Hjelpeforeningens 150-årsjubileum ved å delta i tjenesteprosjekter i sine lokalsamfunn. Ved dette arbeidet, som ble organisert under ledelse av sentrale og lokale prestedømsledere, gjorde søstrene Hjelpeforeningens innflytelse gjeldende over hele verden. Søster Elaine L. Jack, som var Hjelpeforeningens 12. Generalpresident den gangen, sa:

“Vi ba alle våre lokale enheter om å vurdere behovene i sitt eget lokalsamfunn og avgjøre hvilken samfunnstjeneste som det ville være størst behov for. Kan du tenke deg hva dette betydde i denne verden?”

En av våre Hjelpeforenings-presidenter gikk til byrådet i en by i California og spurte: ‘Hva føler dere det er størst behov for her som vi kan gjøre?’ Og mennene sa: ‘Mener du at 20 000 grupper over hele verden kommer til å være ute og gjøre det samme?’ Hun sa ja. Et av rådsmedlemmene sa: ‘Dere kommer til å forandre verden.’ Og det tror jeg vi gjorde ...

til det bedre. Det var noe av det som skapte samhold. Og det var så mye forskjellig tjeneste som ble utført... [Søstre] i Syd-Afrika laget pledd til de eldre... De plantet blomster rundt [et] klokketårn på Samoa. Og de gjorde så mye for sentre for hjemløse og skaffet bøker til barn eller malte boliger for ugifte mødre, den slags. Vi følte virkelig at disse samfunnstjenesteprosjektene utrettet mye godt over hele verden, både for søstrene og for samfunnet.”¹⁸

Andre påvirkes ved lese- og skrivekyndighet

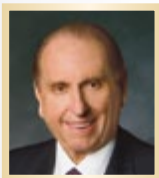
Mens Hjelpeforeningens søstre organiserte lokale tjenesteprosjekter, konsentrerte søster

Tjeneste kan forandre verden til det bedre.

Jack og hennes rådgivere seg om et verdensspennende prosjekt – nemlig å hjelpe søstre å lære å lese. “Vi følte at kvinner over hele verden trengte å kunne lese, og det var så mange som ikke kunne det,” sa hun. “Tenk bare – hvis de ikke kunne lese, hvordan kunne de undervise sine barn, hvordan kunne de forbedre sine kår, hvordan kunne de studere evangeliet? Derfor mente vi at ingenting kunne være av større nytte enn å støtte tiltak for å bedre lese- og skrivekyndighet... Men vår hensikt var også å oppmuntre søstrene til livslang læring.”¹⁹

President Thomas S. Monson, Kirkens 16. president, møtte en gang en kvinne i Monroe,

Thomas S. Monson

Louisiana som hadde blitt velsignet ved et av disse tjenesteprosjektene, og som hadde delt velsignelsen med andre. Hun kom bort til ham

på en flyplass og sa: “President Monson, før jeg sluttet meg til Kirken og ble medlem av Hjelpeforeningen, kunne jeg ikke lese. Jeg kunne ikke skrive. Ingen i min familie kunne det.” Hun fortalte president Monson at Hjelpeforeningens søstre hadde lært henne å lese, og at hun nå hjalp andre å lære å lese. Etter å ha snakket med henne, tenkte president Monson “på hvilken overveldende glede hun må ha følt da hun åpnet sin bibel og for første gang leste Herrens ord...

Den dagen i Monroe i Louisiana,” sa han, “fikk jeg en åndelig bekreftelse på deres store mål om å bedre lese- og skrivekyndighet blant deres søstre.”²⁰

Søstre i menigheter og grener påvirkes og styrkes

Selv om trofaste Hjelpeforeningens søstre har gjort sin innflytelse gjeldende i sine lokalsamfunn og over hele verden, har de ikke glemt å styrke hverandre i sine egne menigheter og grener. Søster Julie B. Beck, som senere ble Hjelpeforeningens 15. generalpresident, fant søsterfelleskap, tilflukt og innflytelse i Hjelpeforeningen da hun var en ung, uerfaren mor og husmor. Hun fortalte:

“Hjelpeforeningen skulle være organisert, innrettet mot og mobilisert for å styrke familier og gjøre våre hjem til hellige tilfluktssteder fra verden. Jeg lærte dette for mange år siden da jeg var nygift. Mine foreldre, som hadde vært mine naboer, fortalte at de skulle flytte til en annen del av verden. Jeg hadde støttet meg til mors oppdragelse og kloke og oppmuntrende eksempel. Nå ville hun være borte i lang tid. Dette var før e-post, telefaks, mobiltelefoner og webkameraer fantes, og postgangen var erfaringsmessig treg. En dag før hun reiste, satt jeg gråtende hos henne og spurte: ‘Hvem skal være moren min?’ Mor tenkte seg grundig om, og med Ånden og åpenbaringsens

Eonen til å lese hjelper kvinner å forbedre sine kår, studere evangeliet og undervise sine barn.

kraft som kommer til slike kvinner, sa hun: 'Hvis jeg aldri kommer tilbake, hvis du aldri ser meg igjen, hvis jeg aldri skulle være i stand til å lære deg noe mer, knytter du deg til Hjelpeforeningen. Hjelpeforeningen vil være din mor.'

Mor visste at hvis jeg var syk, ville søstrene ha omsorg for meg, og når jeg fikk barn, ville de hjelpe meg. Men mors største håp var at søstrene i Hjelpeforeningen ville være mine sterke, åndelige ledere. Jeg begynte fra da av å lære utrolig mye av kvinner med styrke og tro."²¹

"Dere tilhører den beste kvinneorganisasjon i verden, en organisasjon som er av avgjørende betydning for Guds rike på jorden, og som er oppbygget og blir drevet slik at den hjelper sine trofaste medlemmer å oppnå evig liv i vår Faders rike."

Joseph Fielding Smith

Relief Society Magazine, des. 1970, 883

Et Hjelpeforenings-kor synger i Salt Lake tabernakel, 1956

En stadig voksende krets av søstre

Første gang president Boyd K. Packer fortalte offentlig om sin opplevelse med Hjelpeforeningens søstre i Tsjekkoslovakia, var da han talte på Hjelpeforeningens fellesmøte i 1980.

Boyd K. Packer

Han sa: "Jeg kunne da se for meg en stor krets av søstre."²²

I 1998 fortalte han igjen om denne opplevelsen, denne gangen i en

generalkonferansetale til hele Kirken. Han sa: "Hjelpeforeningen er mer enn en krets nå. Den er mer som en lang kniplingsduk som er spredt over kontinentene."²³

Søstrene i Hjelpeforeningen tilhører en guddommelig inspirert organisasjon som profeten Joseph Smith opprettet ved prestedømsmyndighet. Hvis kvinner deltar i Hjelpeforeningen og vier seg til den, vil de fortsette å sørge for tilflukt og søsterfellesskap og være en mektig innflytelse til det gode. President Packer lovet

store velsignelser til søstre som engasjerer seg i denne sak:

“Alle deres behov vil bli dekket nå og i evigheten. Enhver forsømmelse vil bli visket bort, enhver fornærmelse rettet opp i. Alt dette kan bli dere til del, raskt, hvis dere vier dere til Hjelpeforeningen.

Tjeneste i Hjelpeforeningen foredler og helliggjør hver enkelt søster. Deres medlemskap i Hjelpeforeningen skulle alltid være med dere. Når dere vier dere til Hjelpeforeningen, organiserer, driver den og deltar i den, støtter dere en sak som vil velsigne alle kvinner innenfor dens innflytelse.”²⁴

Søsterfelleskapet styrkes ved uttrykk for kjærlighet

I en tale til Hjelpeforeningens søstre uttrykte president Thomas S. Monson sine tanker om hvordan uttrykk for kjærlighet styrker søsterfelleskapet i Hjelpeforeningen:

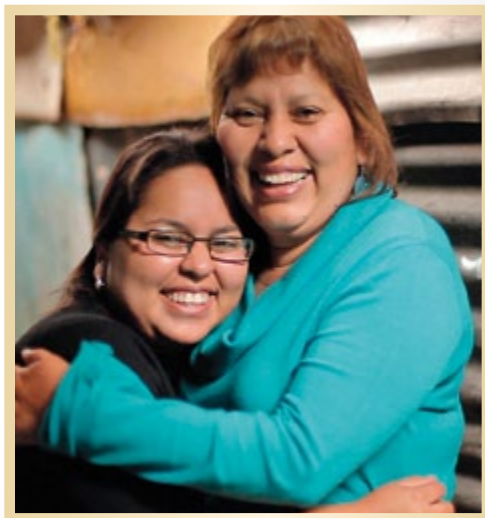
“Jeg betrakter nestekjærlighet – eller ‘Kristi rene kjærlighet’ – som det motsatte av kritikk og fordømmelse. Når jeg taler om nestekjærlighet, tenker jeg ikke akkurat nå på å avhjelpe lidelse ved å gi det vi eier. Det er naturligvis nødvendig og riktig. Men i kveld tenker jeg på den kjærlighet som kommer til uttrykk når vi er tolerante overfor andre og overbærende med deres handlinger, den slags kjærlighet som tilgir og som er tålmodig.

Jeg tenker på den kjærlighet som får oss til å være medfølende, barmhjertige og omsorgsfulle, ikke bare under sykdom og lidelse og nød, men også når andre viser svakhet eller feiler.

Det er stort behov for slik kjærlighet som vier de ubemerkede oppmerksomhet, gir håp til de motløse, hjelp til de plagede. Sann nestekjærlighet er kjærlighet i handling. Behov for nestekjærlighet finnes overalt.

Det er behov for slik kjærlighet som nekter å finne tilfredsstillelse i å høre eller gjenta beretninger om andres viderverdigheter, med mindre dette kan være til nytte for den uheldige ...

Kjærlighet er å ha tålmodighet med en som har sviktet oss. Det er å motstå trangen til lett å

“Sann nestekjærlighet er kjærlighet i handling. Behov for nestekjærlighet finnes overalt” (Thomas S. Monson).

bli krenket. Det er å akseptere svakheter og utilstrekkelighet. Det er å godta folk slik de faktisk er. Det er å se lenger enn til fysisk utseende og til egenskaper som ikke svekkes med tiden. Det er å motstå impulsen til å kategorisere andre.

Nestekjærlighet, Kristi rene kjærlighet, kommer til uttrykk når en gruppe unge kvinner fra en menighet for enslige reiser mange hundre kilometer for å være tilstede i en begravelse for moren til en av deres søstre i Hjelpeforeningen. Kjærlighet vises når trofaste besøkende lærerinner kommer tilbake måned etter måned,

år etter år, til den samme uinteresserte og noe kritiske søster. Den kommer til uttrykk når en eldre enke blir husket og tatt med til menighetens møter og Hjelpeforeningens aktiviteter. Den føles når en søster som sitter alene i Hjelpeforeningen, får innbydelsen: 'Kom, sitt her hos oss.'

På hundrevis av enkle måter viser dere alle nestekjærlighet. Livet er ikke fullkomment for noen av oss. Må vi alle ha Kristi rene kjærlighet til våre medreisende på denne reisen gjennom livet, istedenfor å være dømmende og kritiske

Nestekjærlighet kan føles i invitasjonen "Kom – sitt her hos oss."

overfor hverandre. Måtte vi innse at hver enkelt gjør sitt beste for å takle utfordringene hun møter, og måtte vi strebe etter å gjøre *vårt* beste for å hjelpe til.

Nestekjærlighet har blitt definert som 'den høyeste, edleste og sterkeste form for kjærlighet,' 'Kristi rene kjærlighet, ... og den som er i besittelse av den på den siste dag, [henne] skal det bli vel med.'

'Kjærlighet svikter aldri.' Måtte dette gamle Hjelpeforenings-motto, denne tidløse sannhet, lede dere i alt dere gjør. Måtte det trenge helt inn i deres sjel og komme til uttrykk i alle deres tanker og gjerninger."²⁵

KAPITTEL 7

“Ren religion”

Omsorg og hjelp gjennom besøkende lærerinner

*Vi er omgitt av mennesker som trenger
vår oppmerksomhet, vår oppmuntring,
vår støtte, vår trøst og vår vennlighet...*

*Vi er Herrens hender her på jorden,
med befaling om å tjene og bygge
opp hans barn. Han er
avhengig av oss alle.*

Thomas S. Monson

“Ren religion”

Omsorg og hjelp gjennom besøkende lærerinner

Da Jesus Kristus var på jorden, viste han oss hvordan vi skulle leve. “Han merket stien og ledet veien,” skrev søster Eliza R. Snow.¹ Han lærte oss hvordan vi kan hjelpe – hvordan vi kan våke over og styrke hverandre. Han betjente enkeltpersoner, en etter en. Han lærte oss at vi skulle forlate de 99 for å redde den ene som har kommet bort.² Han helbredet og underviste enkeltpersoner, og tilbragte til og med tid med hver enkelt i en folkemengde på 2500 mennesker, slik at hver av dem kunne få et personlig vitnesbyrd om hans guddommelighet.³

Frelseren kaller sine disipler til å hjelpe seg i sin tjenestegjerning, og slik får de anledning til å tjene andre og bli mer lik ham. I Hjelpeforeningen har hver søster anledning til å våke over og styrke søstre en etter en som besøkende lærerinne. Søster Julie B. Beck, Hjelpeforeningens 15. generalpresident, har sagt: “Fordi vi følger Jesu Kristi eksempel og læresetninger, verdsetter vi dette hellige oppdrag som består i å elske, kjenne, tjene, forstå, undervise og virke på hans vegne.”⁴

Besøkende lærerinner opprinnelse: Innsamling av bidrag og organisering av tjeneste

I 1843, etter hvert som befolkningen i Nauvoo, Illinois vokste, ble de siste-dagers-hellige i byen delt i fire menigheter. På et møte 28. juli det året utnevnte Hjelpeforeningens ledere en besøkskomité på fire søstre for hver menighet.

Ved sitt eksempel lærte Frelseren oss hvordan vi kan våke over og styrke hverandre.

Besøkskomiteenes tydeligste ansvarsoppgaver var å vurdere behov og samle inn bidrag.

Bidragene kom i form av penger, mat og klær. Hver uke ga besøkskomiteene bidragene de hadde samlet inn, til Hjelpeforeningens kasserer. Hjelpeforeningen brukte disse bidragene til hjelp og lindring for de trengende.

Mens hun utførte denne ansvarsoppgaven, uttrykte én søster sin tro på at "vår frelse er avhengig av vår gavmildhet overfor de fattige". En annen søster uttrykte sin enighet og sa: "Herren bekrefter det gang på gang. Han fryder seg over våre kjærlige handlinger."⁵

Denne praksis fortsatte til langt ut på 1900-tallet. Søstre som dro på besøk, kom som regel bærende på kurver og tok imot slikt som fyrstikker, ris, bakepulver og hermetisk frukt. De fleste bidrag gikk til å dekke lokale behov, mens noen ble benyttet tusenvis av kilometer unna. Etter 2. verdenskrig samlet for eksempel Hjelpeforeningens søstre inn, sorterte, reparerte og pakket over 500 000 klesplagg og sendte dem til Europa.

I tillegg til å samle inn bidrag, vurderte besøkskomiteene behovene i hjemmene de besøkte. De rapporterte om dette til Hjelpeforeningens ledere, som så organiserte hjelpetiltak.

President Joseph F. Smith, Kirkens sjette president, fortalte om en gang han så

Hjelpeforeningens søstre vise uselvvisk, Kristuslignende kjærlighet overfor en familie:

"For ikke lenge siden hadde jeg anledning til å besøke en av våre bosetninger i en avsidesliggende Sions stav, hvor det på det tidspunkt herjet meget sykdom, og selv om vi hadde reist i mange dager og kom frem sent på kvelden, ble vi bedt om å dra rundt sammen med presidenten og besøke noen av de syke. Vi fant en stakkars søster sterkt utmattet på en sykeseng. Tilstanden var kritisk. Hennes stakkars ektemann satt ved siden av sengen, nesten overveldet av sorg på grunn av den fryktelige sykdommen til hustruen, som var mor til mange små barn som flokket seg rundt dem. Familien syntes å være i en svært dårlig forfatning.

En blid, moderlig kvinne kom snart inn i huset. Hun hadde med seg en kurv med nærrende mat og noen godsaker til den vanskeligstilte familien. Da vi spurte, fikk vi vite at menighetens Hjelpeforening hadde gitt henne i oppdrag å våke over og ta seg av den syke kvinnen gjennom natten. Hun var parat til å ta seg av de små barna, passe på at de fikk vasket seg, spist og lagt seg. Hun var rede til å rydde opp i huset og gjøre alt så behagelig som mulig for den plagede kvinnen og familien. Vi fikk også vite at en annen god søster ville få i oppdrag å hjelpe henne neste dag. Og på denne måten, fra dag til dag, fikk

Besøkskomiteer samlet inn bidrag for å avhjelpe lokale behov.

denne stakkars, plagede familien den beste omsorg og oppmerksomhet fra søstrene i Hjelpeforeningen inntil den syke gjenvant sin helse og ble kvitt sine lidelser.

Vi fikk også vite at denne Hjelpeforeningen var organisert og opplært slik at alle de syke i området fikk lignende oppmerksomhet, hjelp og lindring. Aldri før hadde jeg så klart sett et eksempel på hvor nyttig og vakker denne praktfulle organisasjonen er, som i det eksempel vi her var vitne til, og jeg tenkte at det var barmhjertig gjort av Herren å inspirere profeten Joseph Smith til å opprette en slik organisasjon i Kirken.”⁶

*“La oss ha medlidenhet
med hverandre, og la de
sterke kjærlig pleie de
svake så de kan bli sterke,
og la dem som kan se,
lede de blinde helt til de
kan se veien selv.”*

Brigham Young

Læresetninger fra Kirkens
presidenter – Brigham Young
(1997), 219

Besøkende lærerinner åndelige tjenestegjering

Samtidig som besøkende lærerinner alltid har tatt seg av enkeltpersoners og familiers timelige behov, har de også hatt et høyere mål. Søster Eliza R. Snow, Hjelpeforeningens annen generalpresident, sa: "Jeg ser på en lærers embede som et høyt og hellig embede. Jeg håper ikke søstrene tror det bare består i å tigge til de fattige. Dere må være fylt med Guds ånd, med visdom, ydmykhet og kjærlighet, slik at de ikke gruer seg til dere kommer i fall de ikke har noe å gi."

Søster Snow håpet at søstrene ville "se forskjjell i sine hus" etter et besøk.⁷ Hun rådet besøkende lærerinner til å forberede seg åndelig før de besøkte et hjem, slik at de ville være i stand til å avdekke og ivareta både åndelige og timelige behov: "En lærer ... skulle utvilsomt ha så mye av Herrens ånd når hun kommer inn i et hus, at hun gjenkjenner den ånd hun møter der... Be Gud og Den hellige ånd om å få [Ånden] så dere må være i stand til å møte den ånd som råder i dette hus ... så det dere sier, må gi fred og trøst, og hvis dere finner en søster som er kald, så ta henne til dere slik dere ville tatt et barn i deres favn, og varm henne."⁸

Sarah M. Kimball, som var Hjelpeforeningspresident på menighetsplan på slutten av 1860-tallet, ga lignende råd til søstrene i sin menighet: "Det er lærernes plikt å besøke sine

Sarah M. Kimball

[tildelte søstre] en gang i måneden og forhøre seg om medlemmenes fremgang og lykke. Det er deres plikt å uttale kloke ord som kan gi trøst og fred."⁹ Hjelpeforeningens ledere understreket at besøkende lærerinner "ikke bare skulle samle inn bidrag, men undervise og forklare evangeliets prinsipper".¹⁰ I 1916 ble besøkende lærerinner formelt bedt om å snakke om et evangelietema hver måned i tillegg til å utføre timelig tjeneste. I 1923 innførte Hjelpeforeningens generalpresidentskap ensartede månedlige budskap som skulle fremføres av alle besøkende lærerinner.

"Gjenfødselen av besøkende lærerinner virksomhet" – "En stor opplevelse for kvinner"

I 1944, åtte år etter innføringen av Kirkens velferdsplan (se kapittel 5), begynte søster Amy Brown Lyman, Hjelpeforeningens åttende generalpresident, å sette spørsmålstegn ved besøkende lærerinner tradisjonelle ansvar for å samle inn bidrag. Etter å ha studert saken, anbefalte hun og hennes rådgivere for Det presiderende biskopsråd at "innsamling av bidrag ... skulle være en sak for Kirkens generalautoriteter, ikke for Hjelpeforeningen".

Presiderende biskop LeGrand Richards bragte anbefalingen videre til Det første presidentskap. Han rapporterte senere at Det første presidentskap og biskopsrådet mente det var "tilrådelig at Hjelpeforeningen avslutter praksisen med at besøkende lærerinner samler inn veldedige midler".¹¹

Søster Belle S. Spafford, som var søster Lymans annenrådgiver på den tiden, fortalte om sin egen erfaring med denne endringen i besøkende lærerinnens arbeid:

"Brødrene sa: 'Hjelpeforeningens besøkende lærerinner skal ikke lenger samle inn veldedige midler. Dere skal være en tjenesteorganisasjon, ikke en finansorganisasjon for veldedig hjelp.'

"... Jeg husker godt en dag jeg satt i møte med medlemmer av Hjelpeforeningens presidentskap, sekretæren og to eller tre medlemmer av generalutvalget, da en av søstrene sa: 'De har gitt dødsstøtet for besøkende lærerinnens virksomhet. Hvis de ikke kan samle inn til de fattige, hvem vil gå dør til dør bare for å besøke?' ... Jeg tok ordet og sa: 'Jeg tror ikke det er dødsstøtet. Jeg tror det er gjenfødselen av besøkende lærerinnens virksomhet. Og jeg tror at utallige kvinner som har nektet å virke som besøkende lærerinner, nå med glede vil gå ut som vennlige besøkende for å iaktta forholdene i hjem hvor det er nød, uten å foreta en sosial velferdsgranskning, og slippe å føle at de tigger om penger. De vil vite at de

Besøkende lærerinner har alltid prøvd å dekke åndelige og timelige behov hos dem de besøker.

kommer for å bygge opp hjemmets ånd. Og det vil være en god opplevelse for kvinner som trenger det... Jeg tror ikke et øyeblikk at dette er dødsstøtet for besøkende lærerinnens virksomhet.'

Det viste det seg at det ikke var. Fra da av begynte programmet å blomstre, og kvinner som ikke tidligere hadde deltatt, ba om å få bli besøkende lærerinner."¹²

Søster Spafford ble senere Hjelpeforeningens niende generalpresident. Hun så utallige eksempler på det gode besøkende lærerinnens virksomhet kan medføre for alle Hjelpeforeningens søstre. Hun vitnet og sa:

"Noe av det beste arbeidet blir utført av våre besøkende lærerinner og våre

Hjelpeforenings-presidenter fordi de går ut i kraft av sitt kall og er Hjelpeforeningens utsendinger... De er mødre, og de forstår andre kvinner og deres sorger. Vi må ikke begrense vår forståelse av sosial velferd til bare å omfatte de sultne eller de fattige. Frelseren ba oss minnes de fattige i ånden, ikke sant? Og blir ikke de rike syke, akkurat som de fattige, og har de ikke vanskelig for å finne en sykepleier? ... Det er dette Hjelpeforeningen skulle gjøre. Jeg kunne fortalt dere historie etter historie hvor besøkende lærerinner har utført godt arbeid når det gjelder å løse vanskeligheter i et hjem, ganske enkelt i kraft av sitt kall.”¹³

Besøkende lærerinner i Sentral-Afrika på vei for å besøke sine søstre

Et privilegium, en plikt og en beslutning: Visjonen om besøkende lærerinneres virksomhet spres over hele verden

President Henry B. Eyring, rådgiver i Det første presidentskap, vitnet om at besøkende lærerinneres virksomhet er en del av Herrens plan for å sørge for hjelp til mennesker over hele verden:

“Det eneste system som kunne formidle hjelp og trøst overalt i en så stor kirke i en så mangfoldig verden, ville måtte skje gjennom individuelle tjenere nær de trengende. Herren hadde forutsett det fra Hjelpeforeningens begynnelse.

Han fastsatte et mønster. To Hjelpeforenings-søstre aksepterer sin oppgave med å besøke en annen som et kall fra Herren. Slik var det fra begynnelsen ...

Hjelpeforeningens medlemmer har alltid nytt tillit blant lokale prestedømshyrder. Enhver biskop og enhver grensresident har en Hjelpeforenings-president å stole på. Hun har besøkende lærerinner som kjenner til alle søstres prøvelser og behov. Hun kan gjennom dem vite hvordan enkeltpersoner og familier har det. Hun kan dekke behov og hjelpe biskopen i hans kall til å tjene den enkelte og familier.”¹⁴

Som president Eyring sa, er besøkende lærerinneres virksomhet godt egnet for Kirkens vekst over hele verden. Gjennom dette omsorgssystemet har enhver

Søster Geraldine Bangarter, nederst t.v., sammen med brasilianske søstre som bidro til å etablere Hjelpeforeningen i sitt hjemland

siste-dagers-hellig kvinne anledning til å være et redskap i Herrens hånd.

Hjelpeforeningens søstre har arbeidet flittig for å etablere besøkende lærerinnens virksomhet over hele verden. Da Kirken var ung i Brasil, hadde for eksempel de fleste grener ingen Hjelpeforening eller kunnskap om hvordan den skulle organiseres. Ettersom lokale ledere ikke kjente til Hjelpeforeningen, kalte William Grant Bangarter, misjonspresidenten den gangen, sin hustru, Geraldine Bangarter, som president for Hjelpeforeningen på misjonsplan. Hun var ukjent med landet, hadde ennå ikke lært seg språket i tilstrekkelig grad, og hun

hadde nettopp født deres syvende barn. Ikke desto mindre tok hun fatt på arbeidet sammen med rådgivere og en sekretær. Med hjelp av misjonærsøstre som virket som tolker, kom disse søstrene frem til at "det første de måtte gjøre, var å lære kvinnene hvordan de kunne besøke hverandre og vurdere deres behov. Derfor sa de: 'Vi skal undervise om besøkende lærerinnens virksomhet' ...

De bestemte seg for å begynne med en liten gren i São Paulo i byens industriområde, hvor størsteparten av befolkningen var fattig. Presidentskapet sendte beskjed til de få søstrene i grenen og sa: 'Vi ønsker å ha et møte med dere på denne kvelden på dette klokkeslettet i den bygningen vi leier.'

Søster Bangarter og en av hennes rådgivere "kjørte gjennom en by med tolv millioner innbyggere. De kom til grenen hvor ... det var syv ydmyke kvinner."

Etter at søstrene hadde innledet møtet med en sang og en bønn, reiste en av søster Bangarters rådgivere seg for å undervise om besøkende lærerinnens virksomhet. Hun holdt et lite papir i hånden, og hun skalv slik at det ristet. Hun reiste seg og leste sitt budskap. Det tok fem minutter.

Hun satte seg, og alle så nå på [søster Bangarter], som sa: 'Jeg kan ikke portugisisk.' Men de ville at hun skulle undervise dem. Ingen av dem kunne engelsk. Hun reiste seg

og sa det lille hun kunne si på portugisisk. Det kom ut som et avsnitt på fire setninger:

‘Eu sei que Deus vive.’ Jeg vet at Gud lever.

‘Eu sei que Jesus é o Cristo.’ Jeg vet at Jesus er Kristus.

‘Eu sei que esta é a igreja verdadeira.’ Jeg vet at dette er den sanne kirke.

‘Em nome de Jesus Cristo, amém.’ I Jesu Kristi navn. Amen.

Det var det første Hjelpeforenings-møtet som ble holdt i den grenen – en fem minutters tale om besøkende lærerinner av en søster som aldri hadde *hatt* en besøkende lærerinne, *sett* en besøkende lærerinne eller *vært* besøkende lærerinne, [etterfulgt av] et vitnesbyrd om evangeliet.

“... Denne lille gruppen og andre som den, har vokst til en storartet, pulserende, trofylt kvinneorganisasjon i Brasil. De er begavede, velutdannede, intelligente, fantastiske ledere, og de ville aldri ha vært det de er uten Jesu Kristi evangelium og sin tro.”¹⁵

Besøkende lærerinner har blitt et middel for siste-dagers-hellige kvinner over hele verden til å elske, pleie og tjene – til å “handle ifølge den legning Gud har plantet i deres bryst”, slik Joseph Smith sa det.¹⁶

Trofaste besøkende lærerinner handler ifølge kallet fra siste-dagers profeter om å yte Kristus-lignende tjeneste. President Spencer W. Kimball, Kirkens tolvte president, sa: “Gud ser oss virkelig og våker over oss. Men det er

vanligvis gjennom et annet menneske han dekker våre behov. Derfor er det nødvendig at vi tjener hverandre i riket.”¹⁷ President Thomas S. Monson, Kirkens 16. president, sa: “Vi er omgitt av mennesker som trenger vår oppmerksomhet, vår oppmuntring, vår støtte, vår trøst og vår vennlighet... Vi er Herrens hender her på jorden, med befaling om å tjene og bygge opp hans barn. Han er avhengig av oss alle.”¹⁸

Besøkende lærerinner i dag: En kontinuerlig innsats for å følge Jesus Kristus

Besøkende lærerinner historie fortsetter blant søstre overalt, idet siste-dagers-hellige kvinner oppfyller sin pakt om å følge Jesus Kristus. President Dieter F. Uchtdorf, rådgiver i Det første presidentskap, har sagt: “Dere flotte søstre utfører barmhjertighetstjeneste for andre av grunner som overgår ønsket om personlige fordeler. På denne måten etterligner dere Frelseren, som selv om han var konge, ikke søkte posisjon. Heller ikke var han opptatt av om andre la merke til ham. Han brydde seg ikke om å konkurrere med andre. Han tenkte alltid på å hjelpe andre. Han underviste, helbredet, snakket med og lyttet til andre. Han visste at storhet hadde lite med ytre tegn på velstand eller posisjon å gjøre. Han underviste og levde ved denne lære: ‘Den største blant dere skal være tjener for de andre.’”¹⁹

I årenes løp har søstre oppdaget at besøkende lærer-
inners virksomhet fordrer engasjement, innsatsvilje og
offer. De har lært at de trenger Åndens veiledning når
de utfører sine besøk. De har sett den kraft som følger
av å undervise i sannheten og bære vitnesbyrd, yte time-
lig hjelp med kjærlighet og være villig til å sørge med,
trøste og å bære sine søstres byrder.

Engasjement, innsatsvilje og offer

President Kimball understreket at besøkende lærerin-
ner trenger fullstendig engasjement og innsatsvilje. Han
sa: "Deres plikter må på mange måter være lik hjem-
mel lærernes plikter, som i korte trekk er 'alltid å våke over
kirken' – ikke 20 minutter hver måned, men alltid – 'være
til hjelp for medlemmene og styrke dem' – ikke bare
banke på døren, men være sammen med dem, oppløfte
dem og styrke dem, gi dem kraft og stimulere dem – 'og
se til at det ikke er noen ugudelighet... ei heller hårdhet...

*Når det gjelder å utføre barmhjertighetstjeneste, følger
Hjelpeforeningens søstre Jesu Kristi eksempel.*

*"Hvem kan i sin vildeste
fantasi forestille seg de
utallige barmhjertighets-
handlinger som har vært
utført, den mat som er
satt på tomme bord, den
tro som er blitt styrket
i fortvilte timer med
sykdom, de sår som
er blitt forbundet, de
smerter som er blitt
lindret av kjærlige
hender og stillferdige
beroligende ord, den
trøst som er gitt i dødens
stund og den påfølgende
ensomhet?"*

Gordon B. Hinckley

Ensign, mars 1992, 4

Besøkende lærerinner og personer de tjener, kan styrke og oppbygge hverandre.

baktalelse eller ond tale’.”²⁰ President Kimball så den slags innsatsvilje hos sin hustru, Camilla, som sa følgende om sin innsats som besøkende lærerinne: “Jeg har forsøkt å ikke undertrykke en eneste tilbøyelighet til storsinnede ord eller handlinger.”²¹

Besøkende lærerinnens virksomhet er en kontinuerlig oppgave – den blir egentlig aldri fullført. Besøkende lærerinner må ofte ofre og overvinne motløshet. Dette gjelder ikke minst når deres anstrengelser ikke synes å føre til noe, som i Cathie Humphreys historie:

“Da jeg ble kalt som besøkende lærerinne for første gang, ble jeg tildelt en ung kvinne som

aldri kom til kirken... Hver måned banket jeg trofast på døren hennes. Hun pleide åpne den innerste døren, men lot nettingdøren være lukket... Hun sa ingenting. Hun bare sto der. Jeg pleide sette opp et muntert ansikt og si: ‘Hei, jeg er Cathie, din besøkende lærerinne.’ Og når hun ikke sa noe, sa jeg: ‘Leksjonen i dag handler om ...’ og prøvde kort å si noe oppløftende og vennlig. Når jeg var ferdig, pleide hun si: ‘Takk,’ og så lukket hun døren.

Jeg likte ikke å gå dit... Men jeg gikk dit fordi jeg ville være lydig. Etter syv eller åtte måneder på denne måten, fikk jeg en telefon fra biskopen.

‘Cathie,’ sa han, ‘den unge kvinnen du er besøkende lærerinne for, fikk nettopp et barn som levde bare noen dager. Hun og mannen skal ha en høytidelighet ved graven, og hun ba meg undersøke om du ville komme og være der sammen med henne. Hun sa at du er hennes eneste venn.’ Jeg dro til gravlunden. Den unge kvinnen, hennes mann, biskopen og jeg var ved graven. Ingen flere.

Jeg hadde bare sett henne en gang i måneden noen minutter hver gang. Jeg hadde ikke engang sett gjennom nettingdøren at hun ventet barn. Likevel hadde mine klossete, men håpefulle besøk velsignet oss begge.”²²

Søk Åndens veiledning

Gang på gang har trofaste besøkende lærerinner søkt og mottatt åndelig veiledning. En

Spørsmål besøkende lærerinner kan stille

Spørsmål som de følgende kan gi besøkende lærerinner anledning til å gi trøst, snakke om aktuelle prinsipper i evangeliet og utføre meningsfylt tjeneste.

Hva bekymrer deg eller hva er du opptatt av?

Hvilke spørsmål har du angående evangeliet eller Kirken?

Vil du la oss hjelpe deg med _____?

Når besøkende lærerinner stiller et spørsmål som dette, skulle de tilby konkret hjelp, som for eksempel å passe barna en stund, hjelpe til med husarbeid eller gå et ærend. Det er ikke like nyttig å si: "Ring oss om du trenger noe."

Hjelpeforenings-søster i Brasil fortalte om en gang hun fikk Herrens hjelp:

"Jeg har ingen mulighet til å nå søstrene på telefon. Vi har ikke telefoner. Derfor kneler jeg i bønn for å finne ut hvilke søstre som trenger meg denne uken. Det slår ikke feil. Vi hadde for eksempel en flott ung kvinne i menigheten som ikke hadde noe klær til sitt nyfødte barn. Jeg visste ikke når hun hadde termin, men jeg visste at det nærmet seg. Jeg samlet en gruppe søstre, og vi sydde klær til barnet hennes. Vi ville ikke at hun skulle bringe barnet hjem i

aviser. Vi kunne ikke ringe hverandre, så jeg ba, og jeg fikk vite når jeg skulle dra til sykehuset med denne pakken med babyutstyr. Da jeg kom til sykehuset, hadde hun nettopp født, og jeg fikk anledning til å overrekke klærne fra hennes søstre i Hjelpeforeningen."²³

Ettersom søstrenes omstendigheter er forskjellige, trenger besøkende lærerinner Den hellige ånds veiledning, slik at de kan vite hvordan de best kan hjelpe den enkelte. Florence Chukwurah fra Nigeria fikk slik veiledning da hun "fikk i oppdrag å besøke en søster som hadde vanskeligheter i ekteskapet og i hjemmet, noe som gjorde det nødvendig å møtes på torget. Etter at søster Chukwurah hadde lyttet til og iaktatt denne søsterens utfordringer, ba hun sin mann om en prestedømsvelsignelse for å få vite hvordan hun kunne hjelpe denne søsteren som hadde det så vanskelig. Etter velsignelsen følte hun seg tilskyndet til å drøfte viktigheten av å betale tiende med denne søsteren. 'Gråtkvalt fortalte hun meg at hun ikke betalte tiende fordi hun ikke tjente godt nok,' [mintes] søster Chukwurah. 'Jeg foreslo at hun og jeg skulle snakke om Malaki 3:10 og at vi skulle gjøre dette hjemme hos meg, så vi kunne slappe av og være alene mens vi snakket sammen. Hun gikk med på det. Etter samtalen oppfordret jeg henne til å utøve tro og betale tiende i minst seks måneder. Jeg bar vitnesbyrd for henne ved Åndens hjelp.'

... Noen måneder etter denne samtalen var denne søsterens situasjon dramatisk forandret. Hennes datter fikk et stipend så hun kunne fullføre videregående skole, mannen samarbeidet med biskopen for å bli aktiv og ta imot et kall, mann og hustru gikk sammen inn for å forbedre sin økonomiske situasjon og sitt forhold, og til slutt ble de til inspirasjon for andre.”²⁴

Sannheter forklares og vitnesbyrd bæres

President Kimball forklarte at når besøkende lærerinner deler evangeliet og sitt vitnesbyrd med søstrene, kan de hjelpe dem å følge Frelseren:

“To søstre som kommer inn i et hjem, har et storartet privilegium ...

Etter mitt syn er det ikke rom for tvang i dette programmet. Det handler om

Når besøkende lærerinner forklarer sannheter og bærer vitnesbyrd, hjelper de andre å følge Frelseren.

oppmuntring og kjærlighet. Det er fantastisk hvor mange vi kan omvende med kjærlighet og inspirere med kjærlighet. Vi skulle 'advare, forklare, formane og undervise, og innby alle til å komme til Kristus' (L&p 20:59), slik Herren sa i sine åpenbaringer ...

La oss ikke være tilfreds med bare å besøke og bli venner med søstrene. Det har naturligvis sin plass... Vennskap er naturligvis viktig, men hvilken bedre måte å få en venn på finnes det, enn å lære en annen noen evige prinsipper for liv og frelse? ...

Ditt vitnesbyrd er et ypperlig hjelpemiddel... Du behøver ikke alltid bære det på formelt vis – det finnes mange måter å gjøre det på ...

... Besøkende lærerinner ... må utmerke seg ved sin energi, sin synsevne og sin grundighet – og ved sitt vitnesbyrd.”²⁵

En ung mor uttrykte sin takknemlighet for besøkende lærerinner som hjalp henne å vende tilbake til et liv med evangeliet i fokus:

“Den dag i dag er jeg takknemlig for mine besøkende lærerinner fordi de elsket meg og ikke dømte meg. De fikk meg virkelig til å føle at jeg var svært viktig og at jeg hadde en plass i Kirken.

De kom hjem til meg, og vi satte oss ned og snakket sammen... og de ga meg et budskap hver måned.

Og hver måned når de kom, følte jeg at jeg virkelig var betydningsfull, at de virkelig hadde

omsorg for meg, at de virkelig var glad i meg og satte pris på meg.

Da de hadde besøkt meg en lang stund, bestemte jeg meg til slutt for at tiden var inne for meg til å komme tilbake til Kirken. Egentlig tror jeg ikke jeg visste hvordan jeg skulle komme tilbake, men fordi de kom og hjalp meg, viste de meg på hvilken måte jeg kunne komme tilbake.

Vi må ikke glemme at Herren elsker oss uansett hvem vi er, og mine besøkende lærerinner hjalp meg å forstå at dette var riktig.

Min mann og jeg har nå blitt beseglet i templet."²⁶

Besøkende lærerinneres virksomhet er et middel til å gjøre Jesu Kristi evangelium til en del av søstrenes og deres familiers liv. Søster Mary Ellen Smoot, Hjelpeforeningens 13. generalsekretær, erklærte: "Jeg vil innstendig be våre søstre om å slutte å tenke på en telefonsamtale eller et kvartalsvis eller månedlig besøk og om det er tilstrekkelig, og isteden konsentrere seg om å gi næring til sarte sjeler. Det er vårt ansvar å sørge for at evangeliets flamme fortsetter å brenne sterkt. Vi er befalt å finne de tapte får og hjelpe dem å føle vår Frelsers kjærlighet."²⁷

President Kimball sa:

"Mange søstre lever kledd i filler – åndelige filler. De har krav på prektige kjoler, åndelige kjoler... Det er deres privilegium å gå inn i hjemmene og bytte ut fillene med kjoler ...

Besøkende lærerinner kan motta veiledning fra Den hellige ånd hvis de ber om hjelp.

... Dere kommer til å frelse sjeler, og hvem vet om ikke mange av dagens flotte, aktive medlemmer av Kirken er aktive fordi dere har vært i deres hjem og gitt dem et nytt perspektiv, et nytt syn på livet. Dere dro gardenene til side. Dere utvidet deres horisont ...

Dere frelser nemlig ikke bare disse søstrene, men kanskje også deres ektemenn og deres hjem."²⁸

Gi timelig hjelp med kjærlighet

Nestekjærlighet er utgangspunktet for den timelige tjeneste og omsorg som besøkende lærerinner yter. En søster og hennes familiemedlemmer har ofte fysiske behov som er

vanskelige eller umulige for dem å takle på egen hånd. Dette kan skje når et barn blir født eller når sykdom eller død rammer et familiedlem. I likhet med de tidlige Hjelpeforeningens søstre i Nauvoo og på reisen vestover til Saltsjødalen, er dagens besøkende lærerinner ofte blant de første til å hjelpe. Søster Silvia H. Allred, rådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap, har sagt:

“Jeg undrer meg over de utallige kjærlige handlinger som besøkende lærerinner over hele verden utfører hver dag, idet de uselvvisk ivaretar behovene til søstre og deres familier. Til disse trofaste besøkende lærerinner vil jeg si at dere, gjennom disse små kjærlige handlinger, følger Frelseren og er redskaper i hans hender til å hjelpe, gi omsorg, oppbygge, trøste, lytte, oppmuntre, pleie, undervise og

styrke søstrene dere har ansvar for. La meg gi dere [to] korte eksempler på den slags tjenestegjerning.

Rosa lider av tærende diabetes og andre sykdommer. Hun ble medlem av Kirken for noen år siden. Hun er alenemor til en tenåringsgutt. Hun må ofte ligge på sykehus i noen dager om gangen. Hennes elskverdige besøkende lærerinner kjører henne ikke bare til sykehuset, men besøker og trøster henne der, samtidig som de tar seg av sønnen hjemme og på skolen. Hennes besøkende lærerinner er hennes venner og familie.

Etter de første besøkene til en bestemt søster, oppdaget Kathy at denne søsteren ikke kunne lese, men ønsket å lære. Kathy tilbød seg å hjelpe, selv om hun visste det ville kreve tid, tålmodighet og iherdighet.”²⁹

MARY ELLEN SMOOT

Hjelpeforeningens 13. generalpresident

“Vi trenger hverandre. Vi trenger besøkende lærerinner ... som er oppriktig interessert i dem de besøker og forstår hvor viktig deres kall er idet de anstrender seg for å hjelpe den ene.”

Mary Ellen Smoot

Ensign, feb. 2002, 47

Trofaste besøkende lærerinner praktiserer "ren religion"
(Jakobs brev 1:27).

Sørge med dem som sørger, trøste og hjelpe til med å bære byrder

Søster Elaine L. Jack, Hjelpeforeningens 12. genealpresident, sa: "Som besøkende lærerinner gjør vi det vi kan for å hjelpe hverandre. Hender kan ofte si det som ord ikke kan. En god klem kan formidle mye. Når vi ler sammen, knytter det oss sammen. Når vi kan dele våre tanker og følelser med en annen, fornyer det vår sjel. Vi kan ikke alltid løfte byrden av en som har det vanskelig, men vi kan styrke henne slik at hun kan bære den selv."³⁰

En søster som nylig hadde blitt enke, var takknemlig for besøkende lærerinner som sørget med henne og trøstet henne. Hun skrev: "Jeg hadde et desperat behov for noen å snakke med, noen som ville lytte... Og de lyttet. De trøstet meg. De gråt sammen med meg. De

*"[Vi skal] mette den
sultne, kle den nakne,
sørge for enken, tørre den
foreldreløses tårer, trøste
den sørgende, enten det
er i denne Kirken, i en
annen eller ingen kirke i
det hele tatt, hvor [vi]
enn finner dem."*

Joseph Smith

Læresetninger fra Kirkens
presidenter – Joseph Smith
(2007), 420

På grunn av besøkende lærerinner vet Hjelpeforeningens søstre at de har venner som bryr seg om dem.

holdt rundt meg ... [og] hjalp meg ut av den dype fortvilelsen og depresjonen de første månedene jeg var alene.”³¹

En annen kvinne oppsummerte det hun følte da hun ble vist sann nestekjærighet fra en besøkende lærerinne: “Jeg visste at jeg var mer enn et tall på besøksrapporten for henne. Jeg visste at hun brydde seg om meg.”³²

Hvordan besøkende læreriners virksomhet velsigner den besøkende lærerinne

Når søstre hjelper andre som besøkende lærerinner, blir de selv velsignet. Søster Barbara W. Winder, Hjelpeforeningens 11. generalpresident, sa: “Det er helt nødvendig

at hver søster har besøkende lærerinner – til å formidle at det er behov for henne og at noen er glad i henne og tenker på henne. Det er imidlertid like viktig at den besøkende lærerinnen på denne måten kan utvikle nestekjærighet. Ved å gi våre kvinner oppdrag som besøkende lærerinner, gir vi dem anledning til å utvikle Kristi rene kjærighet, som kan være den største velsignelse de kan få.”³³

En søster fortalte at velsignelser ble utøst over henne når hun tjente sine søstre:

“Kort tid etter at vi giftet oss, flyttet min mann og jeg til New Jersey. Som første års legestudent var det sjelden min mann kom hjem før kl. 23.30 ... Det tok lang tid for meg å få venner. Det hadde vært ensomt og vanskelig for meg etter at vi flyttet.

Biskopen i min nye menighet ba meg lede et program for menighetens spansktalende medlemmer. Dette innebar å oversette på nadverdsmøtet, undervise klassen for evangeliets lære og føre tilsyn med Hjelpeforeningen. Med unntak av dem som hadde spansk som morsmål, var jeg den eneste kvinnen i menigheten som snakket spansk flytende.

I tillegg til disse ansvarsoppgavene, ga Hjelpeforeningens president meg en liste på 12 søstre som bodde i et spanskpråklig nabolag på den andre siden av byen, som jeg skulle være besøkende lærerinne for. Jeg skal innrømme at jeg ikke ble spesielt glad for min nye oppgave.

Jeg hadde det travelt nok med mine andre kall, og jeg var redd jeg ikke skulle vite hvordan jeg skulle få kontakt med disse kvinnene... Men jeg gjorde noen avtaler, og før jeg visste ordet av det, satt jeg i stuen hos familien Dumez.

‘Er du min besøkende lærerinne?’ spurte søster Dumez idet hun kom inn i rommet. ‘Velkommen til mitt hjem. Jeg har ikke hatt besøkende lærerinner på to år.’ Hun lyttet omhyggelig til budskapet, vi snakket litt sammen, og hun takket meg igjen for at jeg hadde kommet.

Før jeg gikk, fikk hun sine fem barn til å synge ‘Jeg er Guds kjære barn’ på spansk. Hun klemte meg og holdt meg i hånden ...

Alle besøkene denne første gangen jeg var ute i distriktet, gikk bedre enn forventet. I månedene som fulgte, tok søstrene godt imot meg i sine hjem, og jeg begynte å glede meg til besøkene. Jeg var imidlertid uforberedt på historiene om tragedier og motgang som jeg fikk høre etter hvert som jeg ble bedre kjent med disse skjønne menneskene. Jeg bestemte meg for i det minste å gjøre et forsøk på gjøre livet litt mer komfortabelt for disse søstrene og deres familier, som i mange tilfeller strevde økonomisk. Jeg begynte å ha med meg gryteretter når jeg kom på besøk. Jeg tok med meg familiene på utflukter. Jeg kjørte

Gjennom besøkende lærerinner kan Hjelpeforeningens søstre finne glede i tjeneste for hverandre.

dem til legetimer og til butikken for å kjøpe dagligvarer.

Jeg glemte snart min egen ensomhet når jeg tjente andre. Søstrene som jeg til å begynne med hadde opplevd som svært forskjellige fra meg selv, ble snart mine kjære venner. De var lojale, trofaste venner som var takknemlige for hver minste ting jeg gjorde for dem. De så også mine behov: Jeg fikk regelmessige telefoner og gavner fra hjertet. Én søster heklet en pyntebrikke til bordet mitt. En annen skrev et dikt til fødselsdagen min.

Etter mange måneder i mine kall var jeg likevel frustrert over min manglende evne til å gjøre livet tryggere eller mer komfortabelt for mine venner ...

“Når dere er i deres medmenneskers tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste” (Mosiah 2:17).

En kveld følte jeg meg spesielt mismodig. Jeg knelte ned og ba Herren innstendig om at han måtte vise meg hva jeg skulle gjøre. Jeg følte at Herren ville at jeg skulle hjelpe disse søstrene å bli mer selvhjulpne og tjene hverandre.

Jeg må innrømme at jeg var skeptisk til om personer med så enorme utfordringer ville ha den nødvendige styrke til å kunne hjelpe og oppmuntre andre, men jeg visste at jeg måtte følge tilskyndelsen.

Jeg begynte med å omorganisere besøkende lærerinner i den spansktalende Hjelpeforeningen. En av mine trofaste venner, søster Moreira, meldte seg frivillig til å besøke seks av søstrene alene. Min første reaksjon var å innvende: ‘Du kan umulig klare den ruten uten bil. Det er for langt å gå!’ Men så husket jeg min tilskyndelse om å la søstrene tjene hverandre. Jeg satte alle seks søstrene på søster Moreiras nye besøkende lærerinner-liste.

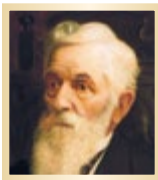
Etter å ha vært ute på sin maratonrunde som besøkende lærerinne, ringte søster Moreira meg, fylt med Ånden... Hun hadde vondt i føttene, men Herren hadde lettet hennes byrde og hennes hjerte.

Etter noen flere besøk, rekrutterte søster Moreira en annen søster til å gå ruten sammen med henne ...

Så fort jeg begynte å lete, fant jeg all verdens måter å hjelpe disse søstrene å hjelpe seg selv og hverandre på ...

Akkurat da jeg begynte å se stor åndelig vekst blant medlemmene i menigheten, fikk jeg beskjed om at min mann og jeg skulle flytte... Jeg ønsket ikke engang å tenke tanken på å forlate mine fantastiske venner. Jeg ville så gjerne fortsette å tjene sammen med dem – vi hadde gitt hverandre så mye. Men jeg kunne i det minste se at evangeliet gjorde seg stadig mer gjeldende i deres liv, og at de tok vare på hverandre. Jeg, som motvillig hadde tatt fatt på arbeidet ute i marken, hadde kommet hjem med mange kornbånd.”³⁴

President Lorenzo Snow, Kirkens femte president, sa at Hjelpeforeningens søstre er eksempler på ren religion. Han sa: “Apostelen Jakob sa at ‘en ren og usmittet gudsdyrkelse for Gud ... er dette: å se til farløse og enker i deres nød, og å holde seg uplettet av verden.’ Vi aksepterer dette som sannhet, og Hjelpeforeningens medlemmer har virkelig vært eksempler på ren og usmittet religion, for de har hjulpet de lidende, de har lagt sine kjærlige armer omkring de farløse og enkene, og de har holdt seg uplettet av verden. Jeg kan vitne om at det ikke finnes noen mer gudfryktige kvinner i verden enn de som finnes i Hjelpeforeningen.”³⁵

Lorenzo Snow

Hvordan besøkende lærerinner elsker, våker over og styrker en søster

Be daglig for henne og hennes familie.

Søk inspirasjon til å bli kjent med henne og hennes familie.

Besøk henne regelmessig for å finne ut hvordan hun har det og for å trøste og styrke henne.

Hold regelmessig kontakt ved besøk, telefonsamtaler, brev, e-post, tekstmeldinger og enkle velgjerninger.

Hils på henne på Kirkens møter.

Hjelp henne når hun har vanskeligheter, er syk eller har andre presserende behov.

Undervis henne i evangeliet fra Skriftene og besøkende lærerinneres budskap.

Inspirer henne ved å være et godt eksempel.

Rapporter til en leder i Hjelpeforeningen om utført tjeneste og om søsterens åndelige og timelige velbefinnende.

Rene og gudfryktige søstre i Hjelpeforeningen har våket over og styrket hverandre siden begynnelsen i Nauvoo og frem til i dag, gjennom kjærlige og inspirerte besøkende lærerinner. Det er en tjenestegjerning som foregår en etter en og fra hjerte til hjerte. ❏

KAPITTEL 8

Prestedømmets velsignelser for alle

Et uløselig bånd til prestedømmet

*Denne Kirkens kvinner har stor styrke og
kapasitet. Vi kan finne lederskap og veiledning,
en viss uavhengighetsånd, men likevel stor
tilfredsstillelse i å være en del av dette,
Herrens rike, og i å arbeide hånd i hånd med
prestedømmet for å drive det fremover.*

Gordon B. Hinckley

Prestedømmets velsignelser for alle

Et uløselig bånd til prestedømmet

Gjennom profeten Joseph Smith har Guds prestedømme blitt gjengitt til jorden i sin fylde. Prestedømmet er Guds evige kraft og myndighet, ved hvilken han velsigner, forløser og opphøyer sine barn og tilveiebringer “mennesket udødelighet og evig liv”.¹

Vår himmelske Faders verdige sønner blir ordinert til prestedømsembeder og tildeles bestemte plikter og ansvarsoppgaver. De er bemyndiget til å handle i hans navn for å våke over hans barn og hjelpe dem å motta ordinasjoner og inngå og holde pakter. Alle vår himmelske Faders sønner og døtre blir velsignet i like stor grad når de benytter seg av prestedømmets kraft.

I en generalkonferansetale sa eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum: “Selv om vi noen ganger omtaler prestedømsbærere som ‘prestedommet’, må vi aldri glemme at prestedommet hverken eies av eller er en del av dem som bærer det. Det er en hellig tillit som skal brukes til beste for menn, kvinner og barn på lik linje.”² Eldste Oaks siterte så eldste John A.

Widtsoe, som også var medlem av De tolv quorum: “Menn har ikke noe større krav enn kvinner på de velsignelser som strømmer fra prestedommet og følger av å inneha det.”³

“Full del i prestedømmets åndelige velsignelser”

Mange siste-dagers-hellige kvinner har båret vitnesbyrd om prestedømmets velsignelser i deres liv. Søster Elaine L. Jack, Hjelpeforeningens 12. generalpresident, uttrykte det andre søstre i Hjelpeforeningen føler. “Jeg har et sikkert vitnesbyrd om prestedømmets kraft i alle medlemmers liv,” sa hun. “I Lære og pakter får vi ... vite at Det melkisedekske prestedømme har ‘nøklene til alle kirkens åndelige velsignelser’ (L&p 107:18). Jeg vet at det er Guds kraft og myndighet på jorden til å velsigne oss og hjelpe oss å bygge bro mellom vår jordiske erfaring og evigheten. Når vi mottar prestedømmets velsignelser, benytter vi oss av Guds kraft og nåde.” Søster Jack fortsatte:

“Det er betydningsfullt for meg at kvinnene ble organisert under prestedømmets myndighet. Vi oppholder prestedømmet og blir oppholdt ved dets kraft. Søstrene i Kirken ... setter pris på anledningen til å motta prestedømmets åndelige velsignelser fullt ut.

Vi kan alle bli veiledet og velsignet i vår evige utvikling ved å motta disse velsignelsene. Ordinansene, paktene, beseglingene og Den hellige ånds gave er nødvendige for å motta opphøyelse. Det finnes også en rekke individuelle prestedømsvelsignelser. Prestedømsvelsignelser gir oss veiledning, løfter vårt blikk, oppmuntrer og inspirerer oss og motiverer oss til å være trofaste. Vi kan alle få del i disse åndelige velsignelsene.”⁴

Søster Sheri L. Dew, som var rådgiver i Hjelpeforeningens genealpresidentskap, sa noe av det samme: “Søstre, noen vil prøve å forvirre og overbevise dere om at fordi dere ikke er ordinert til prestedømmet, har dere blitt snytt. De tar helt feil, og de forstår ikke Jesu Kristi evangelium. Prestedømmets velsignelser er tilgjengelige for enhver rettferdig mann og kvinne. Vi kan alle motta Den hellige ånd, få personlig åpenbaring og motta vår begavelse i templet, hvorfra vi kommer ‘rustet’ med kraft. Prestedømmets kraft helbreder, beskytter og gjør alle de rettferdige immune mot mørkets makter. Viktigst av alt er det at prestedømmets fylde, som inngår i de høyeste ordinansene

i Herrens hus, bare kan mottas av mann og kvinne sammen.”⁵

Ordinanser, pakter og velsignelser

Da Joseph Smith organiserte Hjelpeforeningen i Nauvoo, Illinois våren 1842, var dens medlemmer kvinner som allerede hadde blitt velsignet ved noen av prestedømmets ordinanser og pakter. De hadde blitt døpt til syndenes forlatelse. De hadde mottatt Den hellige ånds gave og derved fått rett til Åndens konstante ledsagelse og evnen til å bli ledet ved personlig åpenbaring. De hadde tatt del i nadverden til minne om Jesus Kristus og sine pakter. De hadde mottatt Åndens gaver. Noen hadde fått sin patriarkalske velsignelse og fått kjennskap til sine spesielle gaver, sitt potensial og sitt medlemskap i Israels hus. Herren hadde helbredet dem, trøstet dem og gitt dem instruksjoner i henhold til deres behov, deres tro og hans vilje.

Søster Elizabeth Ann Whitney, som deltok på det første Hjelpeforenings-møtet, hadde fått høre om det gjengitte evangelium 12 år tidligere, i 1830. “Så snart jeg hørte evangeliet slik eldstene forkynte det,” sa hun senere, “visste jeg at det var den gode hyrdes røst”. Hun “ble døpt med en gang”, og hennes mann, Newel K. Whitney, ble døpt

Elizabeth Ann Whitney

Når siste-dagers-hellige kvinner inngår og holder pakter, styrker Herren dem så de kan tjene i hans rike.

noen få dager senere.⁶ Hun sa følgende om denne opplevelsen og de velsignelser hun mottok gjennom prestedømsordinansene dåp og bekreftelse:

“Hvis det er noen prinsipper som har gitt meg styrke, og som har lært meg å være til større nytte i livet, virker det naturlig for meg å ønske å dele denne glede og styrke med andre, å fortelle dem hva evangeliet har vært og er for meg, helt siden jeg tok imot det og lærte å etterleve dets lover. Nye åpenbaringer ved Ånden dag for dag, forklaring på mysterier som tidligere var mørke, dype, uforklarte og uforståelige, og ubetinget tro på en guddommelig kraft og på uendelige sannheter som strømmer fra Gud Faderen.”⁷

“Når dere er i templet og utfører de ordinanser som henhører til Herrens hus, vil dere få bestemte velsignelser... Dere vil motta nøkkelen til kunnskap om Gud.

(Se L&P 84:19.) Dere vil lære hvordan dere kan bli ham lik. Selv guddommelighetens kraft vil bli tilkjennegitt for dere.

(Se L&P 84:20.)”

Ezra Taft Benson

Ensign, aug. 1985, 10

Åndens gaver

28. april 1842 talte profeten Joseph Smith på et møte i Nauvoo kvinnelige hjelpeforening. En del av hans tale var basert på apostelen Paulus' læresetninger i 1. Korinterbrev 12–13 om Åndens gaver. Joseph Smith understreket at “disse tegnene, som helbredelse av syke, utdrivelse av onde ånder osv. skulle følge alle som tror.”⁸

Ettersom siste-dagers-hellige kvinner har mottatt Den hellige ånds gave, kan de søke etter og bli velsignet med åndelige gaver som “tungemåls-gaven, profeti, åpenbaring, syner, helbredelse, tydning av tunger osv.”⁹ Gjennom hele Kirkens historie har siste-dagers-hellige kvinner mottatt Åndens gaver og brukt dem til å velsigne sin familie og andre.

Amanda Barnes Smith var tilstede 28. april 1842, da Joseph Smith underviste Hjelpeforeningens søstre om Åndens gaver. Hun visste at det han lærte dem, var sant, for hun hadde blitt velsignet med åpenbarings-gave fire år tidligere en gang hun trengte Herrens hjelp til å redde sin sønn.

I slutten av oktober 1838 var Amanda og hennes mann Warren på vei til Far West, Missouri, sammen med sine barn og andre medlemmer av Kirken. De stanset ved en mølle for å foreta noen reparasjoner på vognen sin. Mens de var der, angrep en mobb de siste-dagers-hellige som arbeidet ved møllen, og drepte 17 menn og gutter og skadet 15. Amanda, som hadde

Amanda Smith ba om hjelp til å behandle sin sønns skade.

gjemt seg under angrepet, fant etterpå Warren og deres sønn Sardius blant de døde. En annen sønn, Alma, var alvorlig skadet. Hoftene var blitt blåst bort av en geværkule. Amanda fortalte senere om den personlige åpenbaring hun mottok slik at hennes sønn kunne bli helbredet:

“Jeg var der hele den lange, forferdelige natten, sammen med mine døde og min sårede, og ingen annen enn Gud som vår lege og hjelper.

Å, min himmelske Fader, ropte jeg, hva skal jeg gjøre? Du ser min stakkars sårede gutt og vet hvor ukyndig jeg er. Å, himmelske Fader, vis meg hva jeg skal gjøre!

Og så ble jeg ledet som av en røst som talte til meg.”

Amanda ble bedt om å lage lut, eller rensmiddel, av asken i bålet og rense såret. Deretter ble hun bedt om å lage et grøtomslag av stoff og en glatt masse av alm til å fylle såret med. Dagen etter fant hun litt balsam og helte den i såret for å lindre Almas smerter.

“Alma, gutten min,’ sa jeg, ‘tror du at Herren skapte hoften din?’

‘Ja, mor.’

‘Ja, Herren kan skape noe der istedenfor hoften din, tror du ikke det, Alma?’

‘Tror du at Herren kan det, mor?’ spurte barnet i sin troskyldighet.

‘Ja, gutten min,’ svarte jeg, ‘han har vist meg det i et syn.’

Deretter la jeg ham bekvemt på magen og sa: ‘Ligg nå slik og rør deg ikke, så vil Herren gi deg en ny hofte.’

Så ble Alma liggende på magen i fem uker, til han hadde kommet seg helt igjen – det hadde vokst ut en fleksibel bruske til erstatning for det manglende leddet og hofteskålen, ... et mirakel for legene.

Den dagen han gikk igjen, var jeg utenfor huset og hentet en bøtte vann, da jeg hørte skrik fra barna. Jeg løp tilbake i panikk, og da jeg kom inn, fant jeg Alma på gulvet. Han danset rundt, og de andre barna skrek av forbløffelse og glede.”¹⁰

Ved den åndelige åpenbaringsens gave lærte Herren søster Smith hvordan hun skulle hjelpe sin sønn. Hun, i likhet med Elizabeth Ann Whitney og utallige andre, mottok “glede og styrke” og “nye åpenbaringer ved Ånden”¹¹ på grunn av sin trofasthet.

Tempelvelsignelser

En av Herrens hensikter med å organisere Hjelpeforeningen var å forberede sine døtre for prestedømmets større velsignelser, som var å finne i templets ordinanser og pakter. De tidlige søstrene i Nauvoo gledet seg voldsomt til at templet skulle bli ferdig, for de visste, som profeten Joseph Smith lovet Mercy Fielding Thompson, at begavelsen ville bringe dem “ut av mørke og inn i underfullt lys”.¹²

Nauvoo Illinois tempel

Tempelarbeidere i trappen utenfor Salt Lake Temple, 1917

Gjennom profeten Joseph Smith åpenbarte Herren følgende til siste-dagers-hellige i Kirtland, Ohio: "Jeg ga dere en befaling at dere skulle bygge et hus, og i dette hus akter jeg å begave dem som jeg har utvalgt, med kraft fra det høye."¹³ Han lovet å gi trofaste hellige "en mangfoldighet av velsignelser"¹⁴, og han erklærte at templet ville bli "et sted for takksigelse for alle hellige og et undervisningssted for alle som er kalt til å arbeide i Kirkens tjeneste i alle sine forskjellige kall og

embeder, så de kan bli fullkommengjort i teori, i prinsipp og i lære, i alle ting som hører til Guds rike på jorden".¹⁵

I Nauvoo befalte Herren igjen de hellige å bygge et tempel, idet han sa han ville gjengi "prestedommets fylde" og "åpenbare [sine] ordinanser" der.¹⁶

Hjelpeforeningens søstre hjalp hverandre å forberede seg til disse ordinansene og de tilhørende pakter. De bidro til byggingen av templet, lærte av profeten og hverandre på

Hjelpeforenings-møter, utførte nestekjærlig tjeneste for hverandre og søkte å leve med større hellighet.

Da templet nærmet seg fullførelse, ble 36 kvinner kalt som tempelarbeidere. Elizabeth Ann Whitney, en av de første ordinansarbeiderne, fortalte: "Jeg ga meg selv, min tid og min oppmerksomhet til denne oppgaven. Jeg arbeidet i templet hver dag uten opphør helt til det ble stengt."¹⁷

I det høyere prestedømmes ordinanser som de hellige mottok i Nauvoo tempel, ble "guddommelighetens kraft tilkjennegitt".¹⁸ Ved at de hellige holdt sine pakter, vokste denne kraften og hjalp dem gjennom deres prøvelser i dagene og årene som fulgte (se kapittel 3).

I Kirken i dag arbeider fortsatt trofaste kvinner og menn over hele verden i templet og finner styrke i de

Joseph Fielding
Smith

velsignelser som bare kan mottas ved tempelordinanser. President Joseph Fielding Smith, Kirkens 10. president, sa: "Søstre i denne kirke har det privilegium å motta opphøyelse i Guds rike og bli ikledd kraft og myndighet som dronninger og prestinner."¹⁹

Prestedømmet i hjemmet

Hjelpeforeningen hjelper søstre å styrke hjem og familie, og dermed bidrar den til å oppnå en av de grunnleggende hensikter med prestedømmet. "Prestedømsmyndighet er gjengitt," sa eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum, "for at familier kan bli besejlet for evigheten".²⁰ Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum sa: "Familien og hjemmet er grunnlaget for et rettskaffent liv.

*"Det eneste sted på
jorden hvor vi kan motta
en fylde av prestedøm-
mets velsignelser er i det
hellige tempel. Det er det
eneste sted hvor vi, ved
hellige ordinanser, kan
motta det som vil gjøre
oss kvalifisert til opphøy-
else i Det celestiale rike."*

Harold B. Lee

*Stand Ye in Holy Places
(1974), 117*

Hellige klær

Joseph Smith ba trofaste kvinner i Nauvoo lage hellige klær som skulle brukes i tempelordinanser. Søm av tempeltøy var en av Hjelpeforeningens ansvarsoppgaver i mange år. I dag har søstre fortsatt en viktig rolle med hensyn til tempeltøy og tempelkledningen. De underviser om den respekt og omsorg disse klærne skulle behandles med. De underviser også om den sømmelighet som skulle overholdes ved bruk av tempelkledningen. Hjelpeforeningens president i hver menighet eller gren kan besvare spørsmål om bruk og stell av hellige klær, med henvisning til Kirkens gjeldende håndbok. Å behandle hellige klær med respekt er et uttrykk for ærbødighet for tempelvelsignelsene.

Prestedømmet er kraften, og prestedømslinjen er middelet Herren har gitt til å støtte familien.”²¹ Hjelpeforeningen bidrar til dette arbeidet ved å hjelpe kvinner og deres familie å etterleve evangeliet på en slik måte at de kan motta prestedømmets lovede velsignelser.

Mann og hustru

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum har sagt: “Det største og høyeste

uttrykk for kvinnens og mannens rolle er å finne i den nye og evige ekteskapspakt mellom en mann og en kvinne. Bare dette forholdet kulminerer i opphøyelse. Apostelen Paulus sa: ‘I Herren er verken kvinnen noe uten mannen eller mannen noe uten kvinnen.’”²² Oldtids-skrifter bekrefter dette i beretningene om paktsekteskap mellom Abraham og Sara, Isak og Rebekka og Jakob og Raket. Beseglingsordinansen knytter mann og hustru til hverandre, til deres barn og til deres Fader i himmelen. “Således,” fortsatte eldste Oaks, “er vårt felles mål ... i våre prestedømsquorumer og ... i våre Hjelpeforeninger å bringe menn og kvinner sammen i de hellige ekteskaps- og familieforhold som fører til evig liv, ‘den største av alle Guds gaver’.”²³

Når en mann og hustru blir velsignet med anledningen til å bli foreldre, deler de et høytidelig ansvar for å hjelpe sine barn å forstå og motta prestedømmets ordinanser og pakter.²⁴ Våre første foreldre, Adam og Eva, var et eksempel på et gjensidig avhengig og forenet forhold da de underviste sine barn. Eldste Bruce R. McConkie i De tolv apostlers quorum sa: “Det var ikke bare Adam som var involvert i disse tingene ...

Eva tok aktivt del. Hun hørte alt Adam sa. Hun talte om ‘vår overtredelse’, om ‘gleden over vår forløsning’, om det ‘avkom’ de ville få sammen og om ‘det evige liv’ som ingen

av dem kunne oppnå alene, men som alltid er forbeholdt en mann og en kvinne sammen.

Både hun og Adam ba, de priste begge Herrens navn, begge underviste de sine barn, de mottok begge åpenbaring, og Herren befalte dem begge å tilbe og tjene ham i Jesu Kristi navn for evig.”²⁵

Siste-dagers profeter og apostler har oppfordret menn og hustruer til å følge dette mønster i sitt hjem: “Etter guddommelig forordning skal fedre presidere over sin familie i kjærlighet og rettferdighet, og de er ansvarlige for å sørge for livets nødvendigheter og beskyttelse for

sin familie. En mor er først og fremst ansvarlig for å ha omsorg for sine barn. I disse hellige ansvarsoppgaver er fedre og mødre forpliktet til å hjelpe hverandre som likeverdige partnere. Uførhet, død eller andre forhold kan nødvendiggjøre individuell tilpasning. Andre slektninger skulle gi sin støtte når det er behov for det.”²⁶

Siste-dagers-hellige over hele verden følger denne rettledning på enkle, men effektive måter. Mann og hustru samler sine barn for å be og lese i Skriftene. I mange hjem har foreldrene et spesielt sted – kanskje en enkel

Adam og Eva var forenet i et paktsforhold.

hulle – hvor de oppbevarer Skriftene og andre ressurser fra Kirken. De underviser i evangeliet ved ord og eksempel. De hjelper sine barn å forberede seg til å motta templets velsignelser, reise på heltidsmisjon, stifte eget hjem og fortsette å tjene i Kirken. I likhet med Adam og Eva deler de ansvaret for å undervise, for å be, for å tjene og for å tilbe Herren.

I noen tilfeller kan en mann eller en hustru føle seg alene om disse ansvarsoppgavene fordi ektefellen ikke har inngått pakter eller har brutt pakter som er inngått. Selv i slike situasjoner behøver ikke familiemedlemmer å føle seg alene. De blir velsignet og styrket ved de prestedømsordinanser de har mottatt og de pakter de holder. De kan også benytte seg av

støtte fra andre familiemedlemmer og andre siste-dagers-hellige.

Enslige søstre og prestedømmet

Mange siste-dagers-hellige har aldri giftet seg. Andre er enslige fordi ektefellen er død eller på grunn av skilsmisse. I likhet med alle medlemmer av Kirken vil disse medlemmene bli velsignet hvis de holder seg trofaste mot sine pakter og gjør alt de kan for å strekke seg etter idealet å leve i en evig familie. De kan nyte prestedømmets velsignelser, styrke og innflytelse i sitt liv og sitt hjem ved de ordinanser de har mottatt og de pakter de holder.

Eldste Dallin H. Oaks fortalte om trofastheten til sin mor, som ble enke i ung alder.

BARBARA B. SMITH

Hjelpeforeningens 10. generalpresident

“Med stadig prestedømsveiledning og med Hjelpeforenings-ledere som er kalt av Herren ved inspirasjon, har Kirkens kvinner en guddommelig kilde til veiledning for det arbeid de er bedt om å utføre, og foreningen er et middel til å utføre dette arbeidet.”

Barbara B. Smith

Ensign, mars 1983, 23

Hjelpeforeningen hjelper kvinner å oppfostre sine barn.

Ettersom hun var beseglet til sin mann i templet, så hun ikke på seg selv om enslig, men ikke desto mindre måtte hun oppdra sine tre barn alene. Eldste Oaks fortalte:

“Min far døde da jeg var syv år. Jeg var eldst av tre små barn som min mor som enke strevde for å oppdra. Da jeg ble ordinert til diakon, sa hun hvor glad hun var for å få en prestedømsbærer i hjemmet. Men mor fortsatte å lede familien, hun kalte også på den av oss som skulle holde bønn når vi knelte ned sammen hver morgen ...

Da min far døde, presiderte min mor over familien. Hun hadde ikke noe prestedømsembede, men som gjenlevende part i ekteskapet hadde hun blitt familiens overhode. Samtidig

hadde hun alltid full respekt for den prestedømsmyndighet vår biskop og andre av Kirkens ledere hadde. Hun presiderte over sin familie, men de presiderte over Kirken ...

Den trofaste enslige moren som oppdro oss, nærret aldri tvil om familiens evige natur. Hun holdt alltid vår avdøde fars stilling i ære. Hun gjorde ham nærværende i vårt hjem. Hun snakket om at deres tempelekteskap var evig. Hun minnet oss ofte på hva far ville ha ønsket av oss, så vi kunne realisere Frelserens løfte om at vi kunne være en familie for evig.”²⁷

En annen mann fortalte om da hans mor presiderte i hjemmet: “Akkurat da jeg forbedte meg til å reise på heltidsmisjon, forlot far familien og Kirken. Under disse forholdene var det vanskelig for meg å reise hjemmefra i to år, men jeg reiste. Og mens jeg tjente Herren i et land langt borte, fikk jeg høre om min mors styrke hjemme. Hun trengte og satte pris på den spesielle oppmerksomheten hun fikk fra menn med prestedømmet – hennes far og brødre, hennes hjemmelærere og andre menn i menigheten. Den største styrken kom imidlertid fra Herren selv. Hun behøvde ikke vente på besøk for å ha prestedømmets velsignelser i sitt hjem, og når de besøkende dro, forsvant ikke disse velsignelsene sammen med dem. Ettersom hun var trofast mot de pakter hun hadde inngått i dåpens vann og i templet, hadde hun alltid prestedømmets velsignelser i

sitt liv. Herren ga henne inspirasjon og styrke utover hennes egen, og hun oppdro barn som nå holder de samme pakter som har holdt henne oppe.”²⁸

Disse kvinnene forsto at de fikk ekstra styrke og hjelp gjennom de pakter de hadde inngått og holdt.

Tjeneste i Kirken

Alle som virker i en offisiell stilling i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, gjør det under ledelse av og ved myndighet fra dem som innehar prestedømsnøkler, som biskoper og stavspremier. I Hjelpeforeningen ble dette mønsteret fastsatt på det første Hjelpeforenings-møtet. Etter instruksjon fra profeten Joseph Smith, la eldste John Taylor i De tolv apostlers quorum sine hender på hodet til søster Emma Smith og hennes rådgivere, søster Sarah M. Cleveland og søster Elizabeth Ann Whitney, en etter en. Han velsignet dem med å bli veiledet i sin tjeneste. Siden den gang har søstre som har virket i kall i Hjelpeforeningen, i ethvert annet kall i Kirken og som besøkende lærerinner, virket under myndighet av dem som innehar prestedømsnøkler.

President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, har sagt:

“Hjelpeforeningen arbeider under ledelse av Det melkisedekske prestedømme, for ‘alle

andre stillinger eller embeder i Kirken utledes av dette prestedømme’. Den ble organisert ‘etter prestedømmets mønster’ ...

Brødrene vet at de *tilhører* et quorum i prestedømmet. Men altfor mange søstre tror Hjelpeforeningen bare er en klasse de går i. Den samme følelse av å *tilhøre* Hjelpeforeningen, istedenfor bare å gå i en klasse, må fremelskes i hver eneste kvinnes hjerte.”²⁹

Prestedømsquorumer organiserer menn i et brorskap for å yte tjeneste, for å lære og gjennomføre sine plikter og for å studere evangeliets læresetninger. Hjelpeforeningen oppfyller de samme hensikter for Kirkens kvinner. Alle kvinner i Kirken tilhører Hjelpeforeningen, selv om de har andre ansvarsoppgaver som gjør det vanskelig for dem å delta på alle Hjelpeforenings-møter. De blir fremdeles våket over og undervist gjennom Hjelpeforeningens søsterfelleskap.

Enhet: “Alle må handle forenet”

I Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige skulle menn og kvinner styrke og bygge hverandre opp og samarbeide i enhet. Herren sa: “Vær ett, og hvis dere ikke er ett, er dere ikke mine.”³⁰

Profeten Joseph Smith sa: “Alle må handle forenet, ellers kan intet gjøres.”³¹ Han var også et eksempel ved å arbeide i forening med andre. Søster Eliza R. Snow husket og verdsatte dette eksemplet hele sitt liv. Hun delte det med

lokale kirkeledere da Hjelpeforeningen ble gjenopprettet i Utah. Hun forkynte at biskoper skulle ha "det samme forhold" til Hjelpeforeningen på menighetsplan som Joseph Smith hadde til Hjelpeforeningen i Nauvoo. Hun sa også at "ingen forening kunne eksistere uten biskopens rettleiding".³²

Da søster Bathsheba W. Smith var Hjelpeforeningens fjerde generalpresident, mintes hun Joseph Smiths undervisning og eksempel. Hun lærte Hjelpeforeningens søstre å arbeide i harmoni med prestedømsledere. Hun sa: "Vi ønsker i all ydmykhet å foredle de kallar som er gitt oss av Herren, og for å gjøre dette på akseptabelt vis, vil vi trenge tro og støtte fra Kirkens første presidentskap, apostlene, stavspreidenter og biskoper,

Følelsen av å tilhøre Hjelpeforeningen "må fremelskes i hver eneste kvinnes hjerte" (Boyd K. Packer).

"Jeg ber om at enhetens ånd må spre seg over hele Kirken, at den må være karakteristisk for stavspreidenterskaper og høyråd, biskoper, [hjemmelærere] og ikke minst for Kirkens quorumer og hjelpeorganisasjoner, så de kan være ett, for å sitere Frelseren, slik han og hans Fader er ett."

David O. McKay

I Conference Report, april 1937, 121–22; med henvisning til Johannes 17:21

..

som vi alltid ønsker å oppholde og arbeide i harmoni med.”³³

Dette mønsteret har vedvart i alle år. President Henry B. Eyring, en rådgiver i Det første presidentskap, har sagt: “En strålende del av Hjelpeforeningens arv kommer til uttrykk i hvordan prestedømmet alltid har vist respekt for og høstet respekt fra Hjelpeforeningen.”³⁴

Da søster Barbara W. Winder innledet sitt virke som Hjelpeforeningens 11. generalpresident, ba president Gordon B. Hinckley, som den gang var rådgiver i Det første presidentskap, henne om å forene søstrene som virker i Hjelpeforeningen, Unge kvinner og Primær, under prestedømmet. Søster Winder skjønte at enhet “ikke bare handler om at søstrene samarbeider, men om at vi er partnere med

brødrene i prestedømmet. Vi er kompanjonger i verket.”³⁵

Søster Winder sa at kort tid etter at hun ble kalt som Hjelpeforeningens generalpresident, ba eldste Dallin H. Oaks om et møte med henne. Han hadde blitt bedt om å utarbeide en uttalelse for Kirken om en viktig sak, og han følte at han trengte innspill fra Kirkens kvinnelige ledere. Han viste respekt og takknemlighet for søster Winders kunnskap, synspunkter og inspirasjon ved å be om og benytte seg av hennes hjelp.

Søster Winder sa senere at menn og kvinner i Kirken trenger hverandres hjelp i verket. “Jeg lærte at når man er invitert til et møte,” forklarte hun, “er du ikke invitert for å komme og klage over alle dine problemer, men du er

BARBARA W. WINDER

Hjelpeforeningens 11. generalpresident

“Jeg ønsker så sterkt at vi kan stå sammen og være ett med prestedømmet for å tjene og bygge opp Guds rike her i dag og spre evangeliets glede til dem som trenger det så sårt. Dette er Hans rike. Vi har et stort ansvar for å gi andre del i det.”

Barbara W. Winder

I Conference Report, april 1984, 79; eller Lys over Norge, oktober 1984, 101

invitert for å komme med løsninger. Sammen kan man så snakke om ideer for å finne ut hva som vil fungere. Brødrene i prestedømmet forventer og trenger innspill fra Kirkens kvinner. Vi må være forberedt og hjelpe dem.”³⁶

Slik enhet i hensikt kommer tydelig til uttrykk i Kirkens rådsmøter. Når mennene og kvinnene i disse rådene lytter til hverandre, søker Åndens veiledning og samarbeider i enhet, mottar de inspirasjon om hvordan de kan ivareta behovene til enkeltpersoner og familier. Herren har sagt: “Hvor to eller tre er forsamlet i mitt navn angående en sak, se, der vil jeg være midt iblant dem.”³⁷

President Thomas S. Monson, Kirkens 16. president, ga et eksempel på hva som kan skje når Hjelpeforeningens søstre og prestedømsbrødre samarbeider i Herrens tjeneste:

“24. august [1992,] slo orkanen Andrew inn over Floridas kyst syd for Miami. Vindstyrken kom opp i over 300 km/t i kastene... 87 000 boliger ble ødelagt, og 150 000 ble hjemløse ...

Lokale ledere i prestedømmet og Hjelpeforeningen organiserte seg raskt for å vurdere skadene på folk og eiendom, og for å hjelpe til med oppryddingen. Tre store bølger av frivillige medlemmer, over 5000 til sammen, arbeidet skulder ved skulder med de katastroferammede innbyggerne og hjalp dem å reparere 3000 boliger, en jødisk synagoge, en av Pinsemenighetens bygninger og to skoler.”³⁸

I Kirken arbeider menn og kvinner sammen i enhet.

“Hånd i hånd med prestedømmet”: Inspirerte råd fra siste-dagers profeter

Profeter i de siste dager har talt om velsignelsene som blir Kirken og familier til del når trofaste prestedømsbrødre og trofaste Hjelpeforeningens søstre samarbeider.

President Spencer W. Kimball, Kirkens 12. president, sa: “Det finnes en kraft i denne organisasjon [Hjelpeforeningen] som ennå ikke har blitt fullt utnyttet til å styrke hjemmene i Sion og bygge opp Guds rike – den vil heller ikke bli det før både søstrene og prestedømmet ser Hjelpeforeningen i riktig perspektiv.”³⁹

President Joseph Fielding Smith oppsummerte forholdet mellom Hjelpeforeningen og prestedømsquorumer:

*“Denne Kirkens kvinner har stor styrke og kapasitet”
(Gordon B. Hinckley).*

“De [søstre] har sine egne møter, som for eksempel Hjelpeforeningen, hvor de har fått kraft og myndighet til å gjøre mye godt ...

Herren har i sin visdom kalt våre søstre til å hjelpe prestedømmet. På grunn av deres medfølelse, varme hjerte og vennlighet ser Herren på dem og gir dem plikter og ansvarsoppgaver for å hjelpe de trengende og nødlidende. Han har staket ut kursen de skulle følge, og han har gitt dem denne storartede organisasjon hvor de har myndighet til å tjene under ledelse av biskopene i menighetene og i harmoni med biskopene i menighetene, for

å ivareta våre medlemmers interesser både åndelig og timelig.”⁴⁰

Da president Gordon B. Hinckley var Kirkens 15. president, sa han følgende til Hjelpeforeningens søstre:

“La meg si til dere søstre at dere på ingen måte er annenrangs i vår Faders plan for sine barns evige lykke og velbefinnende. Dere er en helt vesentlig del av planen.

Uten dere kunne ikke planen ha fungert. Uten dere ville hele programmet ha blitt forpurret ...

Hver av dere er en Guds datter, begavet med en guddommelig fødselsrett. Dere trenger ikke forsvare denne posisjonen ...

... Denne Kirkens kvinner har stor styrke og kapasitet. Vi kan finne lederskap og veiledning, en viss uavhengighetsånd, men likevel stor tilfredsstillelse i å være en del av dette, Herrens rike, og i å arbeide hånd i hånd med prestedømmet for å drive det fremover.”⁴¹

“Hjemmets voktere”

Etablere, styrke og forsvare familien

*Å være en rettferdig kvinne i denne jords
avslutningsfase, før vår Frelzers annet komme,
er et spesielt edelt kall... Hun er blitt plassert
her for å hjelpe til med å berike, beskytte og
verne om hjemmet – som er samfunnets
grunnleggende og edleste institusjon.*

Spencer W. Kimball

O LE AIG O SE FOLAFOLA LALOLAG

O LE AU PERESITENE SILI MA LE AUFONO A APO
O LE EKALEA A IESU KERISO O LE AU PAI

O I MATOU, O LE AU PERESITENE SILI MA LE AUFONO a Aposetolo e Toasetululua O Le Ekalesia a Iesu Keriso o le Au Paia o Aso e Gata Ai, matou te tū'itino atu ma le faamaoni, o le faaiipooga i le va o se ali'i ma se tamaiti, ua faauaina e le Atua, ma o le aiga o le totonugaletu lea o le faafuaga a Le Foafoa, mo le tasmunga e faavavau o Lana lanau.

O TAGATA UMA—tane ma le fafine—ua fofoaina i le faatua o le Atua. O'i latou taitoatasi o se atali po o se atafine apaga faaferetete a ni matua faalelei, ma o lea ua tofua ai ma se

le Ali'i" (Salam a latou lanau mea e mara latou a le Atua ma avefa te nonofu atu i le Atua.

O LE AIGA ua ali'i ma le tane

“Hjemmets voktere”

Etablere, styrke og forsvare familien

Den 23. september 1995 sto president Gordon B. Hinckley, Kirkens 15. president, foran Kirkens kvinner på Hjelpeforeningens fellesmøte. Han uttrykte takknemlighet for siste-dagers-hellige kvinners trofasthet og flid – unge og gamle, gifte og enslige, med barn og uten barn. Han erkjente de alvorlige utfordringene de sto overfor og ga dem oppmuntring, råd og advarsler for å hjelpe dem å ivareta sine ansvarsoppgaver og finne glede i livet. På slutten av sin tale sa han:

“Med så mye sofisteri som foregir å være sannhet, med så mye bedrag angående normer og verdier, med så mye som frister og lokker til sakte, men sikkert å ta inn over oss verdens besmittelse, har vi følt trang til å si fra og på forhånd advare. Derfor fremsetter vi i Det første presidentskap og De tolv apostlers råd nå en erklæring til Kirken og til verden som en offisiell uttalelse og fornyet stadfestelse av normer, lære og praksis som gjelder familieenheten, og som profeter, seere og åpenbarere i denne kirken

Gordon B. Hinckley

har stadfestet gjentagne ganger gjennom hele dens historie.”¹ Så leste han “Familien – En erklæring til verden.” Dette var første gang erklæringen ble lest offentlig.

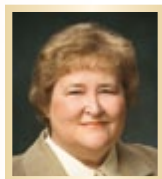
I erklæringen sier Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum at “lykke i familien oppnås med størst sannsynlighet når den er grunnlagt på vår Herre Jesu Kristi læresetninger”. De “erklærer høytidelig at ekteskap mellom mann og kvinne er innstiftet av Gud, og at familien står sentralt i Skaperens plan for hans barns evige fremtid”. De minner ektemenn og hustruer på at de har et “høytidelig ansvar for å elske og ha omsorg for hverandre og for sine barn”.²

Slik erklæringens tittel understreker, ble den utgitt som “En erklæring til verden” – en påminnelse til alle mennesker, herunder ledere for nasjoner, om familiens evige betydning. Åtte måneder etter at han presenterte erklæringen, talte president Hinckley på en pressekonferanse i Tokyo. Han sa: “Hvorfor har vi fått denne erklæringen om familien nå? Fordi familien blir angrepet. Over hele verden går familier i oppløsning. Stedet å begynne å forbedre

samfunnet er i hjemmet. For det meste gjør barn det de blir opplært til. Vi prøver å gjøre verden bedre ved å gjøre familiene sterkere.”³

Hjelpeforeningens søstres vitnesbyrd viser at i tillegg til å være en erklæring til hele verden, har denne doktrinære uttalelsen betydning for enhver familie og ethvert medlem av Kirken. Prinsippene i erklæringen har gjort inntrykk på søstre under alle forhold.

Søster Barbara Thompson, som senere ble kalt som rådgiver i Hjelpeforeningens general-

Barbara Thompson

presidentskap, var i Salt Lake tabernakel da president Hinckley leste erklæringen der. “Det var en stor begivenhet,” fortalte hun. “Jeg

følte hvor viktig budskapet var. Jeg tenkte også: ‘Dette er en glimrende veiledning for foreldre. Det er også et stort ansvar for foreldre.’ Et øyeblikk tenkte jeg at den ikke var så relevant for meg, ettersom jeg ikke var gift og ikke hadde barn. Men nesten umiddelbart tenkte jeg: ‘Jo, den er relevant for meg. Jeg er medlem av en familie. Jeg er en datter, en søster, en tante, en kusine, en niese og et barnebarn. Jeg har ansvar – og velsignelser – fordi jeg er medlem av en familie. Selv om jeg var det eneste levende medlemmet av min familie, er jeg uansett medlem av Guds familie, og jeg har et ansvar for å hjelpe og styrke andre familier.’”⁴

Søster Bonnie D. Parkin, som senere ble Hjelpeforeningens 14. generalpresident, var også i Tabernaklet da president Hinckley leste erklæringen. Hun fortalte: “Stillheten rådet i forsamlingen, men også en følelse av begeistring. Forsamlingen tenkte: ‘Ja, vi trenger hjelp med våre familier!’ Jeg husker at jeg følte det var så riktig. Tårene rant. Da jeg kikket på søstrene rundt meg, virket det som om de følte noe av det samme. Det var så mye i erklæringen at jeg nesten ikke kunne vente til jeg fikk et eksemplar og kunne studere den. Erklæringen bekrefter kvinners verdighet. Og det var spesielt at den først ble gitt til Kirkens kvinner på Hjelpeforeningens fellesmøte.”⁵

Hvorfor valgte Det første presidentskap å offentliggjøre erklæringen om familien på et Hjelpeforeningens fellesmøte? Da president Hinckley hadde lest den, ga han et svar på dette spørsmålet. “Dere er hjemmets voktere,” fortalte han søstrene. “Det er dere som føder barn. Det er dere som gir dem omsorg og hjelper dem å utvikle vaner for livet. Intet annet arbeid kommer så nært opp mot det guddommelige som å ha omsorg for Guds sønner og døtre.”⁶

President James E. Faust, president Hinckleys annenrådgiver, tilføyde følgende forklaring: “Fordi dere mødre er enhver families hjerte og sjel, var det passende at den [erklæringen] først ble lest på Hjelpeforeningens fellesmøte.”⁷

“Mødre er enhver families hjerte og sjel” (James E. Faust).

En “forny et stadfestelse av normer, lære og praksis”

Læresetningene i erklæringen om familien var ikke nye i 1995. Som president Hinckley sa, var de en “forny et stadfestelse av normer, lære og praksis”.⁸ De hadde stått “sentralt i Skaperens plan” helt siden før han skapte jorden.⁹

Søster Julie B. Beck, Hjelpeforeningens 15. general-president, sa: “I Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige har vi en teologi om familien som er basert på skapelsen, fallet og forsoningen. Jordens skapelse sørget for et sted der familier kunne bo... Fallet gjorde det mulig for familien å vokse... Forsoningen gjør det mulig for familien å bli beseglet for all evighet.”¹⁰

“Vi anmoder foreldre om å gjøre sitt aller beste for å undervise og oppdra sine barn i evangeliets prinsipper og derved holde dem nært knyttet til Kirken. Hjemmet er grunnleggende for en rettferdig livsførsel, og intet annet kan erstatte det eller ivareta dets helt nødvendige funksjon når det gjelder å utføre denne gudgitte ansvarsoppgaven.”

Det første presidentskap (Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust)

Ensign, juni 1999, 80

Trofaste kvinner og menn har levd i pakt med denne teologien om familien og fulgt disse normene, læresetningene og handlemåtene overalt hvor evangeliet har befunnet seg på jorden. "Vår strålende Moder Eva" og vår "Fader Adam" var ledere for sine barn og lærte dem "gleden ved vår forløsning og det evige liv som Gud gir til alle lydige".¹¹ Rebekka og Isak forsikret seg om at prestedømmets pakter og velsignelser ikke ville gå tapt for deres familie.¹² En enke i byen Sarepta klarte å ta seg av sin sønn fordi hun hadde tro til å følge profeten Elias.¹³ 2060

Anti-nephi-lehittens sønner utviklet stor tro på grunn av sine mødres undervisning (se Alma 56:47).

unge krigere kjempet tappert for å beskytte sine familier, idet de stolte på sine mødres løfte om at Gud ville befri dem.¹⁴ Som ung mann gikk Jesus Kristus "frem i visdom og alder og i velvilje hos Gud og mennesker", styrket av sin mor Marias og hennes mann Josefs kjærighet og omtanke.¹⁵

Da evangeliet ble gjengitt, vokste Kirkens tidlige medlemmer i sin forståelse av familiens betydning.¹⁶ De hellige lærte at de i kraft av prestedømmet kunne motta templets ordinasjoner og pakter som ville knytte deres familier sammen for evig. Dette løftet styrket de sistedagers-hellige og hjalp dem å oppfylle sine roller som Guds sønner og døtre.

Tidlige ledere i Hjelpeforeningen oppfordret kvinner til å gjøre sin familie til det sentrale i sitt liv. Søster Eliza R. Snow, Hjelpeforeningens annen generalpresident, fikk aldri egne barn. Ikke desto mindre forsto hun hvor viktig en mors innflytelse er. Hun ga følgende råd til Hjelpeforeningens søstre: "La deres førsteprioritet være å utføre deres plikter hjemme."¹⁷ Søster Zina D. H. Young, Hjelpeforeningens tredje generalpresident, lærte søstrene å "gjøre hjemmet til samlingspunkt, et sted hvor kjærighetens, fredens og enhetens ånd kan dvele, og hvor den velbehagelige nestekjærighet som ikke gjemmer på det onde, for alltid vil finnes".¹⁸

Mary Fielding Smith satte et eksempel som en sterk og kjærlig mor. Hennes sønn Joseph F. Smith, som ble Kirkens sjette president, fortalte:

“Jeg minnes min mor i Nauvoo-tiden. Jeg husker jeg så henne og hennes hjelpeløse barn bli skyssset over i en pram med bare det hun kunne bære med seg ut av huset, da pøbelen begynte å bombardere byen Nauvoo. Jeg husker vanskelighetene Kirken hadde der og underveis til Winter Quarters og på Missouri-elven, og hvordan hun ba for sine barn og sin familie på den slitsomme reisen... Jeg kan huske alle prøvelsene som ledsaget våre forsøk på å følge med Israels leir, da vi var underveis til disse fjelldalene uten tilstrekkelige okse-spenn til å dra vognene. Og siden hun ikke hadde midler til å skaffe seg disse nødvendige oksespennene, spente hun for sine kuer og kalver og bandt to vogner sammen, og i denne primitive og hjelpeløse situasjonen bega vi oss ut på veien til Utah. Min mor sa: ‘Herren vil åpne veien.’ Men hvordan han ville gjøre det, var det ingen som visste. Jeg var en liten gutt da, og jeg kjørte forspannet og gjorde min del av jobben. Jeg minnes at jeg kom over henne mens hun ba i lønndom til Gud om at han måtte gjøre henne i stand til å utføre sin oppgave. Tror dere ikke alt dette gjorde inntrykk? Tror dere jeg kan glemme min mors eksempel? Nei, hennes tro og eksempel vil alltid skinne klart i min erindring. Hva tenker jeg? Hvert åndedrag jeg tar, hver følelse i min sjel stiger opp til Gud i takknemlighet til ham for at min mor var en hellig, at hun var en Guds kvinne,

Rebekka, her sammen med Abrahams tjener, forsto viktigheten av å gifte seg i pakten (se 1 Mosebok 24:1–28).

ren og trofast, og at hun heller ville lide døden enn svikte den tilliten som var vist henne, at hun heller ville lide fattigdom og nød i villmarken og prøve å holde familien sammen, enn å bli værende i Babylon. Det var en slik ånd som gjennomsyret henne og hennes barn.”¹⁹

Timelige ansvarsoppgaver og evige roller

I overensstemmelse med tidløse prinsipper om hjemmets og familiens hellige karakter, hjelper quorumer i Det melkisedekske prestedømme menn å ivareta sitt ansvar som sønner,

brødre, ektemenn og fedre. Hjelpeforeningen hjelper kvinner å ivareta sitt ansvar som døtre, søstre, hustruer og mødre. Hjelpeforeningens søstre har alltid støttet hverandre i tiltak for å styrke familier, lære praktiske ferdigheter for å forbedre sine hjem og gjøre sine hjem til steder hvor Ånden kan oppholde seg.

Omsorg for familier

Søster Zina D. H. Young var en kjærlig, omsorgsfull mor, og hun lærte Hjelpeforeningens søstre de prinsipper hun selv brukte som rettesnor i hjemmet. Hun ga dette råd: "Hvis det finnes noen mor her som ikke underviser sine barn som seg hør og bør, ... ber jeg henne innstendig om å gjøre det. La barna samle seg rundt dere, ... og be sammen med dem..."

Advar barna mot de onder som finnes rundt oss ... så de ikke må falle for disse ondene, men vokse opp i hellighet og renhet for Herren."²⁰ Hun sa også: "Vær flittige i alle livets plikter, som mødre og hustruer... La oss veie våre ord nøye foran våre små, unngå å finne feil ... og utvikle de høyere egenskaper i vår natur, som vil kunne løfte oss opp, foredle oss og rensa hjertet... Vi skulle gjøre enhver anstrengelse for å lære Sions barn å være ærlige, dydige, rettskafne og punktlige i alle sine plikter, samt å være arbeidsomme og holde sabbatsdagen hellig... Mødre skulle aldri uttale et ord som kan skade faren i barnas øyne, for de er skarpe iakttakere. Så gode frø i deres unge og sarte sinn, og prioriter alltid prinsipper foran kløkt. Da vil dere samle dere skatter i himmelen."²¹

BONNIE D. PARKIN

Hjelpeforeningens 14. generalpresident

"Hvis jeg kunne gjøre én ting for Kirkens foreldre og ledere, ville det være å få dem til å føle Herrens kjærlighet hver dag i deres omsorg for vår himmelske Faders barn... Jeg oppfordrer dere, i alt dere foretar dere, til å ta på dere kjærlighetens kappe og omslutte deres familie med Kristi rene kjærlighet."

Bonnie D. Parkin

Liahona, juni 2006, 61

Da søster Bathsheba W. Smith var Hjelpeforeningens fjerde generalpresident, så hun et behov for å styrke familier og innførte leksjoner i mødreopplæring for Hjelpeforeningens søstre. Leksjonene innbefattet råd om ekteskap, omsorg før fødselen og barneopdragelse. Disse leksjonene underbygget president Joseph F. Smiths læresetninger om at Hjelpeforeningen hjelper kvinner i deres roller i hjemmet:

“Overalt hvor uvitenhet råder, eller i det minste mangel på forståelse med hensyn til familien, familiens plikter, med hensyn til forpliktelser som skulle eksistere og som rettmessig eksisterer mellom mann og hustru og mellom foreldre og barn, der finnes denne organisasjonen eller den er nær for hånden, og med den naturlige begavelse og inspirasjon som tilhører denne organisasjon, er de beredt og rede til å opplyse om disse viktige plikter. Hvis det er en ung mor som ikke har hatt den erfaring hun skulle ha for å pleie og ta seg av sitt barn, eller for å gjøre sitt hjem hyggelig og tiltrekkende og ønskverdig for seg selv og sin mann, så finnes denne organisasjon, i en viss utstrekning, for å belære denne unge moren og hjelpe henne med å gjøre sin plikt og utføre den godt. Og overalt hvor man mangler erfaring når det gjelder å gi barn god og riktig mat, eller der det er behov for å gi riktig åndelig undervisning og åndelig føde til barna,

der finnes det i den store organisasjonen Den kvinnelige hjelpeforening i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og i organisasjoner av mødre og Sions døtre, kvinner som er i stand til å gi slik undervisning.”²²

Evnen til å gi omsorg begrenser seg ikke bare til kvinner som har egne barn. Søster Sheri L. Dew sa: “Av grunner som Herren kjenner, må noen kvinner vente med å få barn. Denne utsettelsen er ikke lett for noen rettferdig kvinne. Men Herrens timeplan for oss alle setter ikke vår natur ut av spill. Noen av oss må derfor ganske enkelt finne andre måter å være

Hjelpeforeningen hjelper mødre med deres hellige ansvarsoppgaver.

Mødre og bestemødre kan forberede sin døtre og barnebarn til å bli omsorgspersoner.

mor på. Overalt rundt oss er det noen som trenger å bli elsket og ledet.”²³

Søstre i Kirken har anledninger til å gi omsorg når de blir kalt som ledere og lærere og når de virker som besøkende lærerinner. Noen søstre gir moderlig kjærlighet og innflytelse til barn som ikke er født til dem. Enslige søstre har ofte gått i spissen for tiltak i så måte, til velsignelse for barn som trenger rettferdige kvinners innflytelse. I noen tilfeller har dette pågått i dager, uker og år. Ved uselvisk tjeneste og personlig tro har kvinner reddet mange barn fra følelsesmessig, åndelig og fysisk fare.

Gjør hjemmet til et styrkesenter

Siden Hjelpeforeningens tidlige tid i Nauvoo, Illinois har søstre kommet sammen for å lære om sine nestekjærlige og praktiske ansvarsoppgaver. De har praktisert ferdigheter som har økt deres tro og personlige rettskaffenhet, styrket hjem og familie, gjort deres hjem til sentre for åndelig styrke, og hjulpet de trengende. De har anvendt prinsipper for fremtidsrettet livsførsel og åndelig og timelig selvhjulpenhet. De har også styrket søsterfellesskapet og enheten ved at de har undervist hverandre og utført tjeneste sammen. Denne opplæringen har velsignet

.. ————— ..

søstre i alle livets omstendigheter. Søster Bonnie D. Parkin sa følgende om hvordan disse møtene har styrket henne:

“Som medlemmer av Hjelpeforeningen i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er det vår velsignelse og vårt ansvar å vise omsorg for og støtte familieenheten. Alle tilhører en familie, og alle familier trenger å bli styrket og beskyttet.

Min største hjelp til å bli husmor kom først fra min egen mor og bestemor, og dernest fra søstrene i Hjelpeforeningen i de forskjellige menighetene vi har tilhørt. Jeg lærte ferdigheter og så eksempler på gleden som kommer ved å skape et hjem hvor andre ønsker å være... Ledere i Hjelpeforeningen, sørg for at alle møter og aktiviteter dere planlegger vil styrke hjemmene til alle søstrene.”²⁴

Søster Barbara W. Winder, Hjelpeforeningens 11. generalpresident, minnet kvinner på åndelige velsignelser som følger av å holde sitt hjem rent og ryddig: “Å være husmor er en kunst. Både for oss selv og vår familie er det viktig at vi har et tilfluktssted fra verden hvor vi føler oss komfortable og hvor andre også kan føle seg komfortable når de kommer.”²⁵

Både enkeltvis og i fellesskap er Hjelpeforeningens søstre eksempler for hverandre med hensyn til å styrke hjem og familie. Søster Belle S. Spafford, Hjelpeforeningens niende generalpresident, bar sitt vitnesbyrd om Hjelpeforeningens guddommelige opprinnelse og dens rolle med hensyn til å hjelpe kvinner å oppfylle sine roller som hustruer og mødre. “Jeg tror den øver stor positiv innflytelse på hjemmet,” sa hun. “En som har en god mor, har et godt hjem, og hvis hun har en god

*“Bestandig når disse
fristelser forekom meg
mest forlokkende og
fristende, da var den
første tanke som oppsto
i min sjel, denne: Husk
din mors kjærlighet.
Husk hvorledes hun
villig ofret seg for ditt
velbefinnende, og hvorle-
des hun slet og strevet til
beste for deg. Husk hva
hun lærte deg i din
barndom... Denne
følelsen for min mor ble
mitt forsvar, en barriere
mellom meg og fristelser.”*

Joseph F. Smith

Læresetninger fra Kirkens
presidenter – Joseph F.
Smith (1999), 35

Mødre og fedre har et hellig ansvar for å undervise og oppfostre sine barn.

Hjelpeforenings-mor, kan hun være sikker på at visdom og god innflytelse vil gjennomsyre hjemmet." ²⁶

Alle søstre deler ansvaret for å gi omsorg, eller ta seg av andre. Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum sa: "Søstre, vi, deres brødre, kan ikke gjøre det dere har blitt guddommelig utpekt til å gjøre fra før verdens grunnleggelse. Vi kan prøve, men vi kan aldri håpe å etterligne deres unike talenter. Ingenting i denne verden er så personlig, så nærrende eller så livsendrende som en rettferdig kvinnes innflytelse... *Alle* kvinner har fått nedlagt i sin guddommelige natur både talentet til og ansvaret for å være mor." ²⁷

Ordet *mor* definerer kvinners evige roller og beskriver deres natur som omsorgspersoner. *Omsorg* er et stort ord. Det innebærer å undervise, skape utvikling, fremme vekst og gi næring. Kvinner har fått det store privilegium og ansvar å gi omsorg i alle disse betydningene av ordet, og Hjelpeforeningen har ansvar for å undervise og støtte kvinner i deres guddommelig forordnede, uunnværlige roller som mødre og omsorgspersoner. ²⁸

Søster Julie B. Beck sa følgende om omsorg: "Omsorg innebærer å utvikle, pleie og få til å vokse. Derfor skaper mødre ... et klima for åndelig og timelig vekst i sitt hjem. *Omsorg* innebærer å *skape et hjem*. Å skape et hjem omfatter matlaging, klesvask og oppvask og å holde hjemmet rent og ryddig. Det er i hjemmet kvinner har størst makt og innflytelse, og derfor skulle siste-dagers-hellige kvinner skape de beste hjem i verden. Å utføre hjemlige oppgaver sammen med barna skaper muligheter til å undervise i og vise egenskaper barna skulle etterligne. Omsorgsfulle mødre er kunnskapsrike, men all den utdanning kvinner skaffer seg vil være unyttig hvis de ikke har ferdigheter til å skape et hjem som legger til rette for åndelig vekst... Omsorg fordrer organisering, tålmodighet, kjærlighet og arbeid. Å bidra til vekst gjennom omsorg er virkelig en mektig og innflytelsesrik rolle som er gitt kvinner." ²⁹

Forsvar familien og morsrollen

I tillegg til å styrke hjem fra innsiden, har Hjelpeforeningen skapt et ubøyelig forsvar mot innflytelse som angriper familien fra utsiden. President Howard W. Hunter, Kirkens 14. president, sa:

“Det virker for meg som det er et stort behov for å samle Kirkens kvinner om å stå sammen med Brødrene og støtte dem i å demme opp for det ondes tidevann som omgir oss, og i å fremme vår Frelsers verk ...

... Vi oppfordrer dere til å bruke deres mektige innflytelse til det gode til å styrke våre familier, vår kirke og våre lokalsamfunn.”³⁰

Ledere i Hjelpeforeningen har alltid uttalt seg mot forsøk på å svekke den tradisjonelle familien og fornedre de hellige rollene hustru og mor. Søster Amy Brown Lyman, Hjelpeforeningens åttende generalpresident, understreket behovet for at mødre tilbringer tid sammen med sine barn. Hun var president under 2. verdenskrig, en tid da nasjonale og lokale ledere oppfordret kvinner til å arbeide utenfor hjemmet for å hjelpe på landets økonomi mens mennene var i krig. Noen søstre var nødt til å arbeide utenfor hjemmet for å kunne skaffe livets nødvendigheter til sin familie. Selv om søster Lyman var klar over disse utfordringene, oppfordret hun likevel kvinner til å gjøre alt de kunne for å være hjemme og undervise sine barn.

Søster Lymans budskap harmonerte med Det første presidentskaps læresetninger, som minnet Kirkens medlemmer om mødres “hellige forpliktelse”.³¹ President Heber J. Grant, Kirkens syvende president, og hans rådgivere president J. Reuben Clark jr. og David O. McKay erklærte:

“Morsrollen er nær det guddommelige. Den er den edleste, helligste tjeneste mennesker kan påta seg. Den plasserer henne som hedrer dette hellige kall og denne tjeneste, ved siden av englene. Til dere mødre og fremtidige mødre i Israel sier vi: Måtte Gud velsigne og beskytte dere og gi dere styrke og mot, tro og kunnskap og den hellige kjærlighet og plikttroskap som vil gjøre dere i stand til å fylle deres hellige kall til punkt og prikke. Til mødre og fremtidige mødre sier vi: Vær kyske, hold dere rene og lev rettskaffent slik at deres etterkommere frem til den siste generasjon kan si dere er velsignet.”³²

I tiårene som fulgte 2. verdenskrig, ble negative innflytelse på hjem og familie både flere og sterkere. Da president Spencer W. Kimball, Kirkens 12. president, beskikket søster Barbara B. Smith som Hjelpeforeningens 10. generalpresident, følte søster Smith “klart sitt store ansvar ... for å forsvare hjemmet og kvinnens partnerskap i den hellige familiekrets”.³³ Hele tiden mens hun var president, forsvarte hun åpenbarte sannheter om kvinners

guddommelige roller og den velsignelse som evige familier er. Da hun, hennes rådgivere og prestedomsledere iherdig studerte sosiale problemstillinger på deres tid, oppdaget de at initiativer som ble fremmet av mange, ikke ville beskytte kvinners privilegier i deres roller som hustruer og mødre, og ville svekke familier.

En avisjournalist oppsummerte søster Smiths gjentatte budskap: "Hold hodet høyt, dere hustruer, mødre, husmødre. Dere skaper liv og beriker det. Bytt ikke denne gjennomtrengende kraften mot flyktige, overfladiske nipsgjensstander. Verdsett den, forøk den,

foredle den. Dere har et mektig embede.' Dette er budskapet fra mormonkvinnenes leder, Barbara B. Smith."³⁴

Angrepene på morsrollens og familiens hellighet har økt siden søster Smith var president. Men med tro på Gud og forståelse av sine ansvarsoppgavers evige betydning, fortsetter Hjelpeforeningens søstre i alle aldre å støtte og forsvare sannheter som styrker hjem og familier. De vokter familiens hellighet i mange ulike roller: som mødre og bestemødre, som døtre og søstre, som tanter og som lærere og ledere i Kirken. Når som helst en kvinne styrker et

JULIE B. BECK

Hjelpeforeningens 15. generalpresident

"Eonen til å kvalifisere seg til, motta og handle ifølge personlig åpenbaring er den aller viktigste ferdighet vi kan erverve oss i dette liv... Det krever krever en bevisst innsats å redusere forstyrrelser, men å ha åpenbaringens ånd gjør det mulig å overvinne motstand og holde ut i tro gjennom vanskelige dager og nødvendige rutinegjøremål... Når vi har gjort vårt aller beste, kan vi likevel oppleve skuffelser, men vi vil ikke være skuffet over oss selv. Vi kan være sikre på at Herren er fornøyd når vi føler at Ånden arbeider gjennom oss."

A handwritten signature in black ink, which appears to read "Julie B. Beck". The signature is fluid and cursive.

I Conference Report, april 2010, 9–10; eller Liahona, mai 2010, 10

barns tro, bidrar hun til en families styrke – både nå og i fremtiden.

Læresetninger om familien fra siste-dagers profeter

En far og en mor spurte en gang sine barn hva de hadde likt ved den siste generalkonferansen. Deres 16 år gamle datter sa: "Jeg elsket den! Det var herlig å høre inspirerte, intelligente profeter og ledere snakke positivt om morsrollen." Innerst inne hadde denne unge kvinnen alltid ønsket å bli mor, men hun hadde vært bekymret over at morsrollen var upopulær og til og med ble rakkert ned på av mange i verden. Hun fant trøst i å høre at profeter og apostler bekreftet at hennes idealer var gode.³⁵ Hjelpeforeningens arbeid for å styrke hjem og familie har alltid vært i overensstemmelse med læresetningene til siste-dagers profeter.

President David O. McKay, Kirkens niende president, sa ofte at "ingen annen suksess kan oppveie at man svikter i hjemmet".³⁶

President Harold B. Lee, Kirkens 11. president, sa noe lignende: "Den aller viktigste del av Herrens verk som du noensinne kommer til å utføre, vil du utføre innenfor veggene i ditt eget hjem."³⁷

I bekymring over de stadige angrepene på familien, profeterte og advarte president Spencer W. Kimball:

Unge Hjelpeforeningens søstre kan lære hjemkunnskap av mer erfarne søstre.

"Mange av de sosialt hemmende bånd som før bidro til å styrke og støtte familien, oppløses og forsvinner. Tiden vil komme da bare de som har en solid forankret og aktiv tro på familien, vil være i stand til å bevare sin familie midt i ondskapen som samler seg rundt oss.

... Det finnes dem som ønsker å definere familien på så utradisjonelt vis at de definerer bort dens eksistens ...

Vi av alle mennesker ... skulle ikke bli bedradd av de besnærende argumenter om at familieenheten på en eller annen måte er knyttet til en bestemt utviklingsfase et jordisk samfunn gjennomgår. Vi er fri til å stå imot de bevegelser som reduserer betydningen av

familien, og som legger vekt på betydningen av selvisk individualisme. Vi vet at familien skal være evig. Vi vet at når noe går galt i familien, så er det ting som går galt i enhver annen institusjon i samfunnet.”³⁸

I tillegg til slike strenge advarsler har sistedagers profeter gitt håp til trofaste foreldre hvis barn har vandret bort fra evangeliets vei. President James E. Faust sa: “Til de sorgtyngede foreldre som har vært rettskafne, flittige og brukt mye bønn i forbindelse med undervisningen av sine ulydige barn, sier vi at Den gode hyrde våker over dem. Gud er oppmerksom på og forstår deres dype sorg. Det finnes håp.”³⁹

President Gordon B. Hinckley uttrykte sin tilitt til at sistedagers-hellige kvinner, styrket ved sitt fellesskap i Hjelpeforeningen, kan hjelpe sin familie å motstå angrep på hjemmet. Han understreket at Hjelpeforeningens søstre kan stå sammen om å forsvare familien:

“Det er så enormt viktig at Kirkens kvinner står sterkt og urokkelig for det som er riktig og passende i henhold til Herrens plan. Jeg er overbevist om at det ikke finnes noen annen organisasjon som kan sammenlignes med Hjelpeforeningen i denne Kirken... Hvis de vil være ett og tale med én røst, vil deres styrke være uoverskuelig.

Vi kaller på Kirkens kvinner og ber dem stå sammen for rettferdighet. De må begynne i sine egne hjem. De kan undervise i

rettferdighet i sine klasser. De kan ta til orde for den i lokalsamfunnet.

De må være sine døtres lærere og beskyttere. Disse døtrene må bli undervist i Primær og i klassene i Unge kvinner om Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges verdinormer. Når du redder en pike, redder du flere generasjoner. Hun vil vokse i styrke og rettferdighet. Hun vil gifte seg i Herrens hus. Hun vil lære sine barn sannhetens veier. De vil vandre i hennes fotspor og undervise sine barn på samme måte. Vidunderlige bestemødre vil være der og gi oppmuntring.”⁴⁰

“Glimt av himmelen”

En mann spurte en gang president Spencer W. Kimball: “Har du noensinne vært i himmelen?” På dette spørsmålet svarte president Kimball at han hadde sett glimt av himmelen samme dag da han hadde besøgt et ektepar, hvorav den ene var den siste av 8 søsken til å motta denne hellige ordinans. “De rene av hjertet var der,” sa president Kimball. Himmelen var der.” Han fortalte om en gang han hadde fått et glimt av himmelen hjemme hos en stavsprezident. Hjemmet var lite, men familien var stor. Barna samarbeidet om å dekke bordet, og et lite barn holdt en inderlig bønn før kveldsmaten. President Kimball sa at han hadde fått glimt av himmelen da han hadde snakket med et ektepar som aldri hadde

“Ekteskap mellom mann og kvinne er innstiftet av Gud” (Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum).

vært i stand til å få egne barn, men som hadde “fylt sitt hjem” med 18 foreldreløse barn. Han fortalte om andre tilfeller hvor han hadde fått glimt av himmelen i livet til siste-dagers-hellige som uttrykte sitt vitnesbyrd i ord og handling. “Himmelen er et sted,” sa president Kimball, “men også en tilstand – den er hjem og familie. Den er forståelse og vennlighet. Den er gjensidig avhengighet og uselvisk aktivitet. Den er et stillferdig, fornuftig liv, personlig offer, oppriktig gjestfrihet, sunn omtanke for andre. Den finnes i etterlevelse av Guds bud uten brask

“Mødre i Sion, deres gudgitte oppgave er så avgjørende for deres egen opphøyelse og deres families frelse og opphøyelse. Et barn trenger en mor mer enn alt som kan kjøpes for penger. Den største av alle gaver er å tilbringe tid sammen med dine barn.”

Ezra Taft Benson

The Teachings of Ezra Taft Benson (1988), 515.

og bram eller skinnhellighet. Den er uselviskhet. Den finnes overalt omkring oss. Vi trenger bare å gjenkjenne den når vi finner den og nyter den. Ja, min kjære bror, jeg har fått mange glimt av himmelen.”⁴¹

Over hele verden har Hjelpeforeningens søstre og deres familier kommet nærmere himmelen ved sin måte å leve på.

En søster i USA tok seg av sin døende mor i 3 år. Mindre enn et år senere utviklet hennes datter en sjelden fysisk lidelse. Denne trofaste moren tok seg av sin datter hver eneste dag i 10 år, helt til den unge kvinnen døde 17 år gammel.

En enslig mor på Tonga hadde et enkelt hjem hvor hun tok seg av mange barn. Hennes

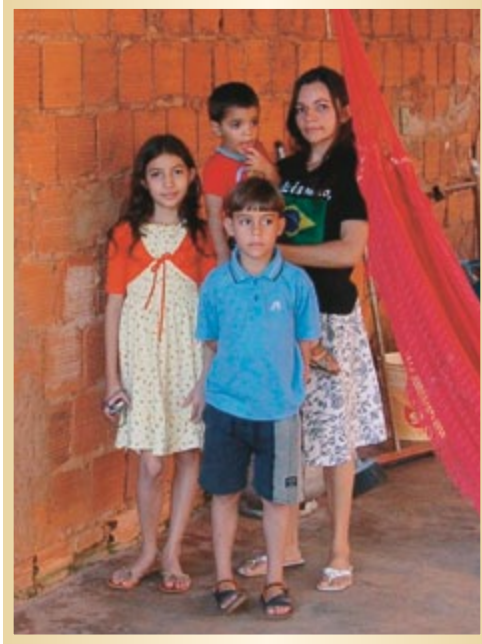
største ønske var at hennes sønner og døtre skulle tjene Herren og forbedre sitt liv. I overensstemmelse med disse prioriteringene hjalp hun sine barn å etablere evangeliemønstre i sitt liv. Under hennes ledelse skaffet de seg en god utdanning. De ba, studerte Skriftene, arbeidet og utøvde sin religion sammen.

En søster i USA hadde 8 barn under 14 år. Hver dag var en fysisk, psykisk, åndelig, intellektuell og følelsesmessig utfordring for henne, men hun gjorde de rette tingene. Hun støttet sin mann i hans tjeneste i Kirken og i hans anstrengelser for å forsørge familien. Sammen ba de for hvert barn og grunnet på hvordan de kunne hjelpe hver enkelt videre med personlige ansvarsoppgaver og mål. I hennes hjem var belastningen med å lage mat, organisere, tenke og be, enorm for denne søsteren. I tillegg påtok hun seg ansvar som besøkende lærerinne og hjalp søstre i menigheten som trengte oppmuntring. Hun ba for dem, bekymret seg for dem, besøkte dem og forhørte seg om hvordan de hadde det mange ganger hver måned.

En trofast familie i Mexico bodde i en travel, støyende by i en bolig som lå bak en stor mur med en metallport. På innsiden av muren malte moren en vakker hage med trær, blomster og en fontene. Inne i hjemmet hadde familien bøker i hyller og steder hvor de kunne samles, studere og leke sammen.

Rettferdige kvinner kan gjøre sitt hjem til et tilfluktssted hvor Ånden kan oppholde seg.

Rettferdige mødre oppdrar sine barn i evangeliets lys.

En søster i Ghana drev familiens gård. Utenfor gjerdet dyrket hun ryllik. Innenfor gjerdet hadde hun geiter i kveer. Hun hadde også palmenøtter til å koke palmeolje av, som hun solgte på lokale markeder. Alt i hennes ryddige innhegning viste hennes kjærlighet til familien. Hun raket, ryddet og feiet gårdsplassen. Under et mangotre hadde familien en hjemmelaget benk hvor de satt på familiens hjemmeaften og andre familiesammenkomster.

En enslig funksjonshemmet søster bodde i 80. etasje i en bygning i Hong Kong. Hun

bodde alene og var det eneste medlemmet av Kirken i sin familie, men hun skapte et hjem som var en tilflukt, hvor hun og hennes gjester kunne føle Åndens innflytelse. På en liten hylle hadde hun Skriftene, Hjelpeforeningens bøker og sin salmebok. Hun fant opplysninger om sine forfedre og reiste til templet for å utføre ordinanser for dem.

En søster i India bidro til at det ble opprettet en gren i hennes by. Hennes mann var grenspresident og hun var Hjelpeforeningens president for en gruppe på cirka 20 medlemmer. De oppdro tre trofaste døtre med beskyttelse fra evangeliets prinsipper i deres hellige hjem.

En mor i Brasil bodde i et hus som var laget av rød murstein på en tomt bestående av rød jord omgitt av en mur av rød murstein. Primærsanger fylte luften, og bilder klippet ut av *Liahona* av templer, Guds profeter og Frelseren dekket veggene. Hun og hennes mann ofret for å bli beseglet i templet, slik at deres barn kunne bli født i pakten. Hun ba kontinuerlig om at Herren ville hjelpe henne og gi henne tilstrekkelig styrke og inspirasjon til å oppdra sine barn i evangeliets lys, sannhet og styrke, slik at de kunne bli i stand til å inngå og holde de pakter hun og hennes mann hadde ofret for å gjøre tilgjengelig for dem.

Disse søstrene, som representerer mange flere, er virkelig som president Gordon B. Hinckley sa,

“hjemmets voktere”.⁴² De er verdige disse ord som ble uttalt av president Spencer W. Kimball:

“Å være en rettferdig kvinne er strålende i enhver tidsalder. Å være en rettferdig kvinne i denne jords avslutningsfase, før vår Frelzers annet komme, er et spesielt edelt kall. Den rettferdige kvinnes styrke og innflytelse i dag kan være ti ganger større enn den kunne være i roligere tider. Hun er blitt plassert her for å hjelpe til med å berike, beskytte og verne om hjemmet – som er samfunnets grunnleggende og edleste institusjon. Andre institusjoner i samfunnet kan vakle og endog svikte, men

den rettferdige kvinne kan bidra til å redde hjemmet, som kanskje blir det siste og eneste tilfluktssted som enkelte dødelige vil vite om midt i storm og ufred.”⁴³

“Måtte dere bli styrket i møte med vår tids utfordringer”

På den historiske kvelden president Hinckley leste erklæringen om familien, avsluttet han sin tale med en velsignelse over Kirkens kvinner:

“Måtte Herren velsigne dere, mine kjære søstre... Måtte dere bli styrket i møte med vår

“Å være en rettferdig kvinne i denne jords avslutningsfase ... er et spesielt edelt kall” (Spencer W. Kimball).

tids utfordringer. Måtte dere bli begavet med visdom ut over deres egen til å takle de problemer dere stadig møter. Måtte deres bønner besvares med velsignelser over dere og over deres nærmeste. Vi gir dere vår kjærlighet og vår velsignelse, at deres liv må fylles med fred og glede. Det kan være slik. Mange av dere kan vitne om at det har vært slik. Jeg ber ydmykt om at Herren må velsigne dere nå og i årene som kommer." ⁴⁴

Familien

En erklæring til verden

*Det første presidentskap og De tolv apostlers råd i
Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige*

Vi, Det første presidentskap og De tolv apostlers råd i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, erklærer høytidelig at ekteskap mellom mann og kvinne er innstiftet av Gud, og at familien står sentralt i Skaperens plan for hans barns evige fremtid.

Alle mennesker – menn og kvinner – er skapt i Guds bilde. Hver især er en elsket ånd, sønn eller datter av himmelske foreldre, og har som sådan en guddommelig natur og et guddommelig potensial. Kjønn er en grunnleggende del av enkeltmenneskets førjordiske, jordiske og evige identitet og hensikt.

I den førjordiske tilværelse kjente og tilba Guds åndelige sønner og døtre ham som sin evige Fader og aksepterte hans plan hvorved hans barn kunne få et fysisk legeme og høste jordisk erfaring for å utvikle seg mot fullkommenhet og til sist virkeliggjøre sitt guddommelige potensial som arvinger til evig liv. Den guddommelige plan for lykke muliggjør en fortsettelse av familieforholdet på den andre siden av graven. Hellige ordinanser og pakter

som er tilgjengelige i hellige templer, gjør det mulig for enkeltmennesker å vende tilbake til Guds nærhet og for familier å bli evig forenet.

Den første befaling Gud ga til Adam og Eva, gjaldt deres mulighet, som mann og hustru, til å bli foreldre. Vi erklærer at Guds befaling til sine barn om å bli mange og fylle jorden fortsatt står ved makt. Vi erklærer videre at Gud har befalt at formeringsevnenes hellige kraft utelukkende skal brukes mellom en mann og en kvinne som er lovlig viet som ektemann og hustru.

Vi erklærer at den måte hvorved jordisk liv blir skapt, er guddommelig forordnet. Vi stadfester livets hellighet og dets betydning i Guds evige plan.

Mann og hustru har et høytidelig ansvar for å elske og ha omsorg for hverandre og for sine barn. «Barn er en gave fra Herren» (Salmene 127:3). Foreldre har en hellig plikt til å oppdra sine barn i kjærlighet og rettferdighet, til å dekke deres fysiske og åndelige behov, til å lære dem å elske og tjene hverandre, til å overholde Guds bud og å være lovlydige borgere hvor de

enn bor. Ektemenn og hustruer – mødre og fedre – vil bli holdt ansvarlige for Gud når det gjelder å oppfylle disse forpliktelsene.

Familien er forordnet av Gud. Ekteskap mellom mann og kvinne er helt avgjørende for hans evige plan. Barn har rett til å bli født innenfor ekteskapets bånd og til å bli oppdratt av en far og en mor som hedrer ekteskapsløftene med fullstendig troskap. Lykke i familien oppnås med størst sannsynlighet når den er grunnlagt på vår Herre Jesu Kristi læresetninger. Gode ekteskap og familier opprettes og opprettholdes når de bygger på prinsippene tro, bønn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kjærighet, medfølelse, arbeid og sunne aktiviteter. Etter guddommelig forordning skal fedre presidere over sin familie i kjærighet og rettferdighet, og de er ansvarlige for å sørge for livets nødvendigheter og beskyttelse for sin familie. En mor er først og fremst ansvarlig for å ha omsorg for sine barn. I disse hellige ansvarsoppgaver er fedre og mødre forpliktet til å hjelpe hverandre som likeverdige partnere. Uførhet, død eller andre forhold kan nødvendigvis gjøre individuell tilpasning. Andre slektninger skulle gi sin støtte når det er behov for det.

Vi advarer og sier at den som bryter sin kyskhetspakt, mishandler sin ektefelle eller sine barn, eller unnlater å oppfylle sine familieforpliktelse, en dag vil stå til ansvar overfor Gud. Videre advarer vi og sier at oppløsningen av

familien vil påføre enkeltmennesker, lokalsamfunn og nasjoner de ulykker som er forutsagt av profeter i oldtiden og i nyere tid.

Vi ber inntrengende ansvarsbevisste borgere og myndigheter overalt om å fremme tiltak for å bevare og styrke familien som samfunnets grunnleggende enhet.

Denne erklæringen ble lest av president Gordon B. Hinckley som en del av hans budskap på Hjelpeforeningens fellesmøte 23. september 1995 i Salt Lake City, Utah.

KAPITTEL 10

“Lev opp til deres privilegier”

Dere er nå satt i en situasjon hvor dere kan handle ifølge den legning Gud har plantet i deres bryst. Hvis dere lever opp til disse prinsipper, hvor stort og strålende! Hvis dere lever opp til deres privilegier, kan det ikke forhindres at dere vil omgås engler... Hvis dere er rene, kan intet hindre dere.

Joseph Smith

3
...nder Room
...th 1842.
...aylor,
...by Rev.
...ointed Secretary,
...it of God
...aylor.
...and secured
...if all
...willing to
...and about them
...to be performed.

...and
...Mrs. Hawley
Elizabeth Jones
Sophia Packard
Philinda Merrick
Martha Knight
Dilemonna Gulon
Elizabeth Ann White
Levora Taylor
...H
Rev. Smith, &

A decorative collage background featuring a green patterned paper, a vertical strip of paper with five hands holding hearts, and various fabric scraps in blue, yellow, and red. A red flower stem with green leaves is placed vertically on the right side.

“Lev opp til deres privilegier”

På et av de første møtene i Nauvoo kvinnelige hjelpeforening formante Joseph Smith søstrene å “leve opp til [sitt] privilegium”.¹ Med denne oppmuntringen i bunn, har søstre i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige lært å leve opp til sitt guddommelige potensial ved å oppfylle Guds hensikter med dem. Når de begynner å forstå hvem de egentlig er – Guds døtre med en medfødt evne til å elske og gi omsorg – når de sitt potensial som hellige

Gud har velsignet sine døtre med stor evne til å vise kjærlighet og gi omsorg.

kvinner. Med nestekjærighet i sitt hjerte oppfylder de Hjelpeforeningens formål: å styrke vår tro og personlige rettskaffenhet, styrke vår familie og vårt hjem og finne frem til og hjelpe de trengende.

Som en vesentlig del av gjenopprettelsen, hjelper Hjelpeforeningen siste-dagers-hellige kvinner å leve opp til sitt privilegium. Gjennom denne organisasjonen får søstre et nytt perspektiv og en forsikring om sin identitet som døtre av Gud. De får også anledninger til å tjene og den veiledning og myndighet de trenger for å ivareta disse ansvarsoppgavene.

Guds døtre

Joseph Smith underviste Hjelpeforeningens søstre om deres edelhet som Guds døtre, og hjalp dem å forstå at Gud elsket dem og hadde store oppgaver å utføre. Kvinner i Kirken spiller viktige roller i vår himmelske Faders frelsesplan – akkurat like viktige roller som menn med prestedømmet spiller. Herren begavet kvinner med et iboende ønske om å tjene og velsigne andre, og han betrodde dem et hellig ansvar for å bruke sine gaver til å hjelpe til med å frelse hans barn.

Kvinner glemmer noen ganger sin sanne storhet og gir etter for verdens avledninger og fristelser. Søster Mary Ellen Smoot, Hjelpeforeningens 13. generalpresident, og hennes rådgivere Virginia U. Jensen og Sheri L. Dew, var bekymret over denne trenden og følte behov for å hjelpe Kirkens kvinner å huske sin identitet. På et Hjelpeforeningens fellesmøte uttrykte de hva det vil si å være Guds døtre:

“Vi er åndelige døtre av Gud, høyt elsket av ham, og vårt liv har en mening, en hensikt og et mål. Som et verdensomspennende fellesskap av søstre er vi forenet i vår hengivenhet til Jesus Kristus, vår Frelser og vårt forbilde. Vi er kvinner med tro, dyd, visjon og nestekjærlighet som:

Styrker vårt vitnesbyrd om Jesus Kristus gjennom bønn og skriftstudium.

Søker åndelig styrke ved å følge Den hellige ånds tilskyndelser.

Vier oss til å styrke ekteskap, familie og hjem.

Finner sann storhet i moderskap og glede ved å være kvinne.

Finner glede i tjeneste og gode gjerninger.

Elsker å leve og lære.

Står frem for sannhet og rettferdighet.

Oppholder prestedømmet som Guds myndighet på jorden.

Fryder oss over templets velsignelser, forstår vår guddommelige fremtid og bestreber oss på å oppnå opphøyelse.”²

Prestedømsledere har også minnet kvinner om deres guddommelige egenskaper og hellige ansvarsoppgaver. Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum har sagt: “Vi tror på og regner med deres godhet og deres styrke, deres legning for dyd og menneskeverd, deres godhet og mot, deres styrke og ukuelighet. Vi tror på deres misjon som Guds kvinner... Vi tror at Kirken rett og slett ikke kan gjennomføre det den må, uten deres tro og trofasthet, deres medfødte tilbøyelighet til å sette andres ve og vel over deres eget, og deres åndelige styrke og fasthet. Og vi tror at Guds plan er at dere skal bli dronninger og motta de høyeste velsignelser noen kvinne kan motta i tid eller evighet.”³

Når kvinner lever opp til sitt privilegium og potensial som Guds døtre, forbereder de seg selv til det evige livs velsignelser. Dette er den strålende fremtid Gud har i vente for sine trofaste døtre.

Sann nestekjærlighet, en arv som videreføres fra hjerte til hjerte

Profeten Joseph Smith sa: “Det faller naturlig for kvinner å føle nestekjærlighet.” Da Hjelpeforeningen ble organisert, fortalte han søstrene: “Dere er nå satt i en situasjon hvor dere kan handle ifølge den legning Gud har plantet i deres bryst.”⁴ For at sann nestekjærlighet

Når kvinner lever opp til sitt potensial som Guds døtre, forbereder de seg selv til det evige livs velsignelser.

skal blomstre i deres hjerte, må kvinner kombinere sin medfødte medfølelse med tro på Jesus Kristus og hans forsoning. President Henry B. Eyring, en rådgiver i Det første presidentskap, forklarte at denne sanne nestekjærlighet er Hjelpeforeningens arv:

“Jeg vil ... tale til dere om den store arv de som gikk foran dere i Hjelpeforeningen, har videreført til dere. Den del ... som synes å være den viktigste og mest vedvarende, er at nestekjærlighet er selve hjertet i Hjelpeforeningen, og skulle nå inn i hjertet og være en del av ethvert medlems natur. Nestekjærlighet var for

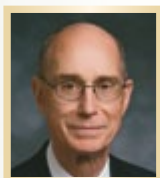
“Jeg har blitt sitert på oppfordringen: ‘Gjør det beste du kan.’ Men jeg vil understreke at det må være ditt aller beste. Vi er altfor tilbøyelige til å slå oss til ro med noe middelmådig. Vi kan gjøre det langt bedre.”

Gordon B. Hinckley

Verdensomspennende
opplæringsmøte for ledere,
10. jan. 2004, 2

dem langt mer enn en følelse av å gjøre godt. Nestekjærighet følger av tro på vår Herre Jesus Kristus og er en virkning av hans forsoning i medlemmenes hjerter ...

Denne forening består av kvinner hvis nestekjærighet kommer fra hjerter som

Henry B. Eyring

forvandles ved å kvalifisere for og etterleve pakter som kun tilbys i Herrens sanne Kirke. Deres nestekjærighet kommer fra Ham gjennom hans forsoning. Deres

nestekjærlige handlinger veiledes av hans eksempel og har sitt utspring i takknemlighet for hans uendelige barmhjertighetsgave og Den hellige ånd, som han sender for å ledsage sine tjenere på deres barmhjertighetsmisjon.⁵

Denne arv av nestekjærighet begynte med søstrene i Nauvoo, som engasjerte seg i organisert nestekjærighet og mottok tempelpakter. Den fortsatte i Winter Quarters og på den strabasiøse reisen til Saltsjødalen. Den holdt siste-dagers-hellige kvinner oppe da de grunnla nye bosettinger og utholdt politisk forfølgelse og verdenskriger, og den bidro til å opprettholde håpet i økonomiske nedgangstider. Den har inspirert til kjærlig omtanke i hjemmet og hjelpetiltak over hele verden. Den har motivert Hjelpeforeningens søstre når de har utført tjeneste på sykehus og har hjulpet til med adopsjon, lagring av hvete, humanitærhjelp

og velferd. Kristi rene kjærighet vil fortsatt motivere Hjelpeforeningens søstre i dag når de kommer sammen for å undervise og tjene hverandre og når de styrker og våker over hverandre, en for en.

Enhver siste-dagers-hellig kvinne blir en del av denne kjærighetsarven, og det er hennes ansvar og privilegium å dele den med andre.

Én families historie illustrerer hvordan Hjelpeforeningens arv har blitt overført fra mor til datter i flere generasjoner. Hver datter har tatt til seg Hjelpeforeningens motto, "Kjærighet svikter aldri".

Arven begynte med Elizabeth Haven Barlow, som sluttet seg til Kirken i 1837. Elizabeth ble medlem av Nauvoo kvinnelige hjelpeforening 28. april 1842, og hun hørte profeten Joseph Smith undervise i organisasjonens grunnleggende prinsipper. Disse læresetningene holdt henne oppe gjennom et liv hvor hun ble utsatt for mobbing og forfølgelse, fødte barn på reisen til Saltsjødalen og tok seg av en ung familie mens hennes mann var på misjon. Hun var Hjelpeforenings-president i Bountiful, Utah fra 1857 til 1888, tre år før hun døde 81 år gammel.

Historien fortsatte med hennes datter Pamela Barlow Thompson. Pamela og hennes mann ble kalt til å bosette seg i Panaca, Nevada, hvor hun ble Hjelpeforenings-president. Hun lærte søstrene husmorferdigheter som å bruke et nytt mekanisk vidunder – symaskinen. Mens

de bodde i Nevada, ble hennes mann drept. Hun og hennes store familie flyttet så til Bountiful, Utah, hvor hun igjen ble kalt til Hjelpeforeningens presidentskap.

Pamela videreførte denne arven til sin datter Theresa Thompson Call. Kort tid etter at Theresa hadde giftet seg, flyttet hun og hennes mann til Mexico. Gjennom mesteparten av sitt liv var hun både Hjelpeforeningens president og rådgiver i Primærs presidentskap. Hun var velkjent for sin barmhjertighetstjeneste, blant annet i form av å levere måltider til trengende. Hun gjorde det til en vane å bake kaker til sine eldre naboer

når de hadde fødselsdag. Ved en anledning hadde hun glemt en nabos fødselsdag, helt til etter kveldsmaten. I overensstemmelse med prinsippet "kjærlighet svikter aldri", fyrte hun igjen opp i komfyren og bakte en kake. Da hun kom på døren sent på kvelden, brast søsteren i gråt og sa: "Jeg har ventet på deg i hele dag, og nå hadde jeg nettopp innfunnet meg med at du hadde glemt meg denne gangen."

Therasas datter Athelia Call Sears elsket også Hjelpeforeningen. Hun skyndte seg å få unna strykingen hver tirsdag formiddag slik at hun kunne delta på Hjelpeforenings-møtet tirsdag

"Hjelpeforeningens historie er nedtegnet i ord og tall, men arven videreføres fra hjerte til hjerte" (Henry B. Eyring).

ettermiddag. Da hun var i slutten av 70-årene, ble hun kalt som Hjelpeforeningens president i menigheten. På en tid da menighetene måtte skaffe egne midler til utstyr og aktiviteter, ledet hun Hjelpeforeningens søstre i arbeidet med å skaffe penger til kjøkkenutstyr til møtehuset, med ytterligere 1000 dollar som biskopen kunne bruke til andre behov i menigheten.

Athelia Sears Tanner, en datter av søster Sears, ble som ung mor kalt som Hjelpeforeningens president i menigheten. Mye av hennes barmhjertighetstjeneste besto i å hjelpe og bringe måltider til nybakte mødre. Med sine naturlige evner som lærer og et sterkt vitnesbyrd om Jesus Kristus, oppfostret hun 13 barn

samtidig som hun hjalp andre og bidro til å frelse sjeler i forskjellige kall i Hjelpeforeningen gjennom hele sitt liv.

Nestekjærlighets arv har fortsatt i denne familien. Alle søster Tanners døtre har virket trofast i Hjelpeforeningen, og hennes barnebarn har fulgt sine mødres eksempel.⁶

Nestekjærlig tjeneste er den åndelige arven til ethvert medlem av Hjelpeforeningen. President Eyring forklarte: "Dere viderefører arven ved at dere hjelper andre å motta nestekjærlighetens gave. De vil i sin tur kunne videreføre den til andre. Hjelpeforeningens historie er nedtegnet i ord og tall, men arven videreføres fra hjerte til hjerte."⁷

Kristi rene kjærlighet fortsetter å inspirere Hjelpeforeningens søstre når de underviser og tjener hverandre.

“Min tur til å tjene”

Etter å ha gitt mange eksempler på mennesker med stor tro, sa apostelen Paulus: “Så la oss derfor, da vi har en så stor sky av vitner omkring oss, legge av alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss, og løpe med tålmodighet i den kamp vi har foran oss, med blikket festet på Jesus, han som er troens opphavsmann og fullender.”⁸

Kirkens kvinner er omgitt av en stor skare vitner, blant dem “vår strålende moder Eva” og “mange av hennes trofaste døtre som [har] levd ned gjennom tidene og dyrket den sanne og levende Gud”.⁹ Guds trofaste døtre lever opp

til sitt privilegium ved å følge i disse vitners fotspor, legge til side de problemer og fristelser som plager dem, og følge den kurs Herren har staket ut for dem.

Enhver generasjon har edle, nestekjærlige, trofaste og hellige kvinner. Selv om få av disse kvinnene havner i historiebøkene, kjenner deres himmelske Fader dem godt. Og som Eliza R. Snow sa, er dette alt som egentlig betyr noe: "Det er mange søstre hvis arbeid ikke er kjent utenfor deres eget bosted, og kanskje ikke engang verdsettes der, men hvilken rolle spiller det? Hvis deres arbeid er akseptabelt for Gud, uansett hvor enkle plikter det gjelder, hvis dere utfører dem trofast, skulle dere aldri bli motløse."¹⁰

Følgende historie forteller om ett av utallige eksempler på trofaste Hjelpeforeningens søstres innflytelse. I dette tilfellet påvirket en håndfull kvinner en ung voksen dame som het Lynne. Fordi Lynne så disse søstrene tjene, var hun fast bestemt på å gjøre det samme når hun ble Hjelpeforenings-søster.

Da Lynne var i slutten av tenårene, fikk hun og moren vite at hennes stefar hadde blitt alvorlig skadet i en by langt borte. De satte seg straks på et fly for å besøke ham, men han døde før de kom frem. Lynne fortalte senere om det som skjedde da de kom hjem:

"Idet min mor og jeg, utslitte og sorgtynge, kom ned flytrappen, kom en mann og en

Mødre kan dele Hjelpeforeningens arv med sine døtre.

kvinne som sto nede på flystripen, bort til oss og la armene rundt oss. Det var grenspresidenten og Hjelpeforenings-presidenten ...

Tiden som fulgte, ble forvirrende, idet vi strevde med å takle det faktum at [min stefar] var død... Men det var alltid en søster der som ventet stille i bakgrunnen – for å overbringe beskjeder, åpne døren og holde oss i hånden når vi ringte familiemedlemmer og venner. De var der og hjalp oss å pakke og håndtere alt som måtte gjøres.

Gjennom det hele utviklet jeg en så dyp takknemlighet at jeg ikke kunne forstå hvordan jeg kunne gjengjelde disse gode søstrene. Jeg prøvde fortvilet å tenke ut en måte, men fantasien ga etter for utmattelsen."

Flere år senere, da Lynne var gift og hadde tre små barn, ble hun kalt til et

Hjelpeforenings-presidentskap. Til tider undret hun om hun ville klare å oppfylle alt som krevdes i kallet. Men så husket hun den tjeneste hun hadde mottatt etter at stefaren døde. “Nå,” tenkte hun, “er det min tur.” Hun fortalte om følgende opplevelser:

“En kvinne i menigheten hadde mistet sin 14 år gamle datter. Moren ba meg kjøpe en begravelseskjole og kle datterens legeme i den før begravelsen. Jeg var i stand til å gjøre det – og det ble en svært gripende erfaring. Det var min tur til å tjene, slik [andre søstre] hadde tjent meg.

En eldre kvinne i menigheten som bodde alene, overdoserte medisinene sine og var i en hjelpeløs tilstand i tre dager. Den andre rådgiveren og jeg fant henne i live i leiligheten hennes, og vasket og stelte henne før ambulansen kom. Deretter vasket vi ned leiligheten – vegger og gulv – med desinfeksjonsmiddel. Min tur igjen.

En ung mor i menigheten, en av mine venner, mistet brått sitt eneste barn, en nydelig tre år gammel datter. En infeksjon tok livet hennes før legene ble klar over hvor alvorlig tilstanden hennes var. Den andre rådgiveren og jeg dro hjem til henne straks vi fikk høre om lille Robins død. Idet vi nærmet oss nettingdøren på terrassen, hørte vi faren (som ikke var medlem av Kirken) gråte mens han snakket i telefonen med sin mor. Han fikk øye på oss,

og fremdeles gråtende, sa han i telefonen: ‘Det går bra, mor. Mormonkvinnene er her.’ Min tur nok en gang.”

Lynne sa senere at når noen spurte henne om hva hun syntes om Hjelpeforeningen, fortalte hun dem om sine erfaringer med å gi og motta tjeneste. Hun sa: “Det er det jeg føler for Hjelpeforeningen langt inn i sjelen. Og det er grunnen.”¹¹

Over hele verden føler siste-dagers-hellige kvinner det samme for Hjelpeforeningen, “langt inn i sjelen”. I likhet med Lynne har de fått hjelp av Hjelpeforeningen, og de vet at det nå er deres tur til å hjelpe i nestekjærlighet og tro. De utfører denne tjenesten i forskjellig kapasitet – som døtre, hustruer, mødre, søstre, tanter, besøkende lærerinner, Hjelpeforeningsledere, naboer og venner. En del av denne tjenesten utføres på oppdrag fra Kirkens ledere, mens en del er et resultat av stille tilskyndelser fra Den hellige ånd. Når de ser at de har “en så stor sky av vitner omkring” seg, er de beredt til å “løpe med tålmodighet i den kamp” de har foran seg.

“Lede verden ... i alt som er prisverdig”

President Joseph F. Smith, Kirkens sjette president, oppfordret siste-dagers-hellige kvinner til å “lede verden og spesielt verdens kvinner i

alt som er prisverdig, alt som er Gud-lignende, alt som er oppløftende og lutrende". Han sa: "Dere er kalt ved Guds profets røst til å gjøre det, til å være de ypperste, de største og de beste, de reneste og de mest trofaste mot det rette."¹²

Gjennom hele historien til Herrens gjenopprettede kirke har Kristi kvinnelige disipler levd opp til denne normen. I likhet med Ester har de vært trofaste og tapre i møte med vanskelige utfordringer. De har funnet mening i livet, slik Ester gjorde da hennes søskenbarn Mordekai spurte henne: "Hvem vet om det ikke er nettopp for en tid som denne at du har fått

"For en tid som denne" (Ester 4:14)

"Jeg tror at når vi bestemmer oss helt for at vi med Gud vår himmelske Faders velsignelser skal utføre et bestemt arbeid, gir Gud oss evne til å utføre dette arbeidet. Men når vi gir opp, når vi blir mismodige, når vi ser på toppen av fjellet og sier at det er umulig å klatre til toppen, uten å gjøre noe forsøk, vil det aldri bli gjort."

Heber J. Grant

Læresetninger fra Kirkens presidenter – Heber J. Grant (2002), 34

dronningverdigheten?”¹³ I likhet med Nehemja i Det gamle testamente har de ikke latt seg avlede fra sine hellige ansvarsoppgaver. Da Nehemjas fiender forsøkte å friste ham bort fra hans plikt til å gjenoppbygge Jerusalems murer, svarte han: “Jeg holder på med et stort arbeid og kan ikke komme ned. Skulle jeg kanskje la arbeidet hvile fordi jeg lot det ligge og drog ned til dere?”¹⁴ Hans fiender fortsatte å friste ham, men han holdt seg sterk og trofast mot sitt viktige arbeid. Verden har forsøkt å overtale

Kirkens kvinner til å oppgi sin gudgitte oppgave, men trofaste Hjelpeforeningens søstre har ikke “kommet ned”.

Befalingen om å lede i alt som er prisverdig, Gud-lignende, oppbyggende og lutrende, er krevende. Det har den alltid vært. Men Hjelpeforeningens søstre er ikke alene om å akseptere denne befalingen. De tilhører en storartet organisasjon, grunnlagt ved prestedømsmyndighet og styrket ved profeters læresetninger og erklæringer. De er Guds elskede døtre

I hver nye generasjon kan Hjelpeforeningens søstre si: “Nå er det min tur til å tjene.”

med hellige ansvarsoppgaver. De er Lammets paktsfolk, "væpnet med rettskaffenhet og med Guds kraft i stor herlighet".¹⁵ Ved å stå sammen med andre trofaste hellige og lære av dem som har gått foran, kan de overvinne jordiske utfordringer. De kan bidra til å bygge opp Guds rike over hele verden og i sitt hjem. De kan si: "Nå er det vår tur – vår tur til å tjene og skrive et kapittel av Hjelpeforeningens historie." Med en forvissning om vår himmelske Faders kjærlighet til dem og et vitnesbyrd om kraften i Jesu Kristi forsoning, kan de heve seg over alminnelige tanker og ambisjoner og ta del i "noe ekstraordinært".¹⁶

Herrens løfter er sikre så sant søstre følger de råd han ga Hjelpeforeningens første president: "Sannelig sier jeg deg, alle som mottar mitt evangelium, er sønner og døtre i mitt rike... Du skal legge til side de ting som er av denne verden, og søke etter de ting som tilhører en bedre verden... Hold fast ved paktene som du har inngått."¹⁷ Da profeten Joseph Smith ba Hjelpeforeningens søstre "leve opp til [sine] privilegier", fulgte han opp denne formaningen med et løfte: "[Det kan ikke] forhindres at dere vil omgås engler... Hvis dere er rene, kan intet hindre dere."¹⁸

VIKTIGE HENDELSER I

Hjelpeforeningens historie

6. APRIL 1830

Kirken blir organisert.

1830

Joseph Smith mottar en åpenbaring til sin hustru Emma (se *L&P* 25).

17. MARS 1842

Nauvoo kvinnelige hjelpeforening organiseres. Emma Smith blir valgt som president.

1843

Emma Smith og hennes rådgivere oppnevner besøkskomiteer i menighetene i Nauvoo, Illinois.

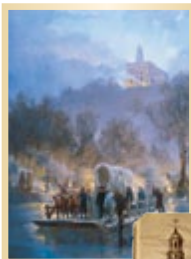
27. JUNI 1844

Profeten Joseph Smith og hans bror Hyrum lider martyrdøden i Carthage fengsel.

FEBRUAR 1846

De hellige begynner å reise fra Nauvoo.

1846

Nauvoo tempel blir innviet.

JULI 1847

Det første pionerkompaniet ankommer Saltsjødalen.

1867

Brigham Young ber biskopene gjenopprette Hjelpeforeningen i alle menigheter.

1870

Det opprettes en egen avdeling for unge kvinner i organisasjonen Cooperative Junior and Senior Retrenchment Association.

1872

Hjelpeforeningen støtter utgivelsen av tidsskriftet *Woman's Exponent*.

1873

Hjelpeforeningens søstre oppfordres til å skaffe seg medisinsk utdanning.

1876

The Deseret Silk Association opprettes, med Zina D. H. Young som president.

1878

Primærforeningen for barn organiseres.

1882

Hjelpeforeningen starter Deseret sykehus.

1890

Wilford Woodruff mottar en åpenbaring som fører til at flergifte blir avskaffet.

1893

Salt Lake tempel blir innviet.

1913

“Kjærlighet svikter aldri” blir Hjelpeforeningens motto.

1915

Hjelpeforeningen begynner å gi ut tidsskriftet *Relief Society Magazine*.

1916

Besøkende lærerinner begynner å gi søstrene et evangeliebudskap hver måned.

1918

Hjelpeforeningen selger 200 000 skjepper hvete til USAs myndigheter.

1921

Hjelpeforeningen etablerer en fødselsklinikk.

1936

Det første presidentskap oppretter Kirkens velferdsprogram.

1944

Besøkende lærerinner slutter å samle inn bidrag og fokuserer isteden på å hjelpe søstrene de besøker.

1954

Belle S. Spafford leder USAs delegasjon til Det internasjonale kvinneverd.

1956

Hjelpeforeningens bygning blir innviet i Salt Lake City.

1969

Hjelpeforeningens sosialavdeling blir innlemmet i Kirkens velferds- og sosialtjeneste.

1971

Relief Society Magazine legges ned og erstattes med *Ensign*.

1978

Kvinnenes minnepark blir innviet i Nauvoo.

16. SEPTEMBER 1978

Det første Hjelpeforeningens fellesmøte blir avholdt.

1987

Et månedlig Besøkende læreriners budskap tas med i det internasjonale tidsskriftet (nå *Liahona*) og *Ensign*.

1992

Søstre feirer Hjelpeforeningens 150-årsjubileum ved å delta i tjenesteprosjekter i sine lokalsamfunn.

23. SEPTEMBER 1995

President Gordon B. Hinckley leser "Familien – En erklæring til verden" på et Hjelpeforeningens fellesmøte.

1997

Hjelpeforeninger, høyprestenes grupper og eldstenes quorumer begynner å studere samme pensummateriale på søndager.

2004

Generalpresidentene for Hjelpeforeningen, Unge kvinner og Primær deltar i det første verdensomspennende opplæringsmøte for hjelpeorganisasjoner.

2009

Hjelpeforeningens medlemstall når 6 millioner.

Søstre på Hjelpeforeningens fellesmøte

2011

Kirken markerer 75-årsjubileet for Kirkens velferdsprogram.

Hjælpeforeningens generalpresidentskaper

President: Emma Hale Smith, 1842–44.

Førsterådgiver: Sarah Marietta Kingsley
Cleveland, 1842–44. **Annenrådgiver:**
Elizabeth Ann Smith Whitney, 1842–44.

President: Eliza Roxcy Snow, 1880–87 (se side
41–59). **Førsterådgiver:** Zina Diantha Huntington
Young, 1880–88. **Annenrådgiver:** Elizabeth Ann
Smith Whitney, 1880–82.

President: Zina Diantha Huntington Young,
1888–1901. **Førsterådgiver:** Jane Snyder Richards,
1888–1901. **Annenrådgiver:** Bathsheba Wilson
Smith, 1888–1901.

President: Bathsheba Wilson Smith, 1901–10.
Førsterådgiver: Annie Taylor Hyde, 1901–9.
Annenrådgiver: Ida Smoot Dusenberry, 1901–10.

President: Emmeline Woodward B. Wells, 1910–21.
Førsterådgiver: Clarissa Smith Williams, 1910–21.
Annenrådgiver: Julina Lambson Smith, 1910–21.

President: Clarissa Smith Williams, 1921–28.
Førsterådgiver: Jennie Brimhall Knight, 1921–28.
Annenrådgiver: Louise Yates Robison, 1921–28.

President: Louise Yates Robison, 1928–39.
Førsterådgiver: Amy Brown Lyman, 1928–39.
Annenrådgivere: Julia Alleman Child, 1928–35;
Kate Montgomery Barker, 1935–39.

President: Amy Brown Lyman, 1940–45.
Førsterådgiver: Marcia Knowlton Howells,
Annenrådgivere: Donna Durrant Sorensen,
1940–42; Belle Smith Spafford, 1942–45.

President: Belle Smith Spafford, 1945–74.
Førsterådgiver: Marianne Clark Sharp, 1945–74.
Annenrådgivere: Gertrude Ryberg Garff,
1945–47; Velma Nebeker Simonsen, 1947–56;
Helen Woodruff Anderson, 1957–58; Louise
Wallace Madsen, 1958–74.

President: Barbara Bradshaw Smith, 1974–84.
Førsterådgivere: Janath Russell Cannon, 1974–78;
Marian Richards Boyer, 1978–84. **Annenrådgivere:**
Marian Richards Boyer, 1974–78; Shirley Wilkes
Thomas, 1978–83; Ann Stoddard Reese, 1983–84.

President: Barbara Woodhead Winder, 1984–90.
Førsterådgiver: Joy Frewin Evans, 1984–90.
Annenrådgiver: Joanne Bushman Doxey, 1984–90.

President: Elaine Low Jack, 1990–97.
Førsterådgiver: Chieko Nishimura Okazaki,
1990–97. **Annenrådgiver:** Aileen Hales Clyde,
1990–97.

President: Mary Ellen Wood Smoot, 1997–2002.
Førsterådgiver: Virginia Urry Jensen, 1997–2002.
Annenrådgiver: Sheri L. Dew, 1997–2002.

President: Bonnie Dansie Parkin, 2002–7.
Førsterådgiver: Kathleen Hurst Hughes, 2002–7.
Annenrådgiver: Anne Clark Pingree, 2002–7.

President: Julie Bangerter Beck, fra 2007.
Førsterådgiver: Silvia Henríquez Allred, fra 2007.
Annenrådgiver: Barbara Thompson, fra 2007.

Noter

Forord

1. Emma Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mars 1842, Church History Library, 12.
2. Spencer W. Kimball: "Søstrenes privilegier og ansvarsområder", *Lys over Norge*, april 1979, 158.
3. Belle S. Spafford, *A Woman's Reach* (1974), 23.
4. Alma 37:6.

Kapittel 1

1. James E. Talmage: *Jesus Kristus*, 3. utg. (1916), 350.
2. Se Johannes 19:25–27.
3. Se Johannes 20:1–18.
4. Se Lukas 10:38–42.
5. Se Johannes 11:20–27.
6. Lukas 8:1–3.
7. 1 Timoteus 5:10.
8. Titus 2:4.
9. Apostlenes gjerninger 9:36–40.
10. Se Romerne 16:3–5.
11. 1 Korinterbrev 16:19; uthevelse tilføyd.
12. Romerne 16:6.
13. Se Apostlenes gjerninger 16:14–15.
14. Romerne 16:1–2; uthevelse tilføyd.
15. Joseph Smith, sitert i Sarah M. Kimball: "Auto-biography," *Woman's Exponent*, 1. sep. 1883, 51; se også *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 445.

16. Eliza R. Snow: "Female Relief Society", *Deseret News*, 22. april 1868, 1; tegnsetting standardisert.
17. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith* (1998), 185.
18. Lorenzo Snow, i "Prest. Snow to Relief Societies", *Deseret Evening News*, 9. juli 1901, 1.
19. Julie B. Beck, "Det siste-dagers-hellige kvinner gjør best: Stå sterk og urokkelig", *Liahona*, nov. 2007, 109.

Kapittel 2

1. Sarah M. Kimball, i Record of the Relief Society from First Organization to Conference, 5. april 1892, Book II, Kirkehistorisk bibliotek, 29; stavemåte og bruk av store bokstaver standardisert.
2. Sarah M. Kimball, "Auto-biography", *Woman's Exponent*, 1. sep. 1883, 51.
3. Se Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mars 1842, 6–7; 20 søstre deltok på det første møtet, og syv som ikke var tilstede, ble tatt opp i foreningen i løpet av møtet.
4. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mars 1842, Kirkehistorisk bibliotek, 7; stavemåte, tegnsetting og bruk av store bokstaver er standardisert etter behov i alle utdrag fra disse møtereferatene.
5. Se Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mars 1842, 8–9.
6. Lære og pakter 25:3, 7.
7. Se Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mars 1842, 8.
8. Se Lære og pakter 25:2, 5–8, 10–11, 13–15.
9. Lære og pakter 25:16.
10. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mars 1842, 8.
11. Emma Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mars 1842, 12.
12. Se Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mars 1842, 14.
13. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. april 1842, 40.
14. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 30. mars 1842, 22.
15. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. april 1842, 38.
16. Boyd K. Packer, i Conference Report, okt. 1978, 9–10; eller *Ensign*, nov. 1978, 8.
17. Se Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mars 1842, 8.
18. Eliza R. Snow, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. april 1842, 41.
19. Se Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 9. juni 1842, 63.
20. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 9. juni 1842, 63.

21. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 9. juni 1842, 63.
22. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. april 1842, 38.
23. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. april 1842, 35.
24. Lære og pakter 20:69.
25. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. april 1842, 38.
26. Lære og pakter 25:5.
27. Lære og pakter 68:25–28.
28. Lære og pakter 93:40, 44, 49–50.
29. Emma Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 9. mars 1844, 123.
30. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. april 1842, 40.
31. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 476.
32. I Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 14. april 1842, 28.
33. I Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 5. aug. 1842, 103.
34. I Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 13. aug. 1842, 107.
35. I Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Meeting of the Female Relief Society of the Third Ward, ingen dato, 112.
36. Lære og pakter 124:27–30.
37. Se Lære og pakter 131–32.
38. Sally Randall, i Kenneth W. Godfrey, *Women's Voices: An Untold History of the Latter-day Saints* (1982), 138–39.
39. Matteus 25:40.
40. "R. S. Reports", *Woman's Exponent*, 1. sep. 1876, 50.
41. Joseph Smith, sitert i Edward W. Tullidge, *The Women of Mormonism* (1877), 76.

42. I Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 16. juni 1843, 91–92.
43. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. april 1842, 39.
44. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 9. juni 1842, 62.
45. Ellen Douglas, brev datert 14. april 1844, maskinskrevet, Kirkehistorisk bibliotek.
46. John A. Widtsoe, *Evidences and Reconciliations*, arr. G. Homer Durham, 3 bind i 1 (1960), 308.
47. Emily Woodmansee, "Som søstre i Sion", *Salmer*, nr. 194.
48. M. Russell Ballard, "Rettferdige kvinner", *Liahona*, des. 2002, 39.
49. Lucy Mack Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 24. mars 1842, 18–19.

Kapittel 3

1. Lære og pakter 25:13.
2. Alma 27:27.
3. Brigham Young, i *History of the Church*, 7:567.
4. Sarah DeArmon Pea Rich, "Autobiography, 1885–93", Kirkehistorisk bibliotek, 66; stavemåte, tegnsetting og bruk av store bokstaver er standardisert; sitert av Richard G. Scott, i Conference Report, Apr. 2009, 42; eller *Liahona*, mai 2009, 44–45.
5. Lære og pakter 136:4.
6. I Charles Lanman: *A Summer in the Wilderness* (1847), 32.
7. Lære og pakter 136:1, 8.
8. Presendia Lathrop Kimball, "A Venerable Woman", *Woman's Exponent*, 1. juni 1883, 2.
9. Drusilla Dorris Hendricks, "Historical Sketch of James Hendricks and Drusilla Dorris Hendricks",

i *Henry Hendricks Genealogy*, red. Marguerite Allen (1963), 28.

10. Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon og Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), 67.
11. Eliza Partridge Lyman's dagbok, 14. juli–12. des. 1846, Kirkehistorisk bibliotek, 32–35.
12. Eliza Partridge Lyman's dagbok, 38.
13. Autobiography of Bathsheba W. Smith, maskinskrevet, Kirkehistorisk bibliotek, 13; stavemåte, tegnsetting og bruk av store bokstaver er standardisert.
14. Helen Mar Whitney, "Scenes and Incidents at Winter Quarters", *Woman's Exponent*, 1. des. 1885, 98.
15. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1981), 13.
16. Alma 34:28.
17. Emmeline B. Wells, "After the Days of Nauvoo", i Record of the Relief Society from First Organization to Conference, 5. april 1892, Book II, Kirkehistorisk bibliotek, 234–35; stavemåte og bruk av store bokstaver standardisert.
18. Brigham Young, "Remarks", *Deseret News*, 15. okt. 1856, 252.
19. Lucy Meserve Smith, "Historical Sketches of My Great Grandfathers", manuskript, Special Collections, Marriott Library, University of Utah, 53–54; stavemåte, tegnsetting og bruk av store bokstaver er standardisert.
20. Moroni 7:47.
21. Lucy Meserve Smith, "Historical Sketches of My Great Grandfathers", 54.

Kapittel 4

1. Se Journal of Wilford Woodruff, 26. des. 1866, Kirkehistorisk bibliotek.

2. Brigham Young, "Remarks", *Deseret Evening News*, 14. des. 1867, 2; se også *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young* (1997), 131.
3. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. april 1842, Kirkehistorisk bibliotek, 38; rettskrivning standardisert.
4. Eliza R. Snow, "Female Relief Society", *Deseret News*, 22. april 1868, 81.
5. Eliza R. Snow, "Female Relief Society", 81.
6. Eliza R. Snow, i Relief Society Minutes, Third Ward, Salt Lake Stake, 23. sep. 1868, Kirkehistorisk bibliotek, 17.
7. Brigham Young, sitert i *The Personal Writings of Eliza Roxcy Snow*, red. Maureen Ursenbach Beecher (1995), 35.
8. Lære og pakter 25:7.
9. Eliza R. Snow, "Female Relief Society", 81.
10. Brigham Young, "Remarks", *Deseret News Weekly*, 13. mai 1868, 3; tegnsetting standardisert.
11. I Susa Young Gates, *History of the Young Ladies' Mutual Improvement Association* (1911), 9–10.
12. Eliza R. Snow, i Senior and Junior Cooperative Retrenchment Association Minutes, 20. feb. 1875, maskinskrevet, Kirkehistorisk bibliotek; tegnsetting standardisert.
13. Brev fra Eliza R. Snow til Mary Elizabeth Lightner, 27. mai 1869, Kirkehistorisk bibliotek.
14. Eliza R. Snow, "An Address by Miss Eliza R. Snow", *Millennial Star*, 13. jan. 1874, 18.
15. Se Lære og pakter 132.
16. Eliza R. Snow, i Relief Society Minutes, Fifteenth Ward, Salt Lake Stake, 6. jan. 1870, Kirkehistorisk bibliotek, 140; tegnsetting og bruk av store bokstaver standardisert.
17. I "Great Indignation Meeting", *Millennial Star*, 22. feb. 1870, 115.
18. "The Mormon Question", *New York Times*, 8. feb. 1870, 1.
19. "Mormon Women in Council", *New York Herald*, 23. jan. 1870; sitert i *Deseret News*, 16. feb. 1870, 23.
20. Wilford Woodruff, "Remarks", *Deseret Weekly*, 14. nov. 1891, 660.
21. Diary of Zina D. H. Young, 6. okt. 1890, Kirkehistorisk bibliotek; rettskrivning standardisert.
22. Helen Mar Whitney, *A Woman's View: Helen Mar Whitney's Reminiscences of Early Church History*, red. Richard N. Holzapfel og Jeni B. Holzapfel (1997), 140.
23. Se Andrew Jenson, *Latter-day Saint Biographical Encyclopedia*, 4 bind (1901–36), 1:695.
24. Eliza R. Snow, i Tenth Ward Relief Society Minutes, 22. jan. 1874, Kirkehistorisk bibliotek, 24; tegnsetting og bruk av store bokstaver standardisert.
25. Emily S. Richards, i "General Conference Relief Society", *Woman's Exponent*, des. 1901, 54.
26. I "Emily S. Richards", *Brigham Young University Bulletin: Dedicatory Services for Naming and Dedication of Twelve Buildings*, 7. mai 1957, 21.
27. Spencer W. Kimball: "De rettferdige kvinners rolle", *Lys over Norge*, mai 1980, 149.
28. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young*, 167–68.
29. Brigham Young, "Remarks", *Deseret News Weekly*, 13. mai 1868, 3.
30. Eliza R. Snow, "Female Relief Society", 81.
31. Brigham Young, "Remarks", *Deseret News Weekly*, 13. mai 1868, 3.
32. Emmeline B. Wells, "Be Wise and Hearken to Counsel", *Woman's Exponent*, 1. nov. 1876, 84; tegnsetting standardisert.
33. Sarah Howard, i "General Meeting of Central and Ward Committees", *Woman's Exponent*, 1. des. 1876, 99.
34. John Taylor, "Discourse by Prest. John Taylor", *Deseret News*, 9. april 1879, 147.
35. Emmeline B. Wells, "Sisters Be in Earnest", *Woman's Exponent*, 15. okt. 1876, 76.
36. Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon og Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), 165–66.
37. Se "Church Wheat to Be Turned Over to Government", *Deseret Evening News*, 20. mai 1918, 1.
38. Eliza R. Snow, "An Address", *Woman's Exponent*, 15. sep. 1873, 63.
39. Emmeline B. Wells, "Zina D. H. Young—A Character Sketch", *Improvement Era*, nov. 1901, 45.
40. Eliza R. Snow, "An Address by Miss Eliza R. Snow", 20; tegnsetting standardisert.
41. Emma Andersen Liljenquist, i *Our Pioneer Heritage*, red. Kate B. Carter (1963), 6:445–46.
42. "Deseret Hospital", *Woman's Exponent*, 1. aug. 1882, 36.
43. Diary of Emmeline B. Wells, 4. jan. 1878, Harold B. Lee Library Special Collections, Brigham Young University; tegnsetting standardisert.
44. Diary of Emmeline B. Wells, 1. aug. 1895.
45. Eliza R. Snow, "An Address by Miss Eliza R. Snow", 21.
46. Eliza R. Snow, *Poems: Religious, Historical, and Political* (1856), 148–49.

Kapittel 5

1. Emmeline B. Wells, Clarissa S. Williams og Julina L. Smith, "Resolutions of Relief Society", *Woman's Exponent*, nov. 1913, 79.
2. 1 Korinterbrev 13:8; Moroni 7:46; se også General Board Minutes, 1842–2007, 3. juli 1913, Kirkehistorisk bibliotek.
3. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 9. juni 1842, Kirkehistorisk bibliotek, 63.
4. Moroni 7:47.
5. Emmeline B. Wells, Clarissa S. Williams og Julina L. Smith, "Epistle to the Relief Society Concerning These War Times", *Relief Society Magazine*, juli 1917, 364.
6. Se Moroni 7:46–47.
7. Joseph F. Smith, i Minutes of the General Board of Relief Society, 17. mars 1914, Kirkehistorisk bibliotek, 54–55.
8. I "Notes from the Field", *Relief Society Magazine*, sep. 1917, 512.
9. Emmeline B. Wells, "The Grain Question", Relief Society Bulletin, sep. 1914, 1–2.
10. Amy Brown Lyman, "Social Service Work in the Relief Society, 1917–1928", maskinkrevet, Kirkehistorisk bibliotek, 2.
11. Clarissa S. Williams, i "Relief Society Gives Hard Job to General Head", *Deseret News*, sep. 23, 1925, kapittel 2, side 1.
12. Gladys Robison Winter, i *The Life and Family of Louise Yates Robison*, red. Gladys Robison Winter, Kirkehistorisk bibliotek.
13. Se Evelyn Hodges Lewis, intervju med Loretta Hefner, sep. 1979, utskrift, Kirkens historiske bibliotek.
14. Louise Y. Robison, "Officers' Meeting", *Relief Society Magazine*, mai 1935, 272.
15. Heber J. Grant, i Conference Report, okt. 1936, 3.
16. Thomas S. Monson, "Retningsgivende prinsipper for personlig velferd og velferd i familien", *Lys over Norge*, feb. 1987, 2.
17. Harold B. Lee, "Place of the Relief Society in the Church Security Plan", *Relief Society Magazine*, mars 1937, 143; tegnsetting standardisert.
18. Joseph L. Wirthlin, "Relief Society—An Aid to the Bishops", *Relief Society Magazine*, juni 1941, 417.
19. "Memo of Suggestions", 1–6, Church Union Board Executive Committee Minutes, Kirkehistorisk bibliotek.
20. Amy Brown Lyman, i Mayola R. Miltonberger, *Fifty Years of Relief Society Social Services* (1987), 2; bruk av store bokstaver standardisert.
21. Boyd K. Packer, ikke utgitt manuskript.
22. Maria Speidel, i "Notes from the Field", *Relief Society Magazine*, feb. 1946, 123.
23. John Zippo, "Life Story of John Zippo", ikke utgitt manuskript, sitert i Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon og Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), 301–2.
24. Eva M. Gregerson, i "Notes from the Field", *Relief Society Magazine*, feb. 1946, 118.
25. Hugh B. Brown, i "Notes from the Field", *Relief Society Magazine*, okt. 1944, 591–92.
26. Se Hedwig Biereichel, i Roger P. Minert, *In Harm's Way: East German Saints in World War II* (2009), 209.
27. Se Jennifer A. Heckmann, i Nathan N. Waite, "Steadfast German Saints", *BYU Magazine*, vinteren 2010, 57.

28. Amy Brown Lyman, *In Retrospect* (1945), 160–61.
29. Moroni 7:46–47.

Kapittel 6

1. Eliza R. Snow, i Weber Stake Relief Society Minutes, 30. okt 1877, Kirkehistorisk bibliotek, 27–28.
2. Belle S. Spafford, Marianne Sharp og Gertrude Garff, "The New Year", *Relief Society Magazine*, jan. 1947, 3.
3. Boyd K. Packer, i Conference Report, april 1998, 94–95; eller *Lys over Norge*, juli 1998, 73.
4. Boyd K. Packer, "Kretsen av søstre", *Lys over Norge*, april 1981, 210.
5. Henry B. Eyring, "Hjelpeforeningens varige arv", *Liahona*, nov. 2009, 124–25.
6. Boyd K. Packer, "Kretsen av søstre", 210.
7. Boyd K. Packer, i Conference Report, april 1998, 97; eller *Lys over Norge*, juli 1998, 73.
8. George Albert Smith, "Address to Members of Relief Society", *Relief Society Magazine*, des. 1945, 717.
9. Se Belle S. Spafford, "A Relief Society Building to Be Erected", *Relief Society Magazine*, des. 1945, 751–53.
10. Belle S. Spafford, "Joy in Full Measure", *Relief Society Magazine*, nov. 1948, 725.
11. David O. McKay, "Dedicatory Prayer of the Relief Society Building", *Relief Society Magazine*, des. 1956, 789.
12. Boyd K. Packer, i Conference Report, okt. 1978, 10; eller *Ensign*, nov. 1978, 8–9.
13. Belle S. Spafford, interview by Jill Mulvay [Derr], 20. jan. 1976, utskrift, Kirkehistorisk bibliotek, 127.

14. Belle S. Spafford, *A Woman's Reach* (1974), 98; avsnittindelning endret.
 15. Silvia H. Allred, "Enhver kvinne trenger Hjelpeforeningen", *Liahona*, nov. 2009, 115–16.
 16. Se Olga Kovářová Campora, "Fruits of Faithfulness: The Saints of Czechoslovakia", i *Women Steadfast in Christ* (1992), 141–46.
 17. Spencer W. Kimball, "De rettferdige kvinners rolle", *Lys over Norge*, mai 1980, 149.
 18. Elaine L. Jack, interview by Julie B. Beck, 10. feb. 2009, utskrift, Kirkehistorisk bibliotek; tegnsetting standardisert.
 19. Elaine L. Jack, interview by Julie B. Beck, 10. feb. 2009; bruk av store bokstaver og tegnsetting standardisert.
 20. Thomas S. Monson, "Hjelpeforeningens mektige styrke", *Lys over Norge*, jan. 1998, 97.
 21. Julie B. Beck, "Hvordan oppfylle hjelpeforeningens formål", *Liahona*, nov. 2008, 110.
 22. Boyd K. Packer, "Kretsen av søstre", 210.
 23. Boyd K. Packer, i Conference Report, april 1998, 95; eller *Lys over Norge*, juli 1998, 73.
 24. Boyd K. Packer, "Kretsen av søstre", 210.
 25. Thomas S. Monson, "Kjærlighet svikter aldri", *Liahona*, nov. 2010, 124–25; se også Veiledning til Skriftene, "Nestekjærlighet"; Moroni 7:46–47.
- Kapittel 7**
1. Eliza R. Snow, "O, Fader, la mitt hjerte få", *Salmer*, nr. 101.
 2. Se Lukas 15:3–7.
 3. Se 3 Nephi 11:13–17; 17:5–25.
 4. Julie B. Beck, "Hjelpeforeningen – Et hellig verk", *Liahona*, nov. 2009, 113.
 5. Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. juli 1843, Kirkehistorisk bibliotek, 101.
 6. Joseph F. Smith, "Address of President Joseph F. Smith", *Woman's Exponent*, mai 1903, 93; se også *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith* (1998), 186–87.
 7. Eliza R. Snow, i Relief Society Minutes, Sixth Ward, Salt Lake Stake, 16. aug. 1868, Kirkehistorisk bibliotek, 16; rettskriving og bruk av store bokstaver standardisert.
 8. Eliza R. Snow, i Mt. Pleasant North Ward Relief Society Minutes, 7. aug. 1880, Kirkehistorisk bibliotek, 56; bruk av store bokstaver standardisert.
 9. Sarah M. Kimball, i 15th Ward Relief Society Minutes, 1868–1873, Kirkehistorisk bibliotek; tegnsetting standardisert.
 10. Jane Richards, i "R. S. Reports", *Woman's Exponent*, sep. 1907, 24.
 11. Minutes of General Board of Relief Society, 19. april 1944, Kirkehistorisk bibliotek, 39–40.
 12. Belle S. Spafford, interview by Jill Mulvay [Derr], 1. des. 1975, utskrift, Kirkehistorisk bibliotek.
 13. Belle S. Spafford, interview by Jill Mulvay [Derr], 8. des. 1975, utskrift, Kirkehistorisk bibliotek.
 14. Henry B. Eyring, "Hjelpeforeningens varige arv", *Liahona*, nov. 2009, 123.
 15. Julie B. Beck, "'Strengthen Thy Stakes': Strong and Immovable in Faith," i *Awake, Arise, and Come unto Christ: Talks from the 2008 BYU Women's Conference* (Deseret Book, 2009), 86–87; portugisisk oversettelse revidert.
 16. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. april 1842, 38.
 17. Spencer W. Kimball, "De små tjenester", *Lys over Norge*, des. 1976, 1.
 18. Thomas S. Monson, i Conference Report, okt. 2009, 84; eller *Liahona*, nov. 2009, 86.
 19. Dieter F. Uchtdorf, "Lykke, deres arv", *Liahona*, nov. 2008, 120.
 20. Spencer W. Kimball, "En forståelse av besøkende lærerinnens virksomhet", *Lys over Norge*, des. 1978, 4; se også Lære og pakter 20:53–54.
 21. Camilla Kimball, i Caroline Eyring Miner and Edward L. Kimball, *Camilla: A Biography of Camilla Eyring Kimball* (1980), 175.
 22. Cathie Humphrey, i "Sterke hender og kjærlige hjerter", *Liahona*, des. 2004, 26.
 23. Siteret av Mary Ellen Smoot, i intervju av Julie B. Beck, 20. mai 2009, utskrift, Kirkehistorisk bibliotek.
 24. "Sterke hender og kjærlige hjerter", 26.
 25. Spencer W. Kimball, "En forståelse av besøkende lærerinnens virksomhet", 4.
 26. IVirginia U. Jensen, "Ringer i vannet", *Liahona*, jan. 2001, 107.
 27. Mary Ellen Smoot, i Conference Report, okt. 1997, 13–14; eller *Lys over Norge*, jan. 1998, 13.
 28. Spencer W. Kimball, "En forståelse av besøkende lærerinnens virksomhet", 4.
 29. Silvia H. Allred, "Kjærlighet svikter aldri", *Liahona*, nov. 2011, 114–16.
 30. Elaine L. Jack, i Jaclyn W. Sorensen, "Visiting Teaching—Giving Selfless Service in a Loving Sisterhood", *Church News*, 7. mars 1992, 5.
 31. Vivien D. Olson, "The Visiting Teacher Who Made a Difference", *Church News*, 15. mai 1982, 2.

32. Hope Kanell Vernon, "The Visiting Teacher Who Made a Difference", *Church News*, 12. juni 1982, 2.
 33. Barbara W. Winder, "Striving Together: A Conversation with the Relief Society General Presidency", *Ensign*, mars 1985, 12.
 34. Robyn Romney Evans, "In the Vineyard", *Ensign*, mars 2004, 21–23.
 35. Lorenzo Snow, i "Prest. Snow to Relief Societies", *Deseret Evening News*, 9. juli 1901, 1; med sitat fra Jakobs brev 1:27.
- ## Kapittel 8
1. Moses 1:39.
 2. Dallin H. Oaks, i Conference Report, april 1992, 51; eller *Lys over Norge*, juli 1992, 34.
 3. John A. Widtsoe, *Priesthood and Church Government* (1939), 83.
 4. Elaine L. Jack, i Conference Report, okt. 1996, 105; eller *Lys over Norge*, jan. 1997, 74.
 5. Sheri L. Dew, i Conference Report, okt. 2001, 13; eller *Liahona*, jan. 2002, 13; med sitat fra Lære og pakter 109:22.
 6. Elizabeth Ann Whitney, "A Leaf from an Autobiography", *Woman's Exponent*, 1. sep. 1878, 51.
 7. Elizabeth Ann Whitney, "A Leaf from an Autobiography", *Woman's Exponent*, 1. aug. 1878, 33.
 8. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. april 1842, Kirkehistorisk bibliotek, 36.
 9. Syvende trosartikkel.
 10. Amanda Barnes Smith, i Edward W. Tullidge, *The Women of Mormondom* (1877), 124, 128; se også *Vår arv: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges historie i korte trekk* (1996), 47–48; møllens eier het Jacob Hawn.
 11. Elizabeth Ann Whitney, "A Leaf from an Autobiography", *Woman's Exponent*, 1. aug. 1878, 33.
 12. Joseph Smith, sitert av Mercy Fielding Thompson, i "Recollections of the Prophet Joseph Smith", *Juvenile Instructor*, 1. juli 1892, 400.
 13. Lære og pakter 95:8.
 14. Lære og pakter 97:28.
 15. Lære og pakter 97:13–14.
 16. Lære og pakter 124:28, 40.
 17. Elizabeth Ann Whitney, "A Leaf from an Autobiography", *Woman's Exponent*, 15. feb. 1879, 191.
 18. Se Lære og pakter 84:19–22.
 19. Joseph Fielding Smith, "Relief Society—an Aid to the Priesthood", *Relief Society Magazine*, jan. 1959, 5–6.
 20. Russell M. Nelson, i Conference Report, april 2006, 38; eller *Liahona*, mai 2006, 37.
 21. Richard G. Scott, "Hjelpeorganisasjonenes doktrinære grunnlag", *Verdensomspennende opplæringsmøte for ledere*, 10. jan. 2004, 5.
 22. Dallin H. Oaks, i Conference Report, april 1992, 51; eller *Lys over Norge*, juli 1992, 34; med sitat fra 1 Korinterbrev 11:11.
 23. Dallin H. Oaks, i Conference Report, april 1992, 51; eller *Lys over Norge*, juli 1992, 34; med sitat fra Lære og pakter 14:7.
 24. Se Lære og pakter 68:25–28.
 25. Bruce R. McConkie, i Conference Report, Sydney Australia Area Conference 1976, 34; sitat fra Moses 5:11.
 26. "Familien – En erklæring til verden", side 167 i denne boken.
 27. Dallin H. Oaks, i Conference Report, okt. 2005, 24, 26, 28; eller *Liahona*, nov. 2005, 24, 26–27.
 28. Ikke utgitt manuskript; forfatters navn ønskes ikke oppgitt.
 29. Boyd K. Packer, i Conference Report, april 1998, 95–96; eller *Lys over Norge*, juli 1998, 73; sitat fra Lære og pakter 107:5 og Joseph Smith, i Sarah M. Kimball, "Auto-biography", *Woman's Exponent*, 1. sep. 1883, 51.
 30. Lære og pakter 38:27.
 31. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 30. mars 1842, 22.
 32. Eliza R. Snow, i Relief Society Minutes, Eleventh Ward, Salt Lake Stake, 3. mars 1869, Kirkehistorisk bibliotek.
 33. Bathsheba W. Smith, "Official Announcement", *Woman's Exponent*, 1. jan. 1902, 68.
 34. Henry B. Eyring, "Hjelpeforeningens varige arv", *Liahona*, nov. 2009, 123.
 35. Barbara W. Winder, interview by Susan W. Tanner, 3. jan. 2011, utskrift, Kirkehistorisk bibliotek, 1.
 36. Barbara W. Winder, interview by Susan W. Tanner, 3. jan. 2011, 1.
 37. Lære og pakter 6:32
 38. Thomas S. Monson, i Conference Report, okt. 1992, 68; eller *Lys over Norge*, jan. 1993, 65.
 39. Spencer W. Kimball, "Hjelpeforeningen – dens løfter og muligheter", *Lys over Norge*, mars 1977, 2.
 40. Joseph Fielding Smith, "Relief Society—an Aid to the Priesthood", 5.
 41. Gordon B. Hinckley, i Conference Report, okt. 1996, 90–91; eller *Lys over Norge*, jan. 1997, 64.
- ## Kapittel 9
1. Gordon B. Hinckley, "Stå sterke mot verdens falskhet", *Lys over Norge*, jan. 1996, 101.

2. "Familien – En erklæring til verden" side 166–67 i denne boken.
3. Gordon B. Hinckley, sitert i "Inspirerende tanker", *Lys over Norge*, aug. 1997, 5.
4. Barbara Thompson, "Jeg styrker deg og hjelper deg", *Liahona*, nov. 2007, 117.
5. Bonnie D. Parkin, "Foreldre har en hellig plikt", *Liahona*, juni 2006, 61.
6. Gordon B. Hinckley, "Stå sterke mot verdens falskhet", 98.
7. James E. Faust, "Hjelpeforeningens mektige nøkler", *Lys over Norge*, jan. 1997, 91; bruk av store bokstaver standardisert.
8. Gordon B. Hinckley, "Stå sterke mot verdens falskhet", 98.
9. "Familien – En erklæring til verden", side 166 i denne boken.
10. Julie B. Beck, "Hvordan undervise i læren om familien", *Liahona*, mars 2011, 12.
11. Se Lære og pakter 138:38–39; Moses 5:10–12.
12. Se 1 Mosebok 27–28; se også Julie B. Beck, "Hvordan undervise i læren om familien", 32.
13. Se 1 Kongebok 17:8–24.
14. Se Alma 56:47–48.
15. Se Lukas 2:40–52.
16. Se Lære og pakter 68:25–28; 93:36–48; 131:1–3.
17. Eliza R. Snow, "An Address", *Woman's Exponent*, 15. sep. 1873, 63.
18. Zina D. H. Young, i "First General Conference of the Relief Society", *Woman's Exponent*, 15. april 1889, 172.
19. Joseph F. Smith, i *Deseret Weekly*, 9. jan. 1892, 71; se også *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith* (1998), 31–32.
20. Zina D. H. Young, i "Relief Society Jubilee", *Woman's Exponent*, 1. april 1892, 140.
21. Zina D. H. Young, i "First General Conference of the Relief Society", 172.
22. Joseph F. Smith, i Minutes of Relief Society General Board, 17. mars 1914, 50–51; som sitert i *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith* (1998), 186.
23. Sheri L. Dew, "Er vi ikke alle mødre?" *Liahona*, jan. 2002, 112.
24. Bonnie D. Parkin, "Foreldre har en hellig plikt", 61.
25. Barbara W. Winder, i "Enriching and Protecting the Home", *Ensign*, mars 1986, 20.
26. Belle S. Spafford, interview by Jill Mulvay [Derr], 8. mars 1976, utskrift, Kirkehistorisk bibliotek, 238.
27. M. Russell Ballard, i Conference Report, april 2010, 17; eller *Liahona*, mai 2010, 18.
28. Se Sheri L. Dew, "Er vi ikke alle mødre?" 96–98.
29. Julie B. Beck, i Conference Report, okt. 2007, 81; eller *Liahona*, nov. 2007, 76–77.
30. Howard W. Hunter, "Til Kirkens kvinner", *Lys over Norge*, jan. 1993, 92.
31. Budskap fra Det første presidentskap, i Conference Report, okt. 1942, 12; lest av J. Reuben Clark jr.
32. Budskap fra Det første presidentskap, i Conference Report, okt. 1942, 12–13; lest av J. Reuben Clark jr.
33. Barbara B. Smith, *A Fruitful Season* (1988), 55.
34. George W. Cornell, "Home-makers Get a Boost", *Fresno [California] Bee*, 5. april 1978, C-5; sitert i Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon, and Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), 361.
35. Se Susan W. Tanner, "Styrk fremtidens mødre", *Liahona*, juni 2005, 16.
36. David O. McKay med sitat fra J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), 42; i Conference Report, april 1935, 116.
37. Harold B. Lee, "Be Loyal to the Royal within You", i *Speeches of the Year: BYU Devotional and Ten-Stake Fireside Addresses 1973* (1974), 91; se også *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Harold B. Lee* (2000), 134.
38. Spencer W. Kimball, i Conference Report, okt. 1980, 3–4; eller *Ensign*, nov. 1980, 4.
39. James E. Faust, i Conference Report, april 2003, 70; eller *Liahona*, mai 2003, 68.
40. Gordon B. Hinckley, "Stå sterk og urokkelig", *Verdensomspennende opplæringsmøte for ledere*, 10. jan. 2004, 20.
41. Se Spencer W. Kimball, i Conference Report, okt. 1971, 152–56; eller *Ensign*, des. 1971, 36–39.
42. Gordon B. Hinckley, "Stå sterke mot verdens falskhet", 98.
43. Spencer W. Kimball: "Søstrenes privilegier og ansvarsområder", *Lys over Norge*, april 1979, 158.
44. Gordon B. Hinckley, "Stå sterke mot verdens falskhet", 98.

Kapittel 10

1. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. april 1842, Kirkehistorisk bibliotek, 38; rettskrivning, tegnsetting og bruk av store bokstaver er standardisert etter behov i alle utdrag fra disse møtereferatene.
2. Mary Ellen Smoot, "Fryd deg høylig og gled deg, du Sions datter", *Liahona*, jan. 2000, 111.

3. M. Russell Ballard, "Rettfærdige kvinner", *Liahona*, des. 2002, 39.
4. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. april 1842, 38.
5. Henry B. Eyring, "Hjelpeforeningens varige arv", *Liahona*, nov. 2009, 121.
6. Se Athelia T. Woolley, sammen med Athelia S. Tanner, "Our Five-Generation Love Affair with Relief Society", *Ensign*, juni 1978, 37–39.
7. Henry B. Eyring, "Hjelpeforeningens varige arv", 123.
8. Hebreerne 12:1–2.
9. Lære og pakter 138:39.
10. Eliza R. Snow, "Speech by E. R. Snow", *Woman's Exponent*, 1. mai 1891, 167; bruk av store bokstaver standardisert.
11. Se Lynne Christy, "Now It's My Turn", *Ensign*, mars 1992, 25–27.
12. Joseph F. Smith, i Minutes of the General Board of Relief Society, 17. mars 1914, Kirkehistorisk bibliotek, 54–55.
13. Ester 4:14.
14. Nehemja 6:3.
15. 1 Nephi 14:14.
16. Emma Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mars 1842, 12.
17. Lære og pakter 25:1, 10, 13.
18. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. april 1842, 38–39.

Liste over fotografier og bilder

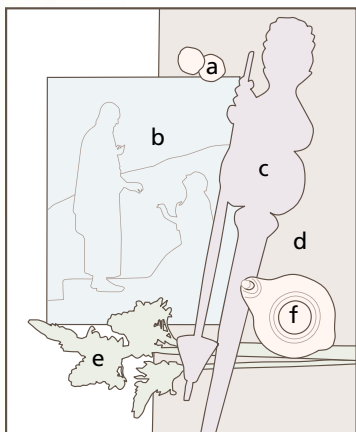
Side ii *Kristus i rød kappe*, av Minerva K. Teichert.
© IRI. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.

Forord

Side xi *Kristus underviser Marta og Maria*, av Anton Dorph. © Hope Gallery.

Kapittel 1

Side 2

- a. Skjerver som de som omtales i Markus 12:41–44.
- b. *Maria og den oppstandne Kristus*, av Harry Anderson. © IRI.
- c. Håndtein, et redskap som brukes til å spinne garn. Gjengitt med tillatelse fra Carma de Jong Anderson.

d. Tekstil som var vanlig i klær på nytestamentlig tid. Gjengitt med tillatelse fra Carma de Jong Anderson.

e. Betlehemsstjerne, vanlig blomst i Det hellige land.

f. Reproduksjon av en oljelampe tilsvarende dem som ble brukt på Kristi tid. Laget av Andrew Watson.

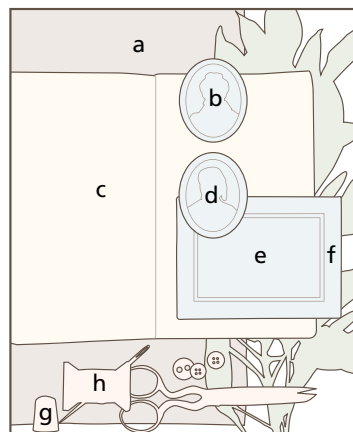
Side 4 Detalj fra *Maria hørte hans ord*, av Walter Rane. © 2001 IRI.

Side 5 Detalj fra *Levende vann*, av Simon Dewey. © Simon Dewey.

Side 6 *Tabita syr*, av Jeremy Winborg. © Jeremy Winborg.

Kapittel 2

Side 10

a. Prøveklut med korssting, fra pionertiden. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.

b. Detalj fra *Joseph Smith*, av Kenneth Corbett. © Kenneth Corbett.

c. Kopi fra 1830-tallet av manuskript til Budenes bok, som inneholdt en opptegnelse av åpenbaringer gitt gjennom profeten Joseph Smith. De fleste av disse åpenbaringene er nå tatt med i Lære og pakter.

d. Detalj fra *Emma Hale Smith*, av Lee Greene Richards. © 1941 IRI.

e. *Nauvoo, Illinois, 1859*, av John Schroder. © IRI.

f. Ramme, gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.

g. Knapper og fingerbøl, gjengitt med tillatelse fra International Society Daughters of Utah Pioneers.

h. Nål, tråd og saks brukt av pionerer, gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.

Side 11 *Joseph Smith ved Nauvoo tempel*, av Gary Smith. © Gary Smith.

Side 12 Detalj fra *Emma Hale Smith*, av Lee Greene Richards. © 1941 IRI.

Side 13 *Hjelpeforeningens organisasjon*, av Nadine B. Barton. © 1985 IRI.

Side 14 *Portrett av John Taylor*. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk bibliotek.

Side 15 *Gjengivelsen av Det melkisedekske prestedømme*, av Walter Rane. © IRI.

Side 16 *Emma Smith*, av Robert Barrett. © 1991 Robert Barrett.

Side 17 Detalj fra *La oss gledes og frydes*, av Walter Rane. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.

Side 23 *Emma, gjenopprettelsens utvalgte kvinne, 1839*, av Theodore S. Gorka. © 1996 IRI.

Side 24 *Joseph Smith*, av Kenneth Corbett. © Kenneth Corbett.

Kapittel 3

Side 28

a. Pionerdukke, gjengitt med tillatelse fra International Society Daughters of Utah Pioneers.

b. Segolilje, et emblem for Hjelpeforeningen. Tidlige bosettere i Utah spiste segoliljeknoller i en periode med ekstrem hungersnød.

c. Pionerlappetteppe, gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.

d. Islandsk salmebok, gjengitt med tillatelse fra International Society Daughters of Utah Pioneers.

e. *Nauvoo tempel*, av Jon McNaughton. © Jon McNaughton.

f. Ramme, gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.

Side 31 Detalj fra *Nauvoo Illinois tempel*, av M. Richard Goodwin. © Rivermills Fine Art.

Side 32 *Sweetwater*, av Harold Hopkinson. © Harold Hopkinson.

Side 33 Foto av Eliza Partridge Lyman. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk bibliotek.

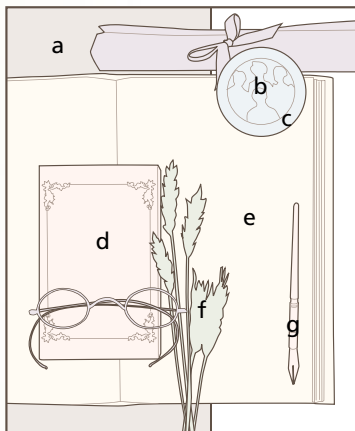
Slettenes Madonna, av Robert Barrett. © 1987 Robert Barrett.

Side 34 Detalj fra *Bathsheba W. Smith*, av Lee Greene Richards. © IRI. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.

- Side 35 *Vaskedag på slettene*, av Minerva K. Teichert. 1938. Gjengitt med tillatelse fra Brigham Young University kunstmuseum. Med enerett. Kopiering ikke tillatt.
- Side 36 Detalj fra *Elizabeth H. Jackson: Pionermor*, av Megan Rieker.
- Side 37 Detalj fra *Pionerhage*, av VaLoy Eaton. © VaLoy Eaton. Gjengitt med tillatelse fra Zions Bank. Kopiering ikke tillatt.

Kapittel 4

Side 40

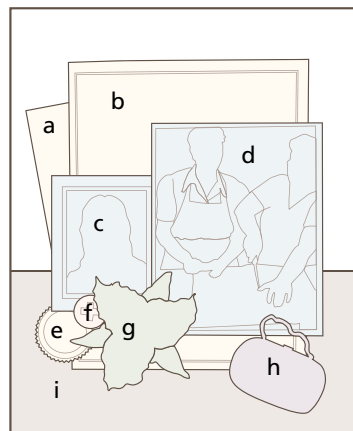
- a. Sjøl gjengitt med tillatelse fra International Society Daughters of Utah Pioneers.
- b. Foto av en afgangsklasse ved Hjelpeforeningens sykepleieskole. Gjengitt med tillatelse fra International Society Daughters of Utah Pioneers.
- c. Ramme, gjengitt med tillatelse fra International Society Daughters of Utah Pioneers.
- d. Faksimileopptrykk av tysk Mormons bok fra 1852.
- e. Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, faksimile. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum. (Se side 42).
- f. Hvete, et emblem for Hjelpeforeningen. (Se side 52–54.)

g. Fyllepenn, gjengitt med tillatelse fra International Society Daughters of Utah Pioneers.

- Side 42 Detalj fra *Eliza R. Snow*. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.
- Side 44 *Eliza Snow underviser Hjelpeforeningens søstre*, av Michael T. Malm. © Michael T. Malm.
- Side 46 Detalj fra *Bønn*, av Walter Rane. © Walter Rane.
- Side 49 Detalj fra *Studium på sabbaten*, av Sheri Lynn Boyer Doty. © IRI. Gjengitt med tillatelse fra Sheri Lynn Boyer Doty.
- Side 50 *Spencer W. Kimball*, av Judith A. Mehr. © IRI. *Brigham Young*, av John Willard Clawson.
- Side 56 Detalj fra *Zina Diantha Huntington Young*. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.
- Side 58 Detalj fra *Det tapte får bli reddet*, av Minerva K. Teichert.

Kapittel 5

Side 62

- a. Notat skrevet på et prospekt av Beaver West Ward Relief Society Hall, 1909. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk bibliotek.
- b. Flygeblad laget av Hjelpeforenings generalutvalg og utdelt av besøkende lærerinner, med oppfordring om å gi klær til europeiske hellige

under 2. verdenskrig. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk bibliotek.

c. *Kristi ansikt*, av Heinrich Hofmann. Gjengitt med tillatelse fra C. Harrison Conroy Co., Inc.

d. Foto gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk bibliotek.

e. Hjelpeforeningens emblem brukt på et diplom utstedt av Hjelpeforenings generalutvalg. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk bibliotek.

f. Røde Kors-nål, gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.

g. Bilde av hvit trebladsblomst copyright Gerald A. DeBoer, 2010. Brukt med tillatelse fra Shutterstock.com.

h. Myntpung brukt av Harriet Barney Young. Gjengitt med tillatelse fra International Society Daughters of Utah Pioneers.

i. Rødt paisleysjal, gjengitt med tillatelse fra Carma de Jong Anderson.

Side 64 Detalj fra *Emmeline B. Wells*, av Lee Greene Richards. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.

Side 66 Detalj fra *Joseph F. Smith*, by Albert E. Salzbrenner.

Side 70 Detalj fra *Louise Y. Robison*, av John Willard Clawson. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.

Side 71 Detalj fra *Heber J. Grant*, av C. J. Fox. © IRI.

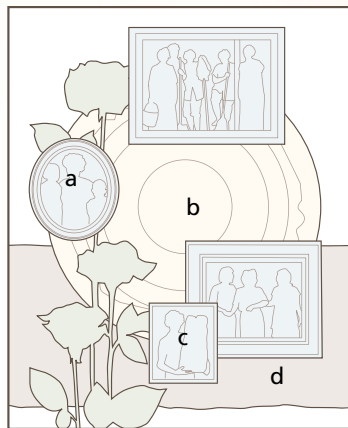
Side 74 Detalj fra *Clarissa S. Williams*, av Lee Greene Richards. © 1924 IRI. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.

Side 78 Detalj fra *Amy Brown Lyman*, av Lee Greene Richards. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.

Side 79 Detalj fra *En blind helbredes*, av Del Parson. © 1983 IRI.

Kapittel 6

Side 82

a. Foto: Jeffrey D. Allred og Mike Terry. © *Deseret News*.

b. Strameibroderi av Hjelpeforeningens emblem.

c. Foto av kvinne som holder en innsamlingssekk fra *Deseret Industries*, 1940-tallet. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk bibliotek.

d. Pionerknipling, gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum. (Se uttalelsen av President Boyd K. Packer på side 99.)

Side 85 *Krets av søstre*, av David Dibble. © David Dibble.

Side 86 Detalj fra *Belle S. Spafford*, av Alvin Gittins. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.

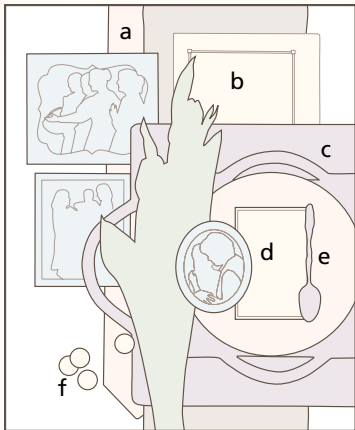
Side 93 *Kristus kaller Peter og Andreas*, av Harry Anderson. © IRI.

Side 94 Foto av Elaine L. Jack © Busath.com.

Side 95 Foto © Jason Swensen.

Kapittel 7

Side 104

a. Vennskapsbanner laget av en gruppe kvinner som et symbol på deres vennskap. Gjengitt med tillatelse fra International Society Daughters of Utah Pioneers.

b. Besøkende lærerinner-opptegnelse, gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.

c. Foto av kurver © Joey Celis/Flickr/Getty Images.

d. Notatkort, gjengitt med tillatelse fra International Society Daughters of Utah Pioneers. Teksten lyder: "Herren er på min side."

e. Tallerken og skje, gjengitt med tillatelse fra International Society Daughters of Utah Pioneers.

f. Amerikanske mynter fra tidlig 1900-tall som representerer bidrag innsamlet av besøkende lærerinner. Gjengitt med tillatelse fra Carma de Jong Anderson.

Side 105 Detalj fra *En etter en*, av Walter Rane. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.

Side 107 *Pionerkvinner*, av Julie Rogers. © Julie Rogers.

Side 114 Detalj fra *Rettferdige kvinners innflytelse*, av Julie Rogers. © 2009 Julie Rogers.

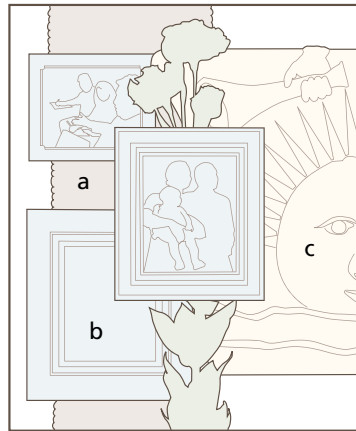
Side 116 Detalj fra *Besøkende lærerinner*, av Shannon Gygi Christensen. © 2006 Shannon Christensen.

Side 122 Maleri: Keith Larson. © 1992 Keith Larson.

Side 123 Detalj fra *Lorenzo Snow*, av Lewis A. Ramsey. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.

Kapittel 8

Side 126

a. Skuldterskerf laget av Sarah Jane Casts Evans av silke høstet av silkeormer. Gjengitt med tillatelse fra International Society Daughters of Utah Pioneers.

b. *Oppføringen av Kirtland tempel*, av Walter Rane, © IRI.

c. Sol-sten brukt på det gjenoppbyggede Nauvoo Illinois tempel.

Side 130 Detalj fra *Den frelse skal få*, av Julie Rogers. © Julie Rogers.

Side 133 Detalj fra *Joseph Fielding Smith*, av Shauna Cook Clinger. © 1983 IRI.

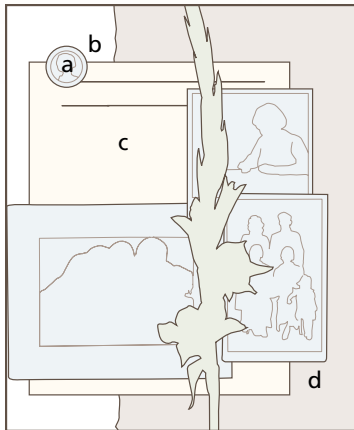
Side 135 *Adam og Eva underviser sine barn*, av Del Parson. © 1978 IRI.

Side 136 Detalj fra *Barbara B. Smith*, av Cloy Kent. © IRI.

Side 140 Foto av Barbara W. Winder © Busath Photography.

Kapittel 9

Side 146

- a. Portrett av Abbie H. Wells gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk bibliotek.
- b. Medaljong, gjengitt med tillatelse fra International Society Daughters of Utah Pioneers.
- c. Samoansk oversettelse av "Familien – En erklæring til verden."
- d. Rutet teppe kardet, spunnet, farget og vevd av Eliza R. Snow som ung kvinne. Gjengitt med tillatelse fra International Society Daughters of Utah Pioneers.

Side 150 *Farvel, min unge kriger*, av Del Parson. © Del Parson.

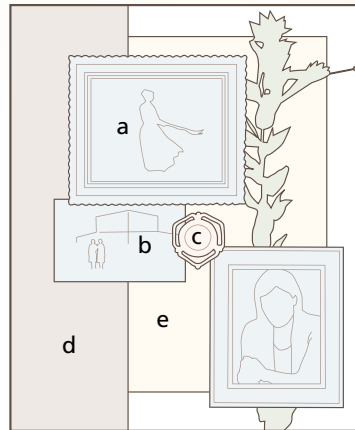
Side 151 *Rebekka ved brønnen*, av Michael Deas. © 1995 IRI.

Side 152 Foto av Bonnie D. Parkin © Busath.com.

Side 158 Foto av Julie B. Beck © Busath.com.

Kapittel 10

Side 170

- a. *Solsikker og bøffel møkk*, av Gary L. Kapp. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.
- b. Foto av kvinner utenfor Mesa Arizona tempel, 1920, av George Edward Anderson. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk bibliotek.
- c. Hjelpeforenings-nål.
- d. Lappeteppe designet av Cristina Franco, laget til Primærs generalpresidentskap.
- e. Side fra Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mars 1842. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk bibliotek. (Se side 42).

Side 173 *Vend deres hjerte til familien*, av Anne Marie Oborn. © 1997 Anne Marie Oborn.

Side 175 Foto © 2000 Steve Bunderson.

Side 179 Detalj fra *Dronning Ester*, av Minerva K. Teichert. © William og Betty Stokes.

Viktige hendelser i Hjelpeforeningens historie

- Side 182 Detalj fra *Emma Hale Smith*, av Lee Greene Richards. © 1941 IRI.
- Detalj fra *Hjelpeforeningens organisasjon*, av Nadine B. Barton. © 1985 IRI.
- Detalj fra *Pionerkvinner*, av Julie Rogers. © Julie Rogers.
- Detalj fra *Joseph og Hyrums martyrdød*, av Gary Smith. © 1984 IRI.
- Enden av Parley Street*, av Glen S. Hopkinson. © Glen S. Hopkinson.
- Foto av Brigham Young: C. R. Savage. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk bibliotek.
- Detalj fra *Nøysomhetsforeningen organiseres av Brigham Young, 1869*, av Dale Kilbourn. © IRI.
- Detalj fra *Zina Diantha Huntington Young*. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk museum.
- Side 183 Detalj fra *Primærforeningens første møte*, av Lynn Fausett og Gordon Cope. © IRI.
- Foto av Salt Lake tempel. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk bibliotek.
- Foto av billett til innvielsen av Salt Lake tempel. Gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk bibliotek.
- Side 184 Foto av kvinner som utfører tjeneste © Jason Swensen.

Emneoversikt

1

1. verdenskrig, leve fredelig under, 64–66

2

2. verdenskrig, 73–79

A

Adam og Eva: deres paktsforhold, 134–35; underviste sine barn sammen, 135, 150

Allred, Silvia H., om besøkende lærerinner, 118; forteller om sin mors tjeneste, 91–92

Alvarenga, Hilda, hjelper søstre som Hjelpeforenings-president på grensplan, 91–92

B

Ballard, M. Russell: om søstres medfødte evne til omsorg, 156; om søstres pakt om å bygge opp Guds rike, 25; om søstres styrke og guddommelige fremtid, 172

Bangerter, Geraldine, arbeider med brasilianske søstre for å etablere besøkende lærerinneres virksomhet i Brasil, 111–12

Barlow, Elizabeth Haven, viderefører Hjelpeforeningens arv til sin familie, 174–75

Barneoppdragelse. *Se* Familie

Beck, Julie B.: om at hun hentet styrke i Hjelpeforeningen som ung mor,

96–97; om besøkende lærerinner som følger Jesu Kristi eksempel, 105; om Hjelpeforeningens søstre som Kristi disipler, 7; om Kirkens teologi om familien, 149–50; om omsorg og husmoryrket, 156; om å mobilisere Hjelpeforeningen for å styrke familier, 96–97; om å motta og handle på grunnlag av personlig åpenbaring, 158

Benson, Ezra Taft: om at mødre tilbringer tid med sine barn, 161; om guddommelighetens kraft som tilkjennegis i templet, 129

Besøkende lærerinner: begynnelsen til, 105–6; endringer i, 108–10; forslag for å bli effektive, 123; og å frelse sjeler, 117; og å hjelpe andre å føle Jesu Kristi kjærlighet, 117; og å hjelpe andre å følge Jesus Kristus, 116–17; og å ivareta timelige behov av kjærlighet, 117–18; plikt-troskap nødvendig for, 113–14; som en velsignelse for besøkende lærerinner, 120–23; som en åndelig tjenestegjerning, 108, 116–17; spørsmål å stille i forbindelse med, 115; undervise og bære vitnesbyrd i forbindelse med, 116–17; uttrykk for takknemlighet for, 116–17, 119–20; å søke åndelig veiledning i forbindelse med, 114–16

Biereichel, Hedwig, et eksempel på mot og tro, 78

Brown, Hugh B., om eksempler på nestekjærlighet under 2. verdenskrig, 77–78

C

Call, Theresa Thompson, viderefører Hjelpeforeningens arv til sin familie, 175–76

Chukwurah, Florence, mottar inspirasjon som besøkende lærerinne, 115–16

Clark, J. Reuben jr., møter andre ledere i Kirken for å drøfte forenkling av programmer og aktiviteter, 73–74

Cleveland, Sarah M., beskikket som medlem av det første Hjelpeforenings-presidentskap, 13

Cook, Margaret, og Hjelpeforeningens begynnelse, 11, 25

D

Den hellige ånd: følge dens tilskyn-delser, i besøkende lærerinneres virksomhet, 113, 114–16; gave, 128; konstant veiledning av, 128; personlig åpenbaring gjennom, 128; veiledning og trøst fra, 45–46

Deseret sykehus, 56

Det nye testamente, kvinner i, 3–6

Dew, Sheri L.: om at prestedømmets velsignelser er tilgjengelige for alle trofaste medlemmer av Kirken, 128; om barnløse kvinner som finner andre måter å være mor på, 153–54

Disipler: blant kvinner i dag, xi, 7, 105, 179–80; blant kvinner i Det nye testamente, xi, 3–6

Douglas, Ellen, viser og mottar nestekjærlighet i vanskelige stunder, 23–24

Dudley, Matilda, organiserer kvinner for å hjelpe trengende amerikanske indianere, 36

E

Engler, omgås profaste Hjelpeforeningens søstre, 181

Enhet, mellom menn og kvinner i Kirken, 15, 73, 138–142

Ester, som eksempel på tro og mot, 179–80

Eva: og Adam, deres paktsforhold, 134–35; og Adam, underviste sine barn sammen, 135, 150; og profaste døtre, tilber Gud, 176

Eyring, Henry B.: om at besøkende lærerinnens virksomhet er inspirert, 110; om nestekjærlighet og Jesu Kristi forsoning, 173–74; om respekt mellom Hjelpeforeningens søstre og prestedømsbærere, 140; om å vise nestekjærlighet, Hjelpeforeningens arv, 85–86, 173–74, 176

F

Familien: erklæring til verden om, 166–67; forsvare, 157–59; grunnlaget for et rettskaffent liv, 133, 149; Hjelpeforeningen underviser søstre om deres ansvar i, 152–59; Joseph Smiths og tidlige Hjelpeforeningens søstres innsats for å styrke, 18–21; læresetninger om, 149–51, 159–60; og prestedømmet, 133–38; paktsforhold i, mellom mann og hustru, 134–36; rettfærdige eksempler i, 150, 160–64; styrke, som en grunnleggende hensikt med prestedømmet, 134, 151–52; styrke, som et grunnleggende prinsipp i Hjelpeforeningen, xi, xiii–xiv, 7, 17, 18–21, 29, 41, 67–69, 74, 78, 84, 86–87, 96–97, 117–18, 133, 152–59, 171, 172; styrke, ved tempelordnansner, 20–21; sørge for timelige nødvendigheter til, 51; åpenbaringer om, 18–20

Familien – En erklæring til verden: den fullstendige teksten til, 166–67; uttalelser om, 147–48

Faust, James E.: om hvorfor erklæringen om familien ble presentert på Hjelpeforeningens fellesmøte, 148; om trøst til foreldre med villfarne barn, 160

Flergifte: forsvart av tidlige sistedagers-hellige kvinner, 46–49; USAs myndigheter vedtar lover mot, 46

Føbe, som kirketjener på nytestamentlig tid, 6

Fødselsklinikk, 69

G

Grant, Heber J.: beroliger Louise Y. Robison etter å ha kalt henne som rådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap, 71; og rådgivere, om at morsrollen er nær det guddommelige, 157; og rådgivere, om prinsipper for selvhjelpenhet, 71; om hovedhensikten med velferdsprogrammet, 72; om å overvinne motløshet, 179; støtter opprettelsen av Hjelpeforeningens sosialavdeling, 67

Gregersen, Eva M., om danske hellige som hjalp nordmenn under 2. verdenskrig, 76

Gud Faderen. *Se* Vår himmelske Fader

Guds døtre: deres guddommelige fødselsrett, 85, 142; deres uendelige verdi, xii; kjente og tilba Gud i den førjordiske tilværelse, 166; velsignet ved prestedømskraft, 127; viktig at kvinner husker at de er, 171–72, 181

H

Hellige klær, 134

Helseomsorg og medisin: opplæringsprogrammer for sykepleiere og hjelpepleiere, 68; søstre oppfordret til å lære, 54

Hendricks, Drusilla Dorris, om sykdom blant siste-dagers-hellige pionerer, 32

Hinckley, Gordon B.: leser erklæringen om familien på et Hjelpeforeningens fellesmøte, 147–48; og rådgivere, om hjemmet som grunnlag for et rettskaffent liv, 149; om behovet for erklæringen om familien, 147–48; om kvinner som hjemmets voktere, 148, 164–65; om kvinner som står sterke og urokkelige for rettferdighet, 160; om styrken til kvinner som arbeider sammen med prestedømsbrødre, 125; om søstres store kapasitet og viktige plass i vår himmelske Faders plan, 142; om utført tjeneste, 113; om å gjøre det beste vi kan, 173; uttaler en velsignelse over Kirkens kvinner, 164–65

Historier: Amanda Barnes Smith mottar profetiens gave for å kunne hjelpe sin sønn, 130–31; armenske søstre utfører tjeneste i sin fattigdom, 69; Belle S. Spafford følger George Albert Smiths råd om å gjøre sin innflytelse gjeldende, 88–91; besøkende lærerinner hjelper trengende søstre, 118; Boyd K. og Donna Packer besøker en Hjelpeforening i Tsjekkoslovakia, 84–85; Dallin H. Oaks' mor leder sin familie etter at hennes mann dør, 137–38; Dallin H. Oaks rådfører seg med Barbara W. Winder om saker som angår kvinner i Kirken, 140–41; danske hellige gir mat til norske hellige, 76; eksempler på etterlevelse av evangeliet i siste-dagers-helliges hjem, 160–64; Elizabeth Ann Whitney blir omvendt til det gjengitte evangelium, 128–29; Eliza Partridge Lyman mottar og gir trøst i forbindelse med barns død, 32–33; Ellen Douglas viser og mottar nestekjærlighet i vanskelige stunder, 24; Emily S. Richards utvikler selvillit som taler, 49; Emma Andersen Liljenquist mottar inspirasjon som sykepleier, 55; en

alenemor blir styrket ved de pakter hun har inngått, 137–38; en familie viderefører Hjelpeforeningens arv i mange generasjoner, 174–76; en Hjelpeforenings-president hjelper sine søstre etter et jordskjelv, 86–87; en Hjelpeforenings-søster skjønner at det er hennes tur til å tjene, 177–78; en søster finner ut at en quilt hun har laget, har hjulpet noen i et annet land, 66; en søster får kjærlighet til de mange søstrene hun tjener som besøkende lærerinne, 120–23; en uimottakelig søster ber sin besøkende lærerinne om hjelp, 114; en ung kvinne uttrykker takknemlighet for profeters læresetninger om morsrollen, 159; Ester utviser tro og mot og redder sitt folk, 179–80; Geraldine Bangerter arbeider med brasilianske søstre for å etablere besøkende lærerinnens virksomhet i Brasil, 111–12; Gertrude Zippo virker som Hjelpeforenings-president til tross for prøvelser og fare, 76; Heber J. Grant beroliger Louise Y. Robison etter å ha kalt henne som rådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap, 71; Hedwig Biereichel gir mat til russiske krigsfanger, 78; Hellige etterlater et budskap på en vegg i Nauvoo tempel, 30; Hellige mottar tempelvelsignelser før de forlater Nauvoo, 29–30; Hilda Alvarenga hjelper Hjelpeforeningens søstre i grenen sin, 91–92; Hjelpeforeningens begynnelse, 11–12; Hjelpeforeningens søstre forsvaret flergiftet, 46–49; Hjelpeforeningens søstre utfører tjeneste for å markere organisasjonens 150-årsjubileum, 95; Jesus Kristus ber Marta og Maria bli hans disipler, 3–4; Joseph F. Smith ser Hjelpeforeningens søstre hjelpe en trengende familie, 106–7; Joseph Smith organiserer Nauvoo kvinnelige hjelpeforening, 12–13; Julie B. Beck, får støtte fra Hjelpeforeningen som ung mor, 96–97; kvinner gir bort sine underkjørt når de får høre om lidende

håndkjerrepionerer, 36; kvinner og menn arbeider sammen i kjølvannet av en orkan, 141; Lucy Meserve Smith leder andre søstre i arbeidet med å hjelpe håndkjerrepionerer, 36–37; Mary Fielding Smith leder og har omsorg for sine barn, 151; Matilda Dudley leder andre søstre i arbeidet med å hjelpe trengende amerikanske indianere, 36; Nehemja nekter å forlate sitt arbeid med å gjenoppbygge Jerusalem, 180; Olga Kovářová blir omvendt til evangeliet og arbeider i riket, 92–94; Sally Randall finner trøst i dåp for de døde, 20–21; Spencer W. Kimball forteller at han har sett glimt av himmelen, 160–62; søstre forteller om sin takknemlighet for besøkende lærerinner, 119–20; Theresa Thompson Call kommer med kake til en venn som har fødselsdag, 175; Thomas S. Monson møter en kvinne som har hatt glede av Hjelpeforeningens arbeid for å bedre lese- og skrivekyndighet, 96; to søstre blir inspirert til å vite hvordan de kan hjelpe andre i nød, 114–16

Hjelpe de trengende, som et grunnleggende prinsipp i Hjelpeforeningen, xi, xiii, 7, 17, 21–25, 84, 154, 171. *Se også* Besøkende lærerinner; Nestekjærlighet

Hjelpeforeningen: dens begynnelse, 11, 171; dens første møte, 12–14; dens guddommelige organisasjon, 7, 65, 171; dens innflytelse, på søstre i menigheter og grener, 96–97; dens møter, undervise i veldedige, praktiske og familierelaterte ansvarsoppgaver, 155; dens oppgave å helbrede, 84; eksempler på ren gudsdyrkelse, 123; en grunnleggende del av gjenoppretelsen, 1, 7, 171; formål med, xi, xiii, 7, 16–24, 84, 154, 171; gjenopprettet, 41; gjøre noe ekstraordinært, xi; ledere i, virker under ledelse av prestedømmet, 138; opphørte midlertidig, 29; organisert under

myndighet og etter mønster av prestedømmet, 12, 14–15, 98, 138; sammenlignet med prestedømsnummer, 138, 152; som en sted for tilflukt og innflytelse, 81, 83, 84; tidlige søstres iver etter å slutte seg til, 15; undervisning i familierelaterte ansvarsoppgaver, 151–52

Hjelpeforeningens motto: fastslått, 63; fulgt av søstre i stunder med prøvelser, 63–79. *Se også* Nestekjærlighet

Hjelpeforeningsbygningen, 88

Hjem: rettfærdige eksempler i, 160–64; som et styrkesenter, 154–56. *Se også* Familie

Humphrey, Cathie, lærer om sin innflytelse som besøkende lærerinne, 114

Hunter, Howard W.: om Guds døtres guddommelige fødselsrett, 85; om å styrke familier, 157

Husmorferdigheter: kunsten, 155; og omsorg, 156

Hvete: Brigham Young oppfordrer søstrene til å dyrke og høste, 52; brukt til å hjelpe mange, 54; Emmeline B. Wells om å lagre, 52, 53, 66; John Taylors råd til brødre om, 53; solgt til amerikanske myndigheter, 54, 66; søstres arbeid for å lagre, 52–53

Hvordan du bruker denne boken, xii–xiv

I

Isak og Rebekka, sørget for at pakter ikke ville gå tapt, 150

J

Jack, Elaine L.: om Hjelpeforeningens søsterfellesskap, 94; om prestedømmets velsignelser, 127–28; om tjeneste som ble utført for å markere Hjelpeforeningens 150-årsjubileum, 95–96; om å

fremme lese- og skrivekyndighet, 95–96; om å hjelpe gjennom besøkende lærerinnens virksomhet, 119

Jesu Kristi forsoning: en grunnleggende del av nestekjærlighet, 173–74; finn styrke gjennom, 76; gjør det mulig for familier å bli beseglet for all evighet, 149; hjelper oss å heve oss over alminnelige tanker og ambisjoner, 181; vitnesbyrd om, hjelper oss å forberede oss til å komme inn i templet, 21

Jesus Kristus: ber Marta og Maria bli hans disipler, 3–4; følge hans eksempel, 105, 112; hans jordiske virke, 3–4; hans læresetninger, fører til lykke i familien, 147, 167; hans spesielle kjærlighet og omtanke for kvinner, 3; hjelpe andre å føle hans kjærlighet, 117; hjelpe andre å følge, 95, 116–17; Hjelpeforeningens søstres hengivenhet til, 172; oppfostrer av Maria og Josef, 150; troens opphavsmann og fullender, 176–77; vitnesbyrd om, avgjørende for vårt perspektiv, 59. *Se også* Disipler; Jesu Kristi forsoning; Nestekjærlighet; Tro

K

Kimball, Camilla, om sin innsats som besøkende lærerinne, 114

Kimball, Presendia, om mangelen på menn til å hjelpe i siste-dagers-hellige pionerkompanier, 31

Kimball, Sarah M.: om arbeidet med å lagre hvete, 53; og Hjelpeforeningens begynnelse, 11, 25; om besøkende lærerinner, 108

Kimball, Spencer W.: om at Gud ivaretar våre behov gjennom andre mennesker, 112; om besøkende lærerinner som hjelper andre å følge Frelseren, 116; om besøkende lærerinnens virksomhet som et middel til å frelse sjeler, 117; om den store innflytelse rettskafne,

veltalende Hjelpeforeningens søstre kan ha, 50, 94–95; om det edle kall å være en rettferdig kvinne i de siste dager, 145, 164; om glimt av himmelen i rettskafne siste-dagers-helliges liv, 160–62; om Hjelpeforeningens potensielle styrke, 141; om Hjelpeforeningens søstre som studerer Skriftene, 50; om Kirkens vekst som følge av søstres eksempel, 94–95; om kvinner som verdsetter fortiden, xii; om å motstå innflytelser som svekker familien, 159–60; om å utvikle Kristus-lignende egenskaper, 5; sammenligner besøkende lærerinnens og hjemmelæreres virke, 113–14

Kirkens råd, 140–41

Klær, hellige, 134

Kovářová, Olga, hennes omvendelse til evangeliet og tjeneste, 92–95

Krig, leve fredelig under, 64–66

Kvinner: deres guddommelige roller og muligheter, 171–72; døtre av Gud, 171; i Det nye testamente, 3–6; Jesu Kristi kjærlighet og omtanke for, 3; rettskafne siste-dagers-helliges innflytelse, 90

Kvinnens stemmerett, 56

L

Lee, Harold B.: om at det viktigste arbeidet gjøres i hjemmet, 159–60; om enhet mellom prestedømsledere og Hjelpeforenings-ledere, 73; om templer som det eneste sted på jorden hvor vi kan motta fylden av prestedømmets velsignelser, 133; om å bli selvhjulpne, 53

Liljenquist, Emma Andersen, om å lære helseomsorg, 55

Lyman, Amy Brown: om endringer i besøkende lærerinnens oppdrag, 108; om enhet mellom Hjelpeforenings-ledere og prestedømsledere, 75; om erfaringer som

Hjelpeforenings-leder, 78–79; om Hjelpeforeningens storhet, 78; om kraften i et vitnesbyrd, 78; som leder av Hjelpeforeningens sosialavdeling, 67; understreker behovet for at mødre er hjemme, 157

Lyman, Elizabeth Partridge, om å få og gi trøst når et barn dør, 32–33

M

Manifestet, 47–49

Marta og Maria, som Jesu Kristi disipler, xi, 3–4

McConkie, Bruce R., om paktsforholdet mellom Eva og Adam, 134–35

McKay, David O.: holder innvielsesbønnen for Hjelpeforeningens bygning, 88; om at ingen suksess kan oppveie at man svikter i hjemmet, 159; om enhet i Kirken, 139

Medisin og helseomsorg, søstre oppfordres til å lære, 54–55

Monson, Thomas S.: om formålene med velferdsprogrammet, 72; om Hjelpeforeningens tiltak for å bedre lese- og skrivekyndighet, 96; om kvinner og menn som arbeidet sammen i kjølvannet av orkanen Andrew, 141; om uttrykk for nestekjærlighet, 99–101; om å utrette mirakler ved tro, 91; om å være Herrens hender på jorden, 103, 112

Mormonbataljonen, 30–31

Morsomsorg: barnløse kvinner finner anledning til, 153–54; et ansvar for alle kvinner, 156

Mødre, morsrollen: deres åndelige rolle, 75; en del av kvinners evige natur, 156; forsvare, 157–59; innflytelse på unge krigrere i Mormons bok, 150; kvinner oppfordret til å være hjemme, 74–75. *Se også* Familie

N

- Nauvoo: Hjelpeforeningen grunnlagt i, 12; tempel bygget i, 11; tjeneste utført i, 21–24; utvandringen fra, 29–30
- Nauvoo tempel: budskap skrevet på veggen i, da de hellige forlot Nauvoo, 30; hjelp til dem som bygget, 11; tusenvis av hellige mottar sin begavelse og blir beseglet i, 29
- Nehemja, som eksempel på tro og mot, 180
- Nelson, Russell M., om at familier blir beseglet ved prestedømskraft, 133
- Nestekjærlighet: beskrevet av Thomas S. Monson, 99–101; eksempler på, blant tidlige siste-dagers-hellige, 21–24, 30–37; eksempler på, i perioder med prøvelser, 67–69, 73–79; eksemplifisert av Emma og Joseph Smith, 23; forkynt av Joseph Smith, 22–23; Herren har behag i, 106; i besøkende lærerinnens virksomhet, 116–20; i Hjelpeforeningens motto, 63, 174; i hjemmet, 18–19, 150–51; og Jesu Kristi forsoning, 173–74; Silvia Allred lærer, av sin mor, 91–92; som en oppholdende kraft i krig og fred, 64–65; som et grunnleggende prinsipp i Hjelpeforeningen, 45, 63, 70, 171; som Hjelpeforeningens arv, 85–86, 172–76; styrker søsterfellesskapet, 99–101; vist gjennom tjeneste, 176–78. *Se også* Hjelpe de trengende
- Nøysomhet: definisjon, 45; forkynt av Brigham Young og Eliza R. Snow, 45

O

- Oaks, Dallin H.: om at prestedømmet velsigner kvinner og menn i like stor grad, 127; om hvor hellig ekteskap og familieforhold er, 134; om sin mors lederskap da hans far døde, 137; rådfører seg med

Barbara W. Winder om saker som angår kvinner i Kirken, 140

Omsorg og husmoryrke, 156

Ordinanser, velsignelser gjennom, 15, 128–29. *Se også* Pakter; Prestedømmet

P

- Packer, Boyd K.: og hans hustru møter krets av søstre i Tsjekkoslovakia, 84–85, 98–99; om den beskyttelse Hjelpeforeningens søsterfellesskap gir, 81, 86; om følelsen av tilhørighet i Hjelpeforeningen, 138; om innflytelsen fra en menighets- eller grensfamilie, 87; om kvinner som tilegner seg Hjelpeforeningens dyder, 16; om programmet for utplassering av indianske elever, 75; om velsignelser trofaste Hjelpeforeningens søstre får, 99
- Pakter: beskyttet, av Rebekka og Isak, 150; enhver søster som har inngått, har mandat til å frelse sjeler, 25; hjalp siste-dagers-hellige pionerer på reisen, 29–30, 33–34; Hjelpeforeningen hjelper kvinner å forberede seg til å inngå, 16–17, 131, 132; Hjelpeforeningens søstre som paktsfolk, 181; og prestedømskraft, 127; om å følge Jesus Kristus, oppfylt ved besøkende lærerinnens virksomhet, 112; styrke gjennom, 15, 128–29, 137–38
- Parkin, Bonnie D.: om erklæringen om familien, 148; om å motta styrke på Hjelpeforenings-møter, 155; om å utvikle nestekjærlighet i hjemmet, 152
- Pionerer: deres leveforhold, 30–34; holder fast ved sine pakter etter at de forlater Nauvoo, 29–30; tjeneste blant, 32–37
- Pstedømmet: besegler familier for evig, 134; grunnlaget for et rettskaffent liv, 133–34; Hjelpeforeningen organisert under dets myndighet, 12, 14–15, 98, 138;

velsignelser av, for trofaste kvinner, 15, 127–33; velsigner kvinner og menn i like stor grad, 127–28

Pstedømsquorumer, sammenlignet med Hjelpeforeninger, 138, 151–52

Primær-organisasjonen, 58

Privilegier, leve opp til, 169, 171

Program for utplassering av indianske elever, 75

Publikasjoner, 57

R

- Randall, Sally, finner trøst i dåp for de døde, 20–21
- Rebekka og Isak, sørget for at pakter ikke ville gå tapt, 150
- Reform. *Se* Nøysomhet
- Relief Society Magazine*, 57
- Rich, Sarah, om de helliges velsignelser da de forlot Nauvoo, 30
- Richards, Emily S., utvikler selvtilitt som taler, 49
- Richards, Willard: tilstede når Joseph og Hyrum Smith lider martyrdøden, 29; tilstede på Hjelpeforeningens første møte, 12
- Robison, Louise Y.: blir beroliget av Heber J. Grant etter å ha blitt kalt som rådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap, 71; hennes bakgrunn, 70–71; om takknemlighet for offentlige tjenester, 72; om å finne glede i å tjene Gud, 70

S

- Samfunnsengasjement, av Hjelpeforeningens søstre, 65, 75
- Sandberg, Bobbie, fikk hjelp av Hjelpeforeningens president etter et jordskjelv, 86–87

- Scott, Richard G.: om hjemmet som grunnlaget for et rettskaffent liv, 133; om prestedømmets støtte til familien, 134
- Sears, Athelia Call, viderefører Hjelpeforeningens arv til sin familie, 175–76
- Selvhjulpenhet: eksempler på, blant Hjelpeforeningens søstre på slutten av 1800-tallet, 51–57; utvikle, 51; vektlegging av, under den store depresjonen, 70–72
- Silke, produksjon, 51–52
- Skriftstudium, 50, 172
- Smith, Amanda Barnes, mottar profetiens gave for å kunne hjelpe sin sønn, 130–31
- Smith, Barbara B.: om at Hjelpeforeningens søstre følger prestedømsveiledning og mottar inspirasjon, 136; om forsvar av familien og morsrollen, 157–58
- Smith, Bathsheba W.: innfører leksjoner i modrepplæring, 153; om de tidlige siste-dagers-hellige pionerers prøvelser og velsignelser, 33–34; om enhet mellom kvinner og menn i Kirken, 139–40; om å få et vitnesbyrd om det gjengitte evangelium, 34
- Smith, Emma: et eksempel på nestekjærlig tjeneste, 23; om at Hjelpeforeningen utretter noe ekstraordinært, xi, 14; om at mødre underviser sine døtre, 19; om hennes ønske om å bli veiledet ved åpenbaring, 12; valgt som Hjelpeforeningens første president, 12–13; åpenbaring til, 13–14
- Smith, George Albert: om at Joseph Smith vred om nøkkelen til kvinners frigjøring, 87; om lykke gjennom tjeneste, 77; råder Belle S. Spafford til å gjøre sin innflytelse gjeldende, 88–91
- Smith, Hyrum, hans martyrdød, 29
- Smith, Joseph: hans martyrdød, 29; hans undervisning, inspirerer tidlige pionerkvinner, 34; leder arbeidet med å bygge Kirtland tempel, 21; om ansvarsoppgavene til Hjelpeforeningens president-skap, 12–13; om at engler omgås Hjelpeforeningens søstre, 181; om at Hjelpeforeningens søstre hjelper de fattige og frelser sjeler, 17, 24, 63, 83; om at Hjelpeforeningens søstre skulle leve opp til sitt privilegium, 169, 171; om at kvinner er de første og de førende i gode gjerninger, 21; om at kvinner har nestekjærlighet, 172; om at kvinner mottar Åndens gaver, 130; om enhet i Kirken, 138; om Hjelpeforeningen som en gjenopprettelse av et gammelt mønster, 1, 7; om Hjelpeforeningen som en utvalgt forening, 14; om Hjelpeforeningen som noe bedre, 11–12; om Hjelpeforeningens organisasjon, 9, 12–15; om Hjelpeforeningens søstres evne til å handle av medfølelse, 15, 41, 112, 173; om kraften i vennlighet, 22–23; om templets velsignelser, 131–32; om å granske Skriftene, 47; om å hjelpe de trengende, 22–23, 119; om åpenbaringen i L&p 25, 14; oppfordrer de hellige til å bidra til byggingen av Nauvoo tempel, 11; prestedømmet gjengitt gjennom, 127; underviser søstre om Hjelpeforeningens formål, 16–25; åpenbaringer til, om familieansvar, 18–20
- Smith, Joseph F.: om at Hjelpeforeningen leder verden i prisverdige ting, 66, 178–79; om at Hjelpeforeningen underviser i familieansvar, 153; om den beskyttelse hans mors eksempel ga ham, 155; om Hjelpeforeningens guddommelige natur, 7, 65; om sin mors eksempel, 151; om å ha sett Hjelpeforeningens søstre hjelpe en trengende familie, 106–7
- Smith, Joseph Fielding: om at Hjelpeforeningen ble organisert ved åpenbaring, 13; om at Hjelpeforeningen hjelper trofaste medlemmer å oppnå evig liv, 97; om at kvinner mottar tempelvelsignelser, 133; om forholdet mellom Hjelpeforeningen og prestedømsquorumer, 142
- Smith, Lucy Mack, om søsterfelleskap i Hjelpeforeningen, 25
- Smith, Lucy Meserve: om hjelp til tidlige siste-dagers-hellige som ankom Saltsjødalen, 36–37; om villighet til å fortsette å tjene andre, 37
- Smith, Mary Fielding, eksempel som mor, 150–51
- Smoot, Mary Ellen: og rådgivere, om hva det vil si å være en Guds datter, 172; om at Hjelpeforeningens søstre hjelper andre å føle Frelserens kjærlighet, 117; om behovet for trofaste besøkende lærerinner, 118
- Snow, Eliza R.: kalt som Hjelpeforeningens annen generalpresident, 44; kalt som Hjelpeforeningens første sekretær, 16; kalt til å hjelpe biskoper å organisere Hjelpeforeningen i sine menigheter, 42; kalt til å undervise søstre, 44; om at det føres en opptegnelse i himmelen over tjeneste som utføres, 83; om at Hjelpeforeningens søstre uttrykker sine tanker, 49; om at Hjelpeforeningen tilhører Kirkens organisasjon, 43; om at søstre skulle skaffe seg medisinsk utdanning, 54, 55; om at søstre skulle skape klesmoter, 51; om besøkende lærerinner innflytelse, 108; om enhet mellom kvinner og menn i Kirken, 138–39; om Hjelpeforeningen som en gjenopprettelse av et gammelt mønster, 1, 7; om Hjelpeforeningens søstres store innflytelse, 39, 44; om Hjelpeforeningens økende virkefelt, 58–59; om hjemmet som førsteprioritet, 150; om noysomhet, 45; om personlig åpenbaring, 45, 46; om siste-dagers-hellige kvinners verdighet, 46–47; om styrke gjennom Jesu vitnesbyrd, 59; om å forede og heve Hjelpeforeningens

- innflytelse, 42; om å følge Jesu Kristi eksempel, 105; om Åndens innflytelse på et Hjelpeforenings-møte, 16; om å tjene uten behov for offentlig anerkjennelse, 42, 177; skriver forskrifter for en syforening, 11; skriver referater fra tidligere Hjelpeforenings-møter, 16; tar vare på møtereferatene fra Nauvoo, 42; underviser fra møtereferatene fra Nauvoo, 43
- Snow, Lorenzo: om at Hjelpeforeningens søstre er eksempler på ren religion, 123; om at Hjelpeforeningens søstre har del i Guds rikes arbeid og belønning, 7; om Hjelpeforeningens kraft til det gode, 19; om å stole på Gud og ikke bli motløs, 43
- Sosialavdelingen: innlemmet i Kirkens velferds- og sosialtjeneste, 73; samarbeider med amerikanske myndigheter, 71–72; som en serviceavdeling, ikke en hjelpeorganisasjon, 67; tilbyr opplæring i familievelferd, 67–68
- Spafford, Belle S.: følger George Albert Smiths råd om å gjøre sin innflytelse gjeldende, 88–91; og rådgivere, om Hjelpeforeningens oppgave å helbrede, 84; om besøkende lærerinnens innflytelse, 109–10; om den innflytelse en god mor i Hjelpeforeningen har, 155–56; om endringer i besøkende lærerinnens oppdrag, 109; om Hjelpeforeningens bygning, 88; om Hjelpeforeningens konstante formål, 86; om å prioritere, xiii; samler frukt til å gi bort, 73
- Speidel, Maria, om å stole på Herren i motgang, 76
- Stegner, Wallace, om tidlige sistedagers-hellige kvinner, 34
- Stemmerett, 56
- Studium av denne boken, xii–xiv
- Søm, 51
- Søsterfelleskap i Hjelpeforeningen, 78–79, 83–101, 138, 154, 172
- Søstre, enslige: blir velsignet hvis de holder sine pakter, 136–38; presiderer i sitt hjem, 137–38
- T**
- Tabita, et eksempel på en dydig kvinne i Det nye testamente, 5–6
- Tale offentlig, 49–50
- Talmage, James E., om Frelserens kjærlighet og omtanke for kvinner, 3
- Tanner, Athelia Sears, viderefører Hjelpeforeningens arv til sin familie, 176
- Taylor, John: deltar på det første Hjelpeforenings-møtet, 12–14; kaller generalpresidenter for Unge kvinner og Primær, 58; om glede over Hjelpeforeningens organisasjon, 14; om å arbeide for andres velferd, 65; om å lagre hvete, 53; tilstede da Joseph og Hyrum Smith lider martyrdøden, 29
- Templer: dets ordinanser, styrker familier, 20–21; forberedelse til å komme inn i, 21, 132; guddommelighetens kraft tilkjennegett i, 129; hellige begavet med kraft fra det høye i, 132; Hjelpeforeningen hjelper søstre å komme til, 132; ordinansarbeidere i, 133; som steder for takksigelse, undervisning og lærdom, 132; tidlige Hjelpeforeningens søstre er med på å forberede et folk for, 25; velsignelser for trofaste kvinner i, 133
- Thompson, Barbara, om erklæringen om familien, 148
- Thompson, Pamela Barlow, viderefører Hjelpeforeningens arv til sin familie, 174–75
- Tidsskriftet *Ensign*, 57
- Tidsskriftet *Liahona*, 57
- Tjeneste. *Se* Besøkende lærerinner; Hjelpe de trengende; Nestekjærlighet
- Tro: og mot til å møte utfordringer, 51; på vår himmelske Fader og Jesus Kristus, xi, 3, 18, 29–31, 50, 70, 158, 173–74; utvikle, som et grunnleggende prinsipp i Hjelpeforeningen, xi, xiii, 7, 18, 84, 155, 171
- U**
- Uchtdorf, Dieter F., om Hjelpeforeningens søstre som følger Frelserens eksempel, 112
- Unge kvinners organisasjon, 58
- V**
- Velferdsprogrammet: Hjelpeforeningens presidentens rolle i, 73; kunngjort av Det første presidentskap, 72; mål for, 72–73; samarbeid i, 73
- Verdslighet, avstå fra, 45
- Vitnesbyrd: bære, på Hjelpeforeningsmøter, 49–50; styrke gjennom, 78
- Vår himmelske Fader: beseglingsordinanser knytter familier til, 134; bønn til, 47, 55, 130–31; evig liv hos, 97; hans kjærlighet, 181; hans plan, for vår frelse og lykke, xii, 50, 142, 166, 171; hjelper oss å utrette store ting, 179; kjenner sine døtre, xii, 177. *Se også* Guds døtre; Tro
- W**
- Wells, Emmeline B.: etablerer Hjelpeforeningens motto sammen med sine rådgivere, 63; hennes forberedelse, til å bli Hjelpeforeningens generalpresident, 63; og rådgivere, om å leve fredelig i krigstid, 64; og rådgivere, om å være trofast mot Hjelpeforeningens grunnleggende prinsipper, 63; om søstre som er trofaste mot Hjelpeforeningens formål, 27, 35; om Zina D. H. Youngs tjeneste innen

helseomsorg, 54; om å hjelpe kvinner å utvikle seg åndelig og faglig, 57; om å lagre hvete, 52, 53, 66; om å lære av eksemplene til tidligere tiders kvinner, 64; som redaktør for *Woman's Exponent*, 57

Whitney, Elizabeth Ann: beskikket som medlem av det første Hjelpeforenings-presidentskapet, 13; om sin omvendelse til evangeliet, 128–29; om tjeneste som tempelordinansarbeider, 133

Whitney, Helen Mar: om de kvinner som adlød loven om flergifte, 48–49; om Guds kjærlighet blant tidlige siste-dagers-hellige pionerer, 34

Widtsoe, John A., om hjelp gjennom Hjelpeforeningen, 24–25

Williams, Clarissa S.: forberedt til å virke som Hjelpeforeningens generalpresident, 69; hennes omtanke for kvinner og barns levekår, 66, 69; om hva Hjelpeforeningen har oppnådd ved kjærlighet, 74; om å hjelpe trengende familier, 69

Winder, Barbara W.: besøker en Hjelpeforening i Tsjekkoslovakia sammen med sin mann, 94; om at besøkende lærerinnens virksomhet velsigner besøkende lærerinner, 120; om enhet mellom kvinner og menn i Kirken, 140; om husmoryrkets kunst, 156; om søstre som deltar på Kirkens rådsmøter, 140–41

Winter Quarters, 31

Wirthlin, Joseph L., om en Hjelpeforenings-presidents velferdsarbeid, 73

Woman's Exponent, 57

Woodruff, Wilford: om at mennesker utretter det Gud har kalt dem til å gjøre, 31; om å skrive Manifestet, 47

Y

Young, Brigham: arbeider lange dager i Nauvoo tempel for å hjelpe de hellige å motta ordinanser, 29; ber søstre begynne med silkeavl, 51; ber søstre lagre hvete, 52; hans tillit til Kirkens kvinner, 51; kaller Eliza R. Snow til å hjelpe til med gjenopprettelsen av Hjelpeforeningen, 42; kaller Eliza R. Snow til å undervise søstrene, 44; om alt Hjelpeforeningens søstre utretter, 50; om at søstre skulle etablere klesmoter, 51; om at søstre skulle skaffe seg medisinsk utdanning, 54; om barmhjertighetstjeneste, 107; om biskoper som ber Hjelpeforeningen om hjelp, 41; om Herrens befalinger til Israels leir, 30; om nestekjærlighet, 45; om å slutte pakt om å vandre i lydighet mot alle Herrens forordninger, 30; om å vende oss bort fra verdslig innflytelse, 45; oppfordrer de hellige til å hjelpe værfaite håndkjerrepionerer, 36; råder de hellige til å forlate Nauvoo, 29; råder de hellige til å hjelpe de trengende, 35, 36; råder de hellige til å være nøysomme og reformere, 45; tar initiativ til å gjenopprette Hjelpeforeningen, 41

Young, Zina D. H.: om de helliges reaksjon på Manifestet, 48; om mødres ansvarsoppgaver, 152; om verdien av et vitnesbyrd, 56; om å gjøre hjemmet til det sentrale samlingssted, 150; som president for Deseret Silk Association, 51; tjeneste innen helseomsorg, 54–55

Z

Zippro, Gertrude, er et eksempel på trofast tjeneste i Hjelpeforeningen, 76

Å

Åndelige gaver. *Se* Åndens gaver

Åndens gaver, kvinner mottar, 130–31

Åpenbaring, personlig, den enkelte søsters evne til motta, 45–46, 158

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE

NORWEGIAN

4 02065 00170 9

06500 170